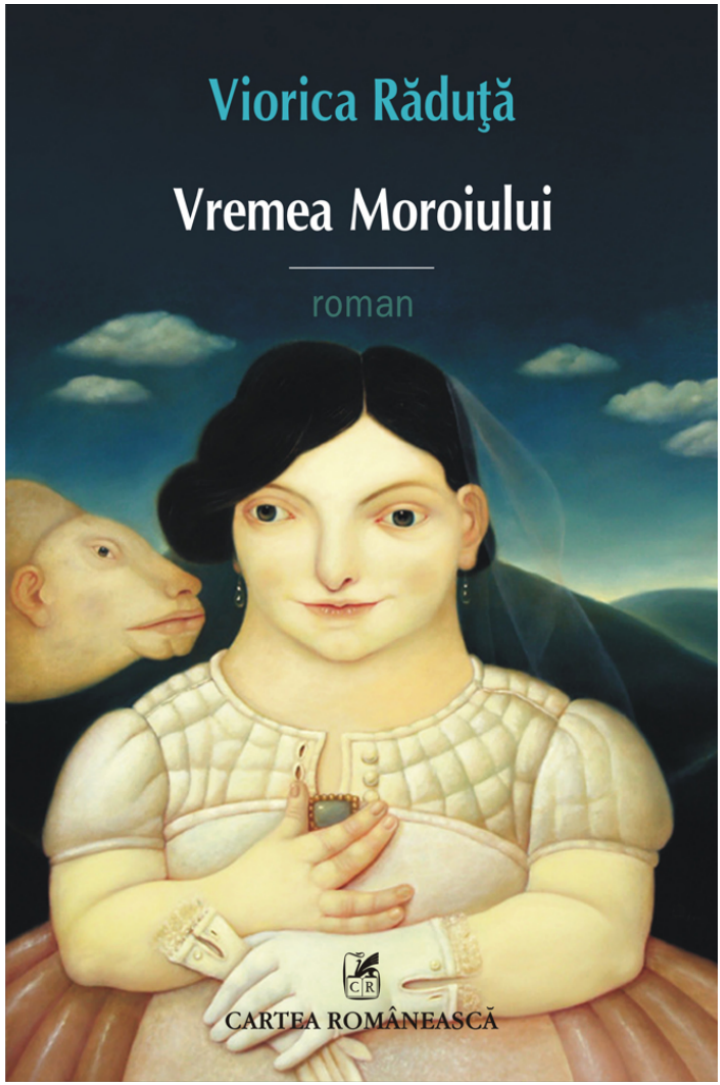
Viorica Răduţă
Vremea Moroiului
roman
CARTEA ROMÂNEASCĂ

Viorica Răduţă

Vremea Moroiului

roman

CARTEA ROMÂNEASCĂ
2015

© 2015 by Editura POLIROM

www. *cartearomaneasca.ro*
Editura CARTEA ROMÂNEASCĂ
Bucureşti, Calea Victoriei nr. 133, sect. I

ISBN ePub: 978-973-46-5254-9
ISBN PDF: 978-973-46-5255-6
ISBN print: 978-973-23-3100-2

Coperta: Radu Răileanu
Pe copertă: © Mihaela Ioana Atomei, *Mireasa*, ulei pe pânză

Această carte în format digital (e-book) este protejată prin copyright şi este destinată exclusiv utilizării ei în scop privat pe dispozitivul de citire pe care a fost descărcată. Orice altă utilizare, incluzând împrumutul sau schimbul, reproducerea integrală sau parţială, multiplicarea, închirierea, punerea la dispoziţia publică, inclusiv prin internet sau prin reţele de calculatoare, stocarea permanentă sau temporară pe dispozitive sau sisteme cu posibilitatea recuperării informaţiei, altele decât cele pe care a fost descărcată, revânzarea sau comercializarea sub orice formă, precum şi alte fapte similare săvârşite fără permisiunea scrisă a deţinătorului copyrightului reprezintă o încălcare a legislaţiei cu privire la protecţia proprietăţii intelectuale şi se pedepsesc penal şi/sau civil în conformitate cu legile în vigoare.

Lectura digitală protejează mediul

Versiune digitală realizată în colaborare cu elefant.ro

VIORICA RĂDUŢĂ debutează cu volumul de versuri *Patimi după mine* în 1998. Urmează: *Lipsa la psalmi* (2000), *Al 13-lea Iov* (2003), *Cînd amintirile, corpuri subtile* (2007), *Viaţa de apă de uscat* (2008), *Cam toţi murim* (2010), *Mama întreabă dacă stau pînă seara* (2013). Publică romanele: *Înainte de exod* (1998), *Irozi* (2001), *Hidrapulper* (2007), *În exod* (Cartea Românească, 2008), *Mamamea moarte* (2008), *În două lumi* (Cartea Românească, 2013); volumele de eseuri: *Graalul fără Graal* (2002), *Interpolări şi interpolări* (2007). Colaborări cu poezie, proză, cronici la revistele *Acolada*, *Ateneu*, *Argeş*, *Familia*, *Luceafărul*, *Prosaeculum*, *Spaţii Culturale*, *Viaţa Românească* etc. Membră a USR, filiala Bucureşti.

Partea I

Cărţile Larisei

1. Nu te poţi pune contra vântului

Larisa nu se mai trezeşte la etajul patru. Numai durerea de oase, cam surdă, se foieşte prin încheieturi şi pe spate. Mai are şi un vis cu prietena ei Luşka, moartă de curând, care o plimbă în nişte prăpăstii, Dumnezeule! De acolo nu aveai cum să te întorci, mai ales că dormiseră amândouă într-o cameră fără duşumea. Parcă intrai şi ieşeai din pământ. Dimineaţa, trei fetiţe cu basmale pe cap s-au băgat în pat în locul rămas cald, dar se vedea cum le creşte carnea, aşa că Larisa a privit pe geam. Vântul ducea praful pe un drum nepietruit. Dimineaţa avea cuie în ea. Luşka dispăruse. I-a plecat şi chipul, pe care nu şi-l mai poate aminti. Larisa Banu iese greu din gândul ăsta îngheţat. Drumurile duceau spre dealuri golaşe. Nicio staţie de autobuz şi după-amiaza deja începea de la picioarele ei obosite. A mers mult, dar nu ea mergea înainte, o umbră se tot întorcea să vadă ce face şi o maimuţărea. În locul satului au apărut malurile, urcate de mărăcini.

Acum stătea pe o ridicătură şi se uita în jos. Uite că venea de la gară cu metroul. Asta era chiar real şi atunci reuşi să-şi mişte pleoapele, aproape lipite de o crustă. Da, schimbase la Victoria când întregul oraş Bucureşti a fost tot o vijelie. Încă făcea naveta la liceul din Poienii Bughii, era obosită şi nemâncată. Vântul încărcat de praf bântuise mai întâi pe câmpuri, dincolo de vilele rezidenţiale, când s-au ridicat norii deasupra capitalei. Vijelia nu s-a terminat nici în blocurile turn din centru, ba a intrat în sticlă, luând-o cu ea, în valuri şi schije. Arterele sunt metri şi metri de vânt. Chiar Luşka se vedea la ceasul de la Universitate, privind în întuneric. Norii, tot mai jos, fumegau şi se întăreau ca nişte ferestre. Curgerea foliilor de plastic, a fâşiilor de hârtie, a bucăţilor de tablă şi a sticlei fărâmiţate era aşa de mare încât cei care au îndrăznit să iasă că să-şi acopere maşinile s-au trezit cu hainele şi

braţele departe, plezniţi în locuri moi, paralizaţi. Trebuia să te ţii de ceva la îndemână, dar stâlpii rămaşi în picioare te loveau înainte să-i ajungi. Umbra Larisei se zdrenţuise, aşezată la fântâna ţâşnitoare din faţa Arhitecturii. De-a lungul bulevardului, trupurile şi, la răscruce, privirile se trezeau unele în altele, iar prin talaz o nălucă groasă tot venea, venea şi se întorcea. Să cazi în ea era mai uşor decât să te opreşti. La primul moment de linişte scurtă marea de oameni cu maşini împreună s-au lipit într-un alt şuierat, care numai după eveniment a fost numit moarte. Nu numai oamenii sufereau. Câteva autobuze fuseseră smucite şi aruncate în seara care se lăsase deodată pe oraş. În loc de clădiri, un terci mişca picioare de om prin vaietul de aer şi de pământ. Până şi pietricelele de pavaj te priveau în ochi.

Larisa ţipă când dădu de cearşaful cu picăţele din apartamentul ei de la patru. Era ud şi mâna dreaptă înţepenise. Aşteaptă mult să o poată mişca, dar alte pietre zboară până la etajele de sus ale clădirilor, şi aşa îmbulinate. Sticla securizată crapă în zeci de puncte ca în puţin timp să cadă geamuri întregi, în explozii. Mai ceva ca la război. Când primarul a apărut la televizor după măcel, oraşul arăta ca o groapă de gunoi vie, scormonindu-se singură. Praful şi sticla pisată nu au recunoscut străzile, parcurile şi ce se mai ţinea din oamenii făcuţi cârpe. Praful depus de ani buni în oraş se răzbuna. Poate se răzbunau şi subsolurile.

Din cearşaful mototolit Larisa se văzu la Romană, dădea să urce în întunericul din plină zi de la Coloane când norul s-a înţepenit la gura metroului, între valul de oameni din faţă şi cel din spate. Abia atunci zări câteva chipuri, din profil. Aaa, îşi spuse, acum mă întorc de la Gara de Nord. Şi se linişti o clipă, dar gurile strigau, cu o rugină cătrănită în ele. Trebuie că visez iar. Gurile păreau o ciupercă din care bolborosea vântul, murdărie curată. O veni Apocalipsa!?

Dacă te uitai în visul Larisei, adormită în şezut pe o pernă tare, vedeai mulţimea agăţată în mânerele de plastic din coridoarele metroului, deodată nopţi mutate pe linii ferate. Sau vedeai grămezi de oameni în scaunele roşii de plastic, la capătul scărilor ori stivuiţi în uşi metalice cu acces interzis. Ce face punctul de comandă de la suprafaţă? A semnalat pentru o clipă trenurile

bulucite şi în staţii şi între ele ca pe nişte mieluşei la tăiere, dar comenzile s-au întrerupt. Tehnicienii nu aveau cum lua legătura cu cei de dedesubt, şi, pe urmă, nici ei nu erau suficient de liniştiţi ca să ia o hotărâre la rece. În plus, la ferestre începuseră să se agaţe cămăşi, folii, pungi, capote terciuite, vreo zdreanţă de carne. Bine că nu era întreagă! Aveai ceva ameţeli. Lucrătorii, prizonieri în sticla noilor clădiri, abia se gândeau la copii, soţie, părinţi, care putea să mai aibă gânduri fiindcă cel mai aproape e cămaşa de piele, asta-i şi pace. E clar, lumea de dedesubt era şi mai neliniştită decât cea de la suprafaţă, aşa prinsă în vrejul de obiecte şi de gânduri nimerite unele peste ele. În plus, un vuiet de departe le intra în nări ca un miros de umezeală. Apa mai lipsea! Apăruseră şiroaie pe pereţii liniilor de metrou, aproape fierbinţi. Întunericul le intra călătorilor în haine şi oase. Doar feţele mai dădeau o lumină tulbure, în care îşi înfigeau degetele lipsă ca să poată ieşi apă, om şi fier împreună. Se auzea cum chemau moartea deşi nu mai era nevoie. Clipa nu se mai termina odată.

Cu chipul în care apăruse deodată şi vârsta, Larisa crezu dinafara ei că visează urât. Se vedea singură cum se priveşte şi dădu să strige. Gura nu i se mişca. Mai trecu un timp cu ea în cameră, un timp şi cu ea adormită când îşi aminti o clipită, cât o respiraţie mai lungă, de lacurile Bucureştilor. Dacă se revarsă? Aşa spuneau specialiştii deşi, oficial, nimeni nu-i aproba. O fi apocalipsa aia mereu anunţată!? Dar nu mai zâmbi cum făcea de fiecare dată. Spatele îi era strivit de un bărbat solid, care stătea cu pieptul pe ea. O durea cocoaşa, ca şi cum ar fi fost apăsată de pământ. Nu putea să se întoarcă, abia reuşi să respire şi o săgeată îi străbătu coşul pieptului. Deschise gura, dar de acolo venea un vuiet de talaz. Apa trebuie că ieşea din pereţii metroului fiindcă părea să se apropie. Se desface din umbra ei, Fir-ar să fie, şi mulţimea din spate o împinge cu cei din gura metroului pe scară, buluc. Treptele nu mai erau acum numai de ciment, erau şi din oameni. Se ţinu de balustradă să nu fie trasă în jos şi intră în şuvoiul de deasupra. Cocoloaşele de hârtie şi celofan zburau prin aer, ea şi-a rotit capul după aceste păsări jumulite, grozav de supărate în pustiul lor. Era chiar în staţia de la Coloane. Doar că nici Coloanele nu mai stăteau drepte şi o săpătură pornea de sub ele cu zgomot. Vântul o ducea mai departe, cu Larisa ţinându-se de o bară de fier. Era ca şi cum

perna cu capul ridicat din ea ar merge odată cu strada. Larisa se înţepeni în mulţimea care se uita la magazinul Eva, aplecat într-o parte. Vântul se oprise pe trotuarul din faţă, la Teatrul Nottara. Era pe trotuar un actor mort de zece ani, Larisa crezu că e o vedenie şi se închină de frică. Frica nu se mişca nici ea. Citise despre Bucureştiul interbelic, ce dracu dracului! Şi a luat imaginea de acolo cu o mână care stătea pe banca de alături. Aşa întrupată!? N-a mai apucat să se uite cum o ia spre Pitar Moş că o gură ruptă striga dă-te jos. Acum, strânsă pungă, înainta cu o umbră după ea. Dă-te dumneata, ar fi vrut să-i spună.

Au, e om, gândi Larisa, şi nu mai gândi când mulţimea o luă cu ea şi o depuse fără să mai simtă nimic, în grilajul clădirii Asociaţiei. Cum durerea nu are capăt, Larisa rătăci cu privirea printre gratii. Intrase de câteva ori în clădire şi asta o linişti. Dar nu era timp de linişte, respiraţia i se lovi de aerul din curte ca de ceva tare. Aerul stătea agăţat de o fereastră sau era chiar în locul geamului, împrăştiat în bucăţele, nişte oglinjoare în care râsul şi plânsul se amestecau cu ce mai apuca să fie om în minutele rupte şi ele de marginea vântului. Una cu scările mâncate de vreme ale sediului Asociaţiei, pe care o bucată din mulţime a mers în braţe, fără să mai poată ieşi decât după multe încercări. De fapt, Larisa a înghiţit praful dinăuntru odată cu mirosul de hârtie de arhivă ale documentelor călcate în picioare. Numai când uşa dinspre curtea interioară s-a prăbuşit a respirat cu tot pieptul şi s-a uitat afară, unde un zid de ciment oprise talazul de haine şi feţe bine rumegate. De acolo a venit un ţipăt scurt, care i-a ţinut pe loc, şi ăsta a fost norocul. Câţiva au reuşit să se întoarcă încet spre grilajul de la stradă, iar pe fereastra spartă s-a văzut că nu mai era atâta popor şi că vântul stătea agăţat de copacul din parc.

Că Larisa a reuşit să se apropie de prima bancă şi trupul a luat-o înaintea durerii ca şi cum nu mai avea margini e o imagine limpede. S-a înghesuit la un capăt şi s-a făcut dintr-odată lemn în somnul comun, prin care treceau umbre neclare. Trebuie că erau cablurile încurcate unele în altele, păienjeniş în care banca a fost înghiţită şi zvârlită în stâlpii de ciment din apropiere. Larisei i s-a părut că a căzut de pe bancă. Mâna dreaptă stătea pe un săculeţ de carne. Mâna e cea care a scos-o din leşin în şanţurile proaspăt săpate de Aquanova când a reuşit să pipăie locul, ceea ce i-a salvat

trupul, şi aşa încovrigat şi lipsit de chip. Nu mai ies din vis, ce fac? Şi-a trecut mâna peste faţă, i se refăcuse. Dar palma unei mâini reci o acoperi şi mai să-şi piardă răsuflarea sub cerul ajuns la vitraliile Cassei Verdi.

Reuşi să se ridice în coate, jupuită de o durere nouă, pe care încercă s-o asculte. Auzea mai degrabă tăcerea care-i venea din urechi şi rămase în jurul ei ca în gol. Poate aţipeşte.

Pentru cine îşi rotea privirea de deasupra, în măruntaiele metroului dezgolit era mai rău. Acolo apa băltea, iar şopârlica aia cu comuniştii care au schimbat subteranele în linii ferate o fi mai adevărată decât Baba Vancea. Şi ea prea le ştie pe toate şi încă de pe vremea fanarioţilor.

— Ce faci, cucoană, auzi deodată deasupra şanţului.

Un tânăr se uita la ea ca şi cum ar fi fost goală. L-a apucat de mâna întinsă şi a ajuns repede la gura metroului, cu o senzaţie de răceală de la brâu în jos. Era dezbrăcată. Se pipăie repede, dar finetul moale îi înţepeni degetele. Era tot o apă. Îşi simţi deodată mână pe frunte şi asta o făcu să ţină în ochi fereastra apartamentului de la patru. Se făcuse de ziuă, dar încă se mai gândea. Numai că din gânduri nu-i ieşeau mâinile, tot ţepene. Aşteptă un timp până s-au dezmorţit singure. Era soarele ridicat de fereastră.

2. Cu amintirile în oase

Plină de oase din cauza durerii, după drumul de la pat la scaun, se uita în oglinda aflată la îndemână, pe masă. Nu-şi mai simte pulpele de scaun. Se mai uită o dată în oglindă, fără să recunoască chipul, Parcă se întâlnea cu pământul otrăvit din Poienii Bughii. Slabă până la 10 ani, tot slabă şi la şcoala generală, nu ştia că are să vadă cu ochii, cam în altă parte, mătrăguna vărului ei, O carne fiartă! Mergea cu Sergiu şi Nica, sau ei se duceau cu ea, între dealurile Romalo. Seara apărea şi un drac în izmene, dar era tot unul din verii Paraipan şi Larisa adormea imediat. Îi trăia numai bunica dinspre tată. Mama Sineta era lemn noaptea. Ţinea de cald, dar nu se mişca. Dacă dormea cu ea, Larisa aştepta să treacă soarele ca un mort de soba cu plită. Dimineaţa n-o mai găsea pe bunica în pat, doar umbra liliacului din geam, întinsă alături. Sărea peste umbră şi în zece minute se afla în măr. Satul stătea nemişcat. Şi pârâul stătea, un fir de nisip ud. Dimineaţa bucătăria se apropia de fântână, seara se îndepărta. Gura de vulpe o trăgea pe lângă cuptorul de pământ în pod. Printre raclele umplute cu lână vărul Sergiu scotea măciuca de carne. Cerul aştepta afară. Când cobora, se întorceau şi apele de la moară. Dar moara mergea şi fără ele. Fata avea rochia cu buline albastre şi umbrele sălciilor pe umeri. Noaptea liliacul alb stătea în locul ei dintre picioare. Locul a crescut odată cu trupul. Ca şi insomniile.

Nica era mai înalt decât Sergiu şi i-a spus la 11 ani împliniţi:

— Sergiu e galben fiindcă se duce la fete.

Larisa continua să se uite la căţeaua care nu mai făta odată.

— Se laudă. Asta face.

— Proasto, Sergiu e bolnav, o are mâncată.

— Că tu ăi fi altfel!

— Ceee!?

— Zi acum! Mai zi!

Larisa a luat o găleată goală şi s-a dus la fântână. Nica se luase după ea. Când auziră plescăitul apei şi fata şi băiatul s-au repezit să tragă. Larisa a privit în golul prins între pietre. Nica gâfâia, găleata urca greu.

— Ce dracului ai, o întrebă, asudat, aşezând găleata pe ghizdul fântânii. Mă laşi singur?

— Mă gândeam.

— Te gândeai…Ţâfnoaso!

— Rânjitule!

— Uite la ea, o faci pe sfânta.

— Te roade pe tine grija mea.

Găleata stătea spânzurată de un lanţ ruginit. Zilele de vacanţă treceau repede deşi cerul era la fel şi la sălcii şi pe drum. Soarele ducea umbra mărului acrişor în toată curtea. Seara făcea o dungă mai încolo de fânărie. Fata se uita dincolo.

— La ce te uiţi?

— La nimic. Tata o are jupuită.

— De unde ştii?

— Umbla la ea.

— Tu eşti sănătoasă la cap?

— Ce-ai zis?

— Nimic.

— Ai zis.

— Aşa o fi.

— De unde ai învăţat să vorbeşti aşa?

— N-am învăţat.

— Ahaa! Al dracu' ăla care mai vorbeşte cu tine!

Piatra de hotar era lângă ei. Soarele punea din nou locul fântânii aproape de drum. Doar coacăzele ieşeau din pământ, privindu-i peste stejarii lui Culai.

Omul nu e nimic, îşi spune Larisa, ţeapănă, pe scaun. Deschide televizorul. Iar apare Moroiul! Dă pe alt canal. Tot crocodilu'. Închide. Cum mai trec zilele! În cameră nu mai trec. Dar când lumina îi intră în somn se întorc durerile. Aşa că mai bine pe scaun. Mai e şi garsoniera de deasupra, nelocuită. Un mormânt gol! Da' tot umblă cineva în el. Se gândeşte că moare, de asta. Nu

înaintea Moroiului, nuuu.

E mai bine când aţipeşte. Vede capătul lui 1 Mai, de fapt o străduţă cu zece case pe dreapta şi unsprezece pe stânga. Casele nu au loc între ele. Asta o sufocă. Dacă întreba când ne mutăm, mamă, Da, că o să-i dea lu' tac-tu apartament la comandă, Lari. În părculeţul cu un plop peste care venea întunericul trecea repede şi după-amiaza. Pe Duminica Tomii, cu zece case de o parte şi unsprezece de cealaltă, nici zilele nu erau mari. Un timp, serile au trecut pe lângă molozul din casa Buta şi s-au lungit spre noi. Trebuie că asta îl îmbăta pe tata. Mama se uita la mâini. Pe noi nu ne lăsa să ne uităm la el. Câtamai omu', tremura când se enerva. Pe mama după-amiezile fără el au îmbătrânit-o. Cu poamele neatinse într-unul din sacii de pe verandă, mama slăbise. Tata o privea în ochi fără să vadă ce văzuse. Până ne-am mutat în apartament, mama era o pasăre pe sârmă. Încerca să-şi pună faţa la loc şi nu putea. Tăcerea i se înfigea în perdea. Dacă se uita spre uşă spunea că seara nu mai are nimic în ea. Într-o noapte sufla greu şi m-am ridicat să mă uit.

— Ce ai, mamă?

— Ce să am!?

— Ai ţipat în somn.

— Daaa!?

— Ai visat rău.

— Ce spui?

— Bolboroseai ceva.

— Lasă. Hai să dormim!

Era greu în somn. Greaţa venea din lumina din tavan, se întindea pe pat. Şi dimineaţa la fel. Doar mirosul de ouă prăjite stătea lipit de tăblia patului. Şi capul mamei, deasupra. Avea mirosul de prăjit în el. M-am aplecat pe marginea patului şi am vărsat, înainte ca ligheanul să ajungă acolo. Lumina din geam a căzut cu zgomot pe fundul de tablă. Am icnit încă o dată. Când m-am trezit ligheanul era tot lângă pat. De fapt, m-a trezit în geam faţa bisericii, acoperită de ploaie. În spitalul de copii am rămas o zi. Doamna doctor s-a uitat la ochi şi a zis că e urgent, sunt deja galbeni. M-au dus la Spitalul de Contagioşi. Salonul de femei era alb. Sperietorile aveau multe vieţi, nu se mai opreau din vorbit. Aş fi vrut să scap de gurile lor neîntrerupte. Fereastra cu stejarul în ea, acum, foşnea peste

cearşafurile albe până s-a pus la loc. Dar şi în somn femeile vorbeau. Era tot o noapte în jurul spitalului. Doar visele se propteau în fereastră. Şi ele vorbeau. O să te faci bine, mi-a spus mama la vizită, cu o linişte în ochi. Liniştea a rămas şi când am plecat din spital. La colţul străzii era orbul care pipăia zimţii. Întindea mereu ciotul în sus şi lovea. Trebuie că era alt aer în locul mâinilor.

Seara se opreşte în uşa apartamentului de la patru. Şi aşa în inima Larisei ziua murise demult, de pe linia 1 Mai. Îngropată, cu picioarele butuc, deschidea şi închidea televizorul, Iar îl dau pe ăla din Deal! Dealul e Palatul prezidenţial. Că atâta ridicătură de pământ e şi în capitală! Noroc cu Vila Park de alături, avea piscină şi era folosită tot de preşedinte. Larisa înţepeneşte câteva secunde, cu Moroiu în privire. Nu ştie cât durează asta, durerea de spate îi ţine respiraţia. Când deschide ochii, aburul din faţă i se risipeşte. Închide televizorul şi încearcă să facă trei metri spre fereastră. Se gândeşte la fiecare pas. Dacă se rupe vreun oscior? Numai gândul, şi fisura apare. Asta e, lăsase urme turnul de pe platforma combinatului chimic din Poienii Bughii. Făcea un kilometru de la gară până în centru, la liceu, unde geamurile stăteau mai mult deschise. Ducea fumul şi în tren. Cel puţin muncitorii îl aveau în haine, în piele, până la urmă şi în oase. Îl aveau şi înaintea prohodului. În cele din urmă nu-l mai simţeai deşi feţele se uscau şi culoarea, aceeaşi pentru toţi, poate şi din cauza neonului din tavan, care acolo rămâne, se învechea. De gălbează. În ultimul drum ca navetistă, înaintea transferului la Cantemir, Larisa a făcut o rotire în vagonul de o viaţă. Nici feţele nu se mai distingeau, erau în comun. Stăteau în mirosul îngroşat chiar şi salopetele, cu câteva rânduri de sudoare pe ele. Navetiştii aveau o singură piele, galben spre verde, în care se mişcau zeci de ochi, şi ei scurşi în grăsimea vagonului. Larisa simţea mirosul hainelor înainte de a intra pe culoar. Unele erau decolorate de la atâta spălat, dar mirosul şi jegul nu se mai curăţau. Înotase vreo două decenii în fumul şi transpiraţia cu iz de detergent, uneori cu sexul în locul feţei. Plus că nu avea bani să cumpere mereu ciorapi. Pe ceaţă sau ploaie se perforau ca naiba. Pe atunci scârba părea mai rea decât singurătatea. Acum scăpase de una, dar să fii tot mai ţeapăn de la

bust în jos de unul singur era mai rău decât să ai linii de tren în faţă, linii în spate şi un somn prin care mergeai dimineaţa şi seara.

Uneori, la Sfânta Treime bătea clopotul. Nu suferea popii. Vin de Bobotează şi dau cu pământufu', asta fac. Domnul Boghicioiu se făcea de fiecare dată că nu o aude, aşezat cu sfertul lui de oră pe scaunul din faţă. Atunci i se vedea Larisei şi mai mult singurătatea. Urâtă femeie, îşi spunea preşedintele de bloc până pleca, fiindcă după ce închidea uşa pe cealaltă parte îi dispărea şi din gând. Pentru Larisa ziua nu se mai umple. Insomniile s-au înmulţit. Tot o carne, spunea Dianei, venită o fugă de la cele 13 pisici. Câteodată Larisa reuşea să ajungă la fereastră. Ziarele ţineau strâns, sub peretele cinematografului, un câine mort. Dacă şi-ar muta privirea pe aleea blocului ar mai vedea o umbră cu mâinile scormonind în gunoi. Nu mai poate să-şi mişte gâtul şi un timp se uită în gol.

3. Înainte de descălecatul Moroiului

Larisa citise ştirea pe un site pus la *favorites* şi se apucase să comenteze că numitul Aurelian Moroiu este caricatura lui însuşi la şaptezeci de ani împliniţi. Dacă se referă la figura preşedintelui e adevărul gol-goluţ, după Baba Vancea, Un înviat din morţi, clopotele n-au bătut degeaba. Chiar Larisa Banu comentase pe forum la cele 55 de kilograme că niciun caricaturist nu poate învinge grafica naturală a masculului ăsta. Fătat din storcător sau dintr-o centrifugă dată la turație maximă direct în politică. Un ochi se uită la cer, altul reazemă podeaua, hainele stau pe el ca pe umeraş. Dar cusurul nu e în făptură, nici șoarece întreg și nici struț pe picioare, nici crocodil şi nici viperă, ci în tupeu, pe care-l vomită în public. Ce vedem la televizor e că susţinătorii nu mai sunt veseli, îşi spune Larisa, iar unora li se citeşte pe feţe, îmbătrânite ca şi gândurile de seară, dezgustul. Şoarecele de cumetrie a reușit să-i enerveze și pe ai lui, ceea ce nu-i puțin lucru. În privinţa *Constituţiei*, care preşedinte nu a făcut-o pentru el în ultimul sfert de veac?

Larisa ştia de pe net că actualul preşedinte şi-a păstrat trăsăturile mult timp. Unii zic şi că erau conservate în cămară, alături de borcanele cu murături şi băuturile rare, pe racla din spate. Abia când au venit vremurile de criză şi le-a pus, ca preşedinte pe viaţă, în privirea lui strânsă la unghiul nasului. Un ochi îi căzuse, dar se uita cu celălalt şi pentru el. În ochi avea şi soţia, care îl ştia şi îl vedea numai din faţă, unde, în afara unei arcuiri cam mari de sprânceană, altceva atrăgea atenţia, un ochi era mort. Numai o lacrimă a căzut de două ori din el. Până atunci Marta învăţase să tacă. De fapt, soţia era pentru public, în aşternuturile Palatului nu prea. Se uitase, la cei douăzeci de ani cruzi, cu omul deasupra în loc de cer, de la un ochi la altul, se uitase cum îi suflă ceva rece pe

faţă. Ca un şuierat în vreme de noapte. S-a speriat, aşezată în coaste, aproape mută. Aerul era umed. De la un timp, îl auzea ca din depărtare. Ca să aibă ce face, se gândea ore în şir la oraşul Sfântu' Gheorghe şi la Murighiol. Auzise câte ceva despre o peşteră ascunsă şi o mamă adoptivă. Aflase, după miros, în zilele de plictiseală din Muri, că largul coastelor dobrogene sunt mai mult lacuri puturoase. Fuseseră acoperite cu stuf. Da' nu e nicio legătură cu omu' meu, îşi spunea, să se îmbărbăteze. Pescuitul era ocupaţia de bază a trăitorilor de smârcuri. Nu i s-a părut un semn când Murighiolul a fost scuturat de cutremur şi apele au intrat în oraş. L-au spălat bine şi s-au retras. A doua zi bărbatul ei ancorase cu un vas plin cu peşte. Cine dracu ştie ce mai duce şi aduce Ferdinandu'! Vasul era un cimitir plutitor, dar nimeni n-a avut timp de vorbă, evenimentele mai că băteau în uşile care dădeau direct în străzile tot mai înguste.

În aceeaşi zi Baba Vancea de la chioşcul din gară a prezis clopotele, bătând şaptezeci, câţi ani are acum preşedintele. Baba a cobit că o să fie cea mai lungă eclipsă, ascultaţi-mă! Habar n-am unde e Peştera Născătoare, bine c-a nimerit-o vodă. Larisa Banu de la patru îl văzuse pe moşu' ăla cu sacoşa în televizor. Bun actor bătrânelul cu grota! Ce-o fi lucrat la viaţa lui? Zicea cum a ieşit din Peşteră blestematu'. Că după el miroase şi aerul pe care-l respiri. O să se stingă şi soarele, îşi spuse Larisa cu vorbele Babei Vancea, ca şi cum ar fi alungat un gând rău. Nu e leac la asta. Bine zice Baba, clopotele nu sunt de aici, sunt de la cer, fătălăilor. Asta Larisa n-a mai scris pe forum. Tot uitându-se cum trec zilele pe lângă ea, se albea de la oase şi în locul inimii avea o singură gheară. Cu care privea întunericul până se lumina. Dar nu mai era lumina de vineri, era de sâmbătă. Uscată.

Un deceniu, Marta se uitase la apă. În dârele apusului Murighiolul nici nu se mişca. Acum Marta crede că a trecut timpu', ce-a mai trecut! Încă de pe vremea stagiului ei de contabil în Murighiol locuia mai mult singură. Dumnealui era plecat săptămâni întregi cu vasul, care o lua mai întâi pe canal, pe lângă Mahmudia. Câţiva kilometri. Se lăuda câte un vecin pe scara blocului cât de bine pescuia el la ieşirea din Murighiol. Între sălcii, alea căzute în apă, dacă le ştiţi. Marta nu răspundea. Cât despre oraş, auzise vorbindu-se mult despre el din cauza oaselor aduse la

suprafaţă de arheologi veniţi din capitală. Era curioasă şi s-a dus la muzeu. Un schelet, refăcut în laborator, avea ochii împreunaţi. I se zicea Monstrul. Muzeograful tocmai prezenta grupului de turişti că schimbările de relief şi de climă afectaseră scheletul. Scheletul fusese găsit între pietre, exact lângă lacul din nord. Unii spun că pietrele arătau ca un vapor. Mare mai e şi fantezia omului! Abia sosit din larg, Moroiu, cu pielea înroşită de soare, avea urechi mari şi un singur ochi deschis. Cei din Murighiol se holbau la el, dar nimeni nu ştia dacă data trecută fusese ochiul drept sau stângul. Ce mai conta, vedeau vaporul acostat şi asta e. Nu se luau ei după zvonuri. Apoi, scheletele din muzeu ar fi avut şi pene. E cum ai vedea marea la amiază, doamnă, spunea vecinul cu sălciile. La coborâre, tânărul ofiţer Aurelian Moroiu a zis că aicea toţi sunt mai apropiaţi de păsări. Şi a râs. Marta împietrea. Faţa lui era altfel, nu ca a celor din Muri. Ştia că mama îl adoptase de mic, iar tatăl uitase de amândoi, lăsându-i ca pe nişte ciumaţi. Cineva spusese la chioşcul de amanet de lângă Baba Vancea că penele sunt şi ele pe undeva, aruncate. Dar Marta nu putea să trăiască zile goale cu gândurile astea şi, fără muncă acum, învăţase să tricoteze ciorapi de lână, uneori şi de pna, dar mai bine de lână, pentru reumatism. Totuşi, pe la treizeci şi ceva de ani lui Moroiu părul i se rărise. Marta văzu o fâşie, petrecută peste chelie până când vântul a luat-o cu totul pe ape. Singura pană smulsă de vijelia care ducea marea în sus l-a trădat, numai că era prea târziu. Când îl îmbrăţişa, nişte vinişoare tot o luau pe spate şi se terminau la noadă. I se înfigeau şi astea în nări, cu mirosul de nămol cu tot. Vedea cuta adâncă de la rădăcina nasului şi nu mai scăpa de ochiul lui deschis în somn. Odată plecat, femeia putea vorbi din nou cu vecinul, pescar amator, uitându-se împreună la apă şi la stuful care înconjura oraşul de departe, apoi de aproape. Dar zilele şi nopţile se uitau odată cu ea ca să ţină apa la mal. Cuta dintre sprâncenele bărbatului ei îi intrase în piele. De asta trebuie că nu a putut naşte. Marta mai avea şi nişte migrene îngrozitoare, iar medicii nu cunoşteau cauza. Boala ei de sânge a ieşit din corp, deodată cu ultimele zile ale Moroiului la preşedinţie, şi de asta trebuie că a înnebunit. Dar până atunci a luptat cu toate amintirile şi visele în nopţile cele mai lungi, să nu sperie dihania din omu' ei.

De la un timp şi alţii din Muri s-au plâns de dureri de cap şi

somnolenţă. Toate au fost puse pe seama peştelui adormit şi a valurilor mari, care cotropeau curţile oamenilor din ce în ce mai des. Vreunul, aşezat la poartă, zicea cu năduf:

— Moare şi seara aicea.

— Ai tu durerea asta, începea vorba altul, aşteptând.

Dar primăria ştersese petele de pe chipul monstrului de piatră din faţa muzeului. Murighiol se fălea acum cu statuia asta uriaşă. În documente scria că groapa ascunsă între pietre fusese, iniţial, oraşul. În ultimii ei ani din Murighiol, lumea închidea geamurile seara. Degeaba! Mirosul de nămol putred pătrundea prin pereţi. Vânzătorii de la tarabele cu fructe, peşte, carne amânau să se gândească la asta. Amâna şi Marta. Dar privirea Moroiului, de ofiţer în nu ştiu care serviciu, o pătrunsese şi avea dureri la mâini şi la picioare. Bine că s-a făcut drum şi pe canalul Dunării. Aurelian călătorea şi mai des ca înainte. Trecutul părea îndepărtat. Până să treacă dumnealui după ’89 la politica mare, cimitirul vechi dintre smârcuri se umpluse cu bolovani. Bolovanii erau bolnavii de lepră. Peste ei se turna mereu var nestins, în ideea că dezinfectează. O fi vreun microb de la muzeu, spunea, hi, hi, hi, Baba Vancea, tot mai nebună, cu feţele ei stoarse şi uscate la soare, Dacă vine din apă! Varul izola pentru moment microbul, dacă microb era, dar pe de altă parte îl şi păstra. Aşa se face că, până la ultima revenire a Moroiului în Murighiol, aviara se declanşase, apoi se extinsese în toată Dobrogea, Brăila, Galaţi, Adjud, Bacău. Au fost pregătite cisternele cu apă şi clor, dar a venit revoluţia şi Conducătorul omorât ca o vită. Aviara de era o ciumă mai nouă sau aviară de găini trecută la om sau aviară în acte s-a retras prin stufăriş. Ciocurile păsărilor scormoneau pe acolo când Aurelian Moroiu sosi la Bucureşti pentru a prelua frâiele partidului de opoziţie de la şeful lui, colonelul.

Ca un făcut, şi capitala devenise un cimitir inundat. Cei din cartierul Rahova că nu, altădată se plimbau bărcile pe aici, acuma morţii. Larisa Banu că da, a citit ea pe net, locul a fost pustiit cu primul pas al dracului ăsta făcut în Gara de Nord. Direct spre gura metroului, ca să nu fie vorbe. Se pare că insul nu cobora, ci urca de undeva din maţele pământului în plină forfotă. În groapa ei de zile şi nopţi otova Larisa visa în picioare cum domnul drac măsura liniile de metrou şi un puţ adânc. Se scula, speriată ca de infern.

Afară, un somn de plumb le umfla oamenilor pleoapele. Umblă mahmuri ziua în amiaza mare, ce fac!? Acum ajungea atât de greu până la fereastră! Se cântărea de două ori pe zi şi de fiecare dată mai dădea jos câteva grame. O să mor, spunea mereu de pe scaunul ei domnului Boghicioiu. Preşedintele de bloc se uita în altă parte fiindcă îl speria uitătura femeii. Nici băutura din faţă nu mai avea gustul de altădată. Mai aştepta zece minute şi deodată avea o treabă urgentă. Pleca uşurat. Să stai ca la mort! De dincolo de uşă, respiraţia Larisei îl urma până la trei, dar acolo făcea o pauză. Ea asculta, tot din oase, şi respiraţia domnului Boghicoiu, care se grăbea deodată pe scări, să termine cu ventuza pusă pe spate.

Când Larisa încă făcea naveta la Poienii Bughii şi avea vreo 80 de kilograme, nu se gândea la ce-i intră în oase. Abia după examenul pentru Liceul Cantemir din Bucureşti s-a coşcovit, dar şcoala era viaţa ei şi vorbea de moarte doar ca să o sperie pe diavoliţă. Apoi, se murea pe capete de cancer şi mulţi părăseau capitala pentru locurile natale, satele, şi ele părăsite, sau pentru străinătate. Între timp, tăcerea dintre orele trei şi cinci-şase dimineaţa devenise atât de apăsătoare încât îşi auzea inima în camera plină de nesomn. Dar mai avea putere în oase şi peste 60 de kilograme când s-a strecurat Moroiu prin mulţimea din faţa panourilor cu plecări şi sosiri din Gara de Nord. Lasă că nenorocirile au venit doldora! Steagul nu făcuse degeaba o gaură în mijloc. Baba Vancea nu se lăsa nici ea. Că aveţi să vedeţi voi apocalipsu' care vine cu omu' însemnat. Dar câţi o ascultau?

Din păcate, făcând naveta câteva decenii, se petrecuseră multe. Mai întâi trupul ei slăbise şi o cocoaşă se zărea sub sacoul albastru iarna şi vara. Colac peste pupăză, chiar Capitala se mişca, încet-încet. Câte o margine ajungea spre zona centrală, iar excavaţiile din multe locuri scoteau la suprafaţă până şi adormiţii de bubă neagră. Cel puţin aşa primise pe mail de la mai multe prietene, unele duse la cele veşnice între timp. Un fapt era clar, pe Lipscani, Blănari, Şepcari, Gabroveni arhitecţii de la primărie cereau să se astupe şanţurile, lăsând din loc în loc, sub geam, câte o porţiune arheologică. Misterul se ascundea. Centrul Vechi devenise pentru un timp, care nu se mai sfârşea, un şantier. Se holbau la bucăţile de sub geam turiştii străini, uimiţi de trecutul care venea cu cărămizile terciuite şi cu aerul închis din adâncuri, simţit şi de pe

străzile laterale. Centrul era pe jumătate acoperit, pe jumătate descoperit, mereu, însă, în altă parte. Larisa era derutată deşi luase obiceiul să treacă după-amiaza pe la Muzeul de Istorie, apoi pe străzile strâmte spre Unirii şi să se uite în şanţurile proaspete. Aflase, tot de pe net, că acolo fuseseră descoperite şi oase vechi. Ciumaţii, îl auzea dincolo de Muzeu, spre Dâmboviţa, pe aurolacul Oană suflând în pungă. Dar Lupoaica îşi lungise trupul ei de femeie peste covrigu' ăsta de om şi peste Biserica Stavrapoleos până la săpăturile din Curtea Veche. Se uita şi ea la gropi. Şi la afişele cu candidaţii la primărie. Dacă ciumă e asta, cu votanţii din patru în patru ani şi din referendum în referendum, e boală şi veche şi nouă, îşi spuse, mărind pasul spre Hanul lui Manuc, printre termopanele de la cârciumi, crescute şi pe străzile pietruite.

Pe listele de alegători au fost trecuţi, într-adevăr, destui morţi. Or fi votat şi ăştia din subterane? Oricum, municipalitatea a îngropat multe şanţuri şi pe Lipscani şi dincolo de Sfântul Gheorghe. Ca să vedeţi cum arată puterea în vremurile noastre! Larisa nu mai spunea asta în cancelaria lungă de la Cantemir, doar ochiul drept îl simţea mai încolo de bibliorafturi. Se trezea cu el înroşit şi se gândea la glaucomul care îi mânca vederea. Dar în privinţa ciumei se documentase pe google.fr, specialiştii considerau virusul vechi fără putere, corpul uman îl imunizase. Aşa că se plimba netemătoare printre terasele în stradă din Centrul Vechi, pe la magazinele de antichităţi, pe strada Zarafi, pasajul Villacrosse, pe Smârdan, Lipscani sau Strada Franceză, apoi pe Şelari. Nu ştia de ce vede mumii dedesubt şi deasupra, mergându-i aşa, printre gânduri. După pensionare, fiindcă nu avea decât vreo câteva prietene, se ducea şi spre margini cu autobuzul sau cu metroul. Cum de câteva ori a luat o gripă care nu-i mai trecea, lăsă peticăria de rufe, chirpici, movile de gunoi, garduri de sârmă ghimpată, tufăriş, praful gros şi cimitirele de maşini pe seama candidaţilor la deputăţie din patru în patru ani.

Cu vreo doi ani înainte de pensionarea ei, Aurelian Moroiu ajunsese deja preşedinte, direct din şef de partid. Deşi nu era o excepţie, Baba Vancea zicea că ăsta a ieşit dintr-o viperă, vă spui io, nu vedeţi cum trage la apă? Şi cu ochii la cer. Unii din Murighiol cred că locul de drac era în afara satului, în stufăriş, nu sub talpa

casei, cum spuneau bătrânii. E acolo un lot pustiit, într-adevăr, dar să mai crezi şi că fusese o pădure pe timpuri, că umbra ei stă deasupra apei la câţiva metri, ce mai e? Larisa, amorţită în apartamentul de câţiva metri pătraţi, nu credea şi prostia asta. Cu nopţile una dormită, cealaltă nu, tocmai se gândea că dumnealui ştie, are atâtea servicii în subordine, ştie adevărul. Şi despre canalele secrete de sub capitală. Trebuie că i se aducea la cunoştinţă şi ce s-a uitat. Mai are dreptate şi vrăjitoarea aia că între clădiri umblă până şi vorbele. Doar le auzise pe străzile înguste din Centrul Vechi, străzi cu umbra clădirilor peste capul trecătorilor, cu şoapte care veneau din toate părţile ca nişte paşi. Paşii se închideau înăuntru când dădeai spre Piaţa Unirii sau Colţea ca să iasă, apoi, din gura metroului pe Edgar Quinet.

He, hee, doar canalele nu sunt navigabile, ce nebunie şi cu spaimele astea, îşi spunea Larisa la vreo 60 de kilograme, mai mult în cocoaşa care dormea singură pe pernă, când Aurelian Moroiu a ieşit, cu ochii Babei Vancea în spate, direct din scoarţa pământului. Exact unde se căsca gura metroului din Gara de Nord, aşa să ştiţi, Sssttt!!! Da ce, nu-i adevărat? Taci, bleandă, au rugat-o vecinele de pe palier, ne bagi în pământ. Un timp, vrăjitoarea cu căpăţână de pasăre răpciugoasă şi cu ochii în rădăcini a stat ţeapănă la fereastra dinspre muzeul local. Unii au crezut că Moroiu venise cu trenul de Murighiol. Că s-a uitat, e adevărat, la capătul liniei cu un ochi la stânga şi cu unul la dreapta şi nimeni nu l-a recunoscut. Hainele îi erau încreţite ca şi cum dormise pe o banchetă rigidă, cum au Săgeţile Albastre, ore întregi. Imaginaţi-vă că apa de pe peron s-a retras înainte. Pe băncile roşii de plastic un ceferist, care îşi mânca tocmai atunci sandviciul cu salam Victoria, aude pe cineva de pe scaunele din spate cum zona de deal din Bucureşti fusese nivelată şi Palatul coborât cu câţiva metri. N-a apucat să vadă faţa ofiţerului că omul deja se afla pe scările rulante la metrou. Plin de viaţă.

În apartamentul ei, destul de luminos, Larisa se simţea, însă, ca într-o peşteră, mereu cu frigul în spate. Nu cocoaşa, doar oasele aşteptau la pândă momentul când durerea avea să urle şi ziua şi noaptea, fără trup, în toate camerele. Dar în faţa televizorului, cu

chipul preşedintelui în faţă, neputinţa o răscolea şi mai tare. Asta e scorpie, îşi spune domnul Boghicioiu, aşezat pe cuie într-unul din scaunele de la masă. Larisa făcuse mai multe teste şi îi ieşise osteoporoză, cu mult peste limita admisă. Nu plămânii, nici stomacul, nici capul, Oasele. Prima durere, care i-a tăiat noaptea în două, i l-a pus şi pe Moroiu în ochi până când privirea s-a dus odată cu ea, pe fereastră. Dar se făcuse de ziuă.

Când a venit vecinul Boghicioiu cu zarzavatul de la piaţă tot preşedintele era în televizor, iar Larisa pe scaun.

— Eu o spun verde, aşa cum merită, doamnă profesoară, e tare Moroiul.

— De ce, că sare calul în tocşoaie, cum zice Baba Vancea?

— Asta nu e zdravănă, doamnă. Şi nu ştiu de ce o dau în presă. Că sunt mercenari, nu reporteri.

— Sunt, dar şi Preşele e.

— E singurul om drept, îmi pare rău.

— Şi mie.

— Să ne ajute Dumnezeu!

— Nu, că pe Moroi îl ascultă şi Dumnezeu.

Domnul de la 17 tace încordat. Vede bine că aici trece alt timp, că nu e aer, nici loc. De la un timp şi-a rărit vizitele din cauza inimii. Nu-i mai permite să urce încă un etaj. Şi încă unul. I-a spus soţiei că să se ducă ea, Stă profa singură şi se înăcreşte. Că moare azi, că moare mâine, tot moare. Da' gura e slobodă, maaamă!

De când nu mai ieşea din casă Larisa nu avea linişte, cu sau fără televizorul deschis. În schimb, avea, într-adevăr, gândul morţii ca o piele subţire, care o mânca. Abia mai încăpeau în ea ziua şi noaptea, cu cât kilogramele coborau pe cântarul din hol la 50, apoi 45. Asta o hrăneşte, spunea tot domnul Boghicioiu, ieşit din aerul stătut cu franjuri. Că moare. Scările înguste duceau şi la mansardă, dar el se făcea că nu ştie să mai fie ceva dincolo de iad, Oricum nu stă nimeni acolo, doamnă profesoară. Abia la 17 îşi aminti vocea din pernă, profa care spunea că sunt paşi deasupra. Să deschidă administraţia uşa la mansardă, nu mai suportă. Când a fost deschisă, lumea care venea la mortul de dedesubt nu-l mai găsea acolo, dar auzea ceva paşi deasupra. Larisa Banu fusese depusă la capela cimitirului Oboru. Tăcerea Larisei nu urcase la mansardă.

4. Singurătatea curge prin vene

Cine să prevadă că Murighiol, cu adormiţii lui din cauza peştelui mâncat sau a valurilor sărate, se va întinde până la fereastra Larisei de la etajul patru? Că lunile cele mai grele vor fi împreună cu femeia care făcea curăţenie zilnic şi o spăla în cadă, dar şi cu un preşedinte fără pene, cum spunea ea ca să nu mai tuşească. Prietena de la capătul liniei 1 Mai, apărută în ultimele două săptămâni, era altceva. Până atunci Larisa stă în faţa tabletei cumpărate de curând, altfel timpul nu mai trece nici ziua nici noaptea. Banu Larisa umblă pe site-urile de ştiri, din ce în ce mai ostenită de statul în casă, care nu mai e viaţă, e moarte. Noroc că Baba Vancea nu se lasă. Apăruse la o televiziune privată. Că aveţi să vedeţi sfârşitu', oameni buni! O mulţime de hârtiuţe, de măsuri şi hotărâri, de ONG-uri şi câini vagabonzi colindau România pitorească, plină de reziduuri aduse din alte ţări pe vapoare şi tiruri grele. Guvernul şi Parlamentul nu vedeau până acolo, cum nu vedeau nici privatizările, nici vânzările de terenuri. Dacă cineva ar citi cu voce tare anunţurile, sau ce se mai înfigea în panourile din oraş, de la ieşire, de peste tot, ar fi dat numai de bunăstare. Cum bunăstare era şi pe câmpurile sau în cartierele cu vile şi vilişoare noi. Privirea şoferilor de pe autostrăzi sau drumuri comunale fusese adesea mâncată de gardurile de sârmă care înconjurau alte şi alte terenuri pentru construcţie.

Larisa tresare când cineva introduce cheia pe partea cealaltă. Abia intrată pe uşă, Diana, cu cele 13 mâţe în gând, spune că ai auzit, vaccinurile sunt puţine şi ineficiente. Apoi se aşează în faţa Larisei, cu profilul ei ascuţit. Săraca, îşi spuse, privind medicamentele împrăştiate pe comoda din spate, da' scândură mai e.

— Ai auzit, la Institut au fost obţinute vaccinuri din tulpini

învechite?

— Ce Institut? Institutul e putred pe dinăuntru. Am o nepoată laborantă acolo. Se aude foşnetul lighioanelor dedesubt.

Diana nu voia s-o contrazică. Se temea să nu ţipe la ea.

— E la fel şi sub Opera Română şi la Universitate, spuse, coborând vocea.

Amândouă s-au oprit. Scârţâia sticla în blocurile din jur. Asta o făcea pe Larisa să-şi amintească o dată şi încă o dată de moarte. Ştia că dincolo de sticlă mai trece o zi. Şi dinafară, şi dinăuntru. Se opri din gânduri să nu ajungă la picioarele pe care i le mânca putregaiul.

— Noaptea nu se aude, spuse, ca şi cum şi-ar fi scos singură vocea din ea.

— Din cauza traficului, Lari. Şi a lucrărilor.

Diana tocmai se uita la mâinile Larisei, puse pe faţa de masă. Nişte schiţe.

— Te mai dor oasele?

— O să-mi iau un cadru. Îl rog mâine pe domnu' Boghicioiu să se uite prin magazine.

Deodată, nu era sigură că mai vrea să trăiască şi ziua următoare.

— Am să mor! Mâine mor sigur.

Îşi arată picioarele sub masă, mai grele decât butucii de lemn din curtea Mamei Sineta. Diana se fâţâia pe scaun. Luă o fondantă din cutia de pe masă şi spuse:

— Ştii că toată şobolănimea din Institut a fost arsă?

— Daaa!? Să vezi epidemie!

— Aşa zice şi şeful de la Cantacuzino, că să se ia măsuri.

Aveau să tacă împreună, aşteptând ca seara să intre în cameră, iar Larisa, obosită şi de tăcere şi de greutatea din picioare, să spună că e târziu, trebuie să mă întind. Picioarele erau deja mai departe de ea. Diana deschide televizorul ca să nu mai vadă ochii Larisei. Plouase cam mult şi imaginile de pe monitor arătau bălţile întinse pe străzi. Acoperiseră gropile. Aveau dreptate cei din capătul Rahovei, din Militari şi Ferentari.

— Toţi promit asfaltarea în campania electorală, dar uită după alegeri.

— Lasă că iese apa şi în centru, de sub asfalt, spuse Diana, cu gândul la pisicile ei.

— Se desfundată şi se acoperă la minut. Dacă asfaltează şi pe urmă sapă din nou!?

— Conductele sunt vechi.

— Şi de ce nu le repară înainte?

— Cam greu.

Larisa, cu tusea în gât, dădu la o parte gândul că ar putea să moară iar, azi şi mâine. Poate mai târziu. Spuse:

— O să ajungem o rezervaţie. Că lacuri avem.

— Se poate, şopteşte Diana, dormitând. Când au fost construite blocurile în Vitan, cică apa băltea de cum se săpa vreo fundaţie. Da' ce ne interesează pe noi?

— Ne interesează, că de asta avem soarta pe care o avem, de pasivi ce suntem.

Şi o privi cu ură, Că asta trăieşte degeaba. Diana tocmai plutea în cameră, cu gând să plece. Mai e şi cu Preşele, tâmpita, îşi spuse Larisa. Auzi, că e drept, nu vezi ce discurs are, zice. Şi nu o mai urmări când închise uşa pe cealaltă parte. Făcuse un set de chei pentru femeia la curăţenie, pentru domnu' Boghicioiu şi pentru Di.

Nu înţelege de ce îi ia atâta timp să rămână doar cu picioarele ei, moarte până la genunchi. Se gândi că ceva adevărat trebuie să fie în vorbele bucureştenilor. Doar văzuse cum în staţiile de metrou, în perioadele cu ploi, canalele se înfundă. Curgea apa de o parte şi de alta a trenului. Hă, hă, hă! Auzea. Agăţaţi de plasticul din metrou unii vorbeau de băltirea din cartierele mărginaşe, că sunt semnele diavolului pe pământ. Dacă este ziuă sau seară, dacă se aude apa curgând ăştia n-au ce vorbi decât despre dracu. Baba Vancea zice că pentru *rating*, aşa zice. Alţii că apa de la suprafaţă se scurge în golul de dedesubt. Din bârlogul plin de covoare de Cisnădie, mâncate de molii în Muri, Baba Vancea merge şi mai departe, că subteranele pot exploda oricând. Vă daţi seama, ar înghiţi jumătate din populaţia Bucureştilor care circulă cu metroul. Ies multe în cărţi, ca să ştiţi! Larisa aţipi. Scaunul, dedesubt, era tot o carne vânătă.

Au urmat zile grele. Mai mult nopţi. Dianei îi era tot mai greu să-i asculte durerea, pe urmă vorbele. Şi ele şuierate. Venea, ca şi timpul, mai rar pe aici.

5. Căsătoria cu un duh nepotrivit

Îndată ce Marta, fiica Svetlanei din zona de granit a Sucevei, fu cerută în căsătorie de ofiţer, viitorul mire, cu pielea tăbăcită pe apă şi pe uscat, dumnealui a pus să se cioplească în piatra casei de acolo un trandafir viu ca să fie pe placul părinţilor ei. L-a luat apoi, cu piatră cu tot, în fiecare loc unde se muta. Ca şi cum piatra îl aştepta. Numai că fostul ofiţer venea acum din clădirile înalte şi cu alaiul după el. Ca fată, Marta se îndrăgostise de un cioplitor de la poalele munţilor ei, dar locotenentul din Murighiol i-a promis un tron, tot de piatră, care să dureze cât viaţa asta. Şi, fiindcă stagiara contabilă nu a înţeles ce spunea, M-ai zăpăcit, avea un somn în pântece, nici n-a ştiut când era el acolo şi când nu. Cu duhul mării în privire îşi încrucişa ochii pe talia fetei şi ea se pierdea în chipul de bărbat care o îndoia în iarba înaltă şi o încolăcea. Apoi, tot ofiţerul l-a pus pe pietrarul din sat să cioplească, aşa cum ştie el din neam în neam, trandafirul de nuntă. De parcă un diavol îl sfătuia, noaptea s-a găsit sânge pe lespezi, dar asta e plata. Rudele au băut şi au mâncat până a doua zi ca proastele. Tinerii aveau să locuiască un timp în Murighiol, unde şi apa stătea şi aştepta ceva. Aşteaptă cutremuru', asta aşteaptă, spune Baba Vancea, uitându-se la strada pe care mai era o casă cu gardul căzut, în afară de primărie. Dacă nu-şi ţine gura avea să vadă ea pe dracu' la poartă, spuneau vecinii.

Deocamdată era în partea asta de oraş mai mult o groapă de nămol, Sărături le zice, al căror miros îl luase don majur cu Marta lui la Bucureşti. Când ne-a scuipat pe toţi, de asta nici nu sunt fotografii. Tot Baba Vancea zicea pe canalul până la Dunăre, chiar la ieşirea către Dunavăţ, la troiţa de pe partea dreaptă a drumului, că de acolo urcă umerii morţilor de la metroul bucureştean, cu dealul din centru cu tot. Auzi poveste, că morţii din capitală ştiu,

săpăturile metroului erau, de fapt, săpături vechi. Adevărat, pe lângă Basarab mai existau pasarela de fier şi liniile mereu deviate ale autobuzelor şi troleibuzelor. Plus focul care izbucnea din creierul celor cazaţi la Hotel Nord, pe strada săpată până la Buzeşti. Dar erau locuitorii de o noapte sau două, ce să crezi din vorbele lor. Pe vremea de început a lui Aurelian Moroiu, aflat întâmplător la etajul II din clădirea gării, i s-ar fi arătat unui străin de la camera 227, la hotelul de peste drum, un mormânt cu apă. Ei, drăcie! Lucru nu l-a mirat pe străin, care aflase că în ţara lui Dracula se poate orice. Şi balaurul, vezi Doamne, vărsa malurile Dunării în Câmpia Brăilei. Noroc că era în vis. E drept că a văzut la fereastra din clădirea vecină o mişcare. Numai că venise pentru treburi urgente la Capitală şi se grăbi să cheme un taxi. Visul şi vederea de la geam se pierdură în ceaţa din care firele noului pod Basarab păreau un păianjen alb. Sau o legendă.

Semnele, dacă au fost, cu fiecare treaptă urcată de majur, erau şterse ca prin farmec. Nu s-a mai vorbit un timp de râul subteran sau de canalele din pământul bucureştean, ci doar de linii de metrou, unde mii de persoane vin şi urcă zilnic o viaţă goală. Una care avea expresie de bărbat, de femeie, de copil ziua în amiaza mare. Pe o rază de mulţi kilometri, coate şi genunchi, priviri sau feţe întregi, oprite în timp de truda zilnică, se lipesc unele de altele într-un miros ţipător. Dar asta se pune şi pe seama aglomeraţiei, mai ales la ore de vârf, iar călătorii nici nu prind de veste cum, în loc să aibă în cap o rugăciune, rup din hainele altora, bine că nu din carne. Asta ar mai trebui, să se sălbăticească! Cu somnul totdeauna în ei, spânzuraţi de ziua prea lungă la calculator, în lumina artificială din birouri sau barouri, se roagă degeaba să li se împlinească dorinţele. Fiindcă nici dorinţe nu mai au. Aşa poartă ei cerul în spate, ca pe Satana, spune des Baba Vancea, fără s-o întrebe cineva. Bine că nu-i şi cântăreşte, i-a răspuns la chioşc un om al străzii, care-şi acoperise faţa ca să nu i se vadă. Stătea într-un sac în loc de piele cu ce mai rămăsese din noapte şi atât. Şi atât e dureros, spunea Baba Vancea, în găvanele ca nişte obloane decojite. Între timp, Aurelian Moroiu, care-şi luase răgazul să aibă o amantă cu ochii lui, l-a înlocuit pe secretarul de cabinet cu fotomodelul din Rahova, Lia Mardare de pe linia 32, mai încolo de piaţă, spre Amurgului. Fusese închisă în timpul mamei, singurul

părinte, poate de aceea la 16 ani, când un descoperitor de talente tinere a intrat în liceul din cartier, i s-a părut că se mişcă un duh în ea. De la prima vedere strada Episcopul Chesarie i s-a şters din minte. Şi Sfântul Ilie, Ce atâtea gusturi! Bărbatul din spatele camerei foto i-a şi apărut în statura lui, apoi în vis, apoi în cele câteva vizite la studioul de pe Biruinţei. Cu tot piciorul său stâng, lăsat mai jos. Mai jos de iad, ar fi zis tot eterna Baba Vancea. Omul i-a arătat adânciturile care zăceau în cei 16 ani împliniţi şi a fremătat Lia timp de multe şi minunate nopţi până a venit timpul de sfârşit cu fotografiile şi nu mai ardea înăuntru pentru şchiop, chiar dacă şoapta lui i se mai strecura în pântece, mai încet şi mai stins. Au urmat anii de facultate. Abia atunci a văzut cerul cu propriul ei trup şi a câştigat în frumuseţe. Apăruse în viaţa ei altcineva şi anii dinaintea dragonului, cum citise într-un zodiac, păreau să se fi dus în burta iadului când s-a trezit împreună cu creatorul de modă Iorgovan în vila lui din Pipera, timp de peste 40 de zile şi 40 de nopţi, lipite una de alta în ochii ei, larg deschişi şi mai larg. Iorgovan îşi trimisese din prima seară limuzina la marginea Rahovei, unde motorul nu s-a oprit din cauza burniţei, prin care cerul lovea în pavaj. În ce priveşte piciorul stâng al fotografului, trebuie că se întorsese la două străzi unite pe Iancului, chiar în colţii fiarei de-i mânca osul. Se pare că nici Lia nu se îndoia, la capătul timpului din studio, că întunericul zăcea şi înafara bărbatului din fusta aparatului, fotograful cu mersul băgat înăuntru. Fusese, e adevărat, în locuri grozave cu el, jucase la cazinou, făcuse dragoste cu luna plină şi după lună, dar buzele i-au rămas despicate în plină stradă şi asta s-a văzut în poza dată la ziar de paparazzi. Gata, şi-a zis, de acum o să se întâmple ce trebuie. Şi s-a întâmplat după ceva vreme, mai întâi la Hotelul Intercontinental, unde făcea multe lucruri cu creatorul de modă Iorgovan, apoi în Pipera. S-a supus gurii lui dincolo de orice privire, chiar şi a angajaţilor hotelului, dar a observat la un moment dat că Iorgovan ţinea mereu gâtul înfăşurat într-un fular de lână şi că din el şuiera în noapte ceva în care se vedea. Se vedea întunericul. Cum deschide gura, şi vorbeşte singur. Totuşi carnea i s-a mai lungit după trupul creatorului, care creştea în ea de fiecare dată. Până când gaura din gâtul lui a vorbit. Era o duhoare. Şi Lia a fugit cu ce avea în geanta de mână pentru că s-a văzut pe ea, cu

mama moartă înainte, întinzându-i o mână îngheţată. Ce pedeapsă, Dumnezeule, nu mai scap de blestemu' ei. Un timp a fost departe de toate, mai ales că şi creatorul a căzut în groapa de la Spitalul Fundeni. Liftul rămăsese înţepenit între etaje. Cu osul Iorgovanului detaşat de trup.

Doar când ceva foarte mare a intrat în ea s-a trezit din nou. Poate fiindcă omul stătea în picioare şi în oglindă, doar că n-a mai avut timp să vadă îngeri. Era mereu noapte. Se lumina, însă, miezul nopţii când sosea preşedintele din spatele uneia dintre oglinzi. Acolo se zăreau o clipă sepepiştii, gândindu-se numai şi numai la ei. Iar bărbatul urca şi cobora în ea la nesfârşit. Acum nici că o mai interesa dacă era iad sau nu veacul ăsta. S-a recunoscut, în sfârşit, pe ea însăşi, aşa cum este când ţine ochii închişi, în braţele dumnealui.

— Acum înţeleg, domnule. Sunt vindecată.

— Şi de mama ta, a întrebat-o, cu buze subţiri, Moroiu Aurelian.

— De toate păcatele.

— Care-i adoarme pe proşti, râse din oglindă suveica de om.

Ha, ha, ha, se mai auzi din bolul aşezat pe măsuţa din dreapta patului. Mireasma de crini lungea braţele celor doi dincolo de masă şi pe Lia o prindea uşor somnul. Dar braţul bărbatului o încingea strâns.

— Vino să-ţi arăt!

Şi i-a arătat, ar fi spus cotoroanţa, cele două uşi, câte avea Vizuina. Dar agent Mariot informase deja că Baba Vancea vede din iad.

— Că iadul ar fi la mijlocul încăperii, aşa zice bătrâna cu capu' ei …

— Care cap, glumi preşedintele, cu geamătul în somnul Liei.

Lia tocmai număra dinăuntru umbrele care creşteau la fereastră.

Dimineaţa preşedintele a întrebat agentul ce e cu ochii babei.

— Aşa vede ea, domnule, a raportat Mariot.

— Vede şi când plouă, Mariot?

Agentul se întunecase la faţă.

— Vede umbrele, domnule.

Ziua soarele s-a fost aşezat direct la fereastră. Nu şi pentru

Marta. Preşedintele nu mai avea timp pentru soţie decât la sărbători, când o lua de braţ şi ea stătea mută şi tâmpă. Numai câinele îmbătrânea privind-o pe Marta, de la baie în cameră, de la bucătărie la fereastră, de la uşă la poartă şi înapoi. Luase obiceiul prost de a privi strada şi oamenii, lătratul lui semăna cu vorbele din Murighiol. Multe gânduri s-au ridicat în astfel de zile şi nopţi. Aurelian Moroiu schimbase la începutul mandatului vila din Mihai Bravu cu cea de protocol. Acum, Prima doamnă a ţării trebuia să privească apa, aleile, iarba, copacii ca şi cum ar fi făcut şi ea parte din peisaj. Se gândea chiar să semneze undeva. Când s-au instalat în Palat, Vila Park intră în folosinţa preşedintelui.

Stătuse atâta timp mâna Martei lângă lacul pictat încât o puteai privi în apă. Lucrătorii de la Vila Park, acum în renovare, chiar o făceau. Dar mai avea şi o amintire care o locuia. Tatăl şi unchii săi ciopliseră în piatră ca şi cum ar fi fost vie. Nu avea cui vorbi despre ei sau despre Ţuţui, muntele care se vedea în depărtare, cu poalele direct în râul de pe Făget. Îşi crestase odată numele pe stâncile abrupte dinspre drumul forestier. Graniţa lui unea gurile Botoşanilor cu duhul care trăia pe munte. Marta adunase de mică pietricele din râu, adusese şi la Murighiol câteva, apoi la Bucureşti. Le privea, ținându-le în mână, cântărindu-le, dar nu mai aveau în ele niciun ecou. Stând zile întregi la fereastră, o lumină mergea pe dinăuntru şi credea că îi macină măduva. Asta se întâmpla şi cu cioplitorii din sat, dar de ce să vină boala asta după ea când nu asudase cu dalta în mână? Era, însă, boală din sângele neamului şi nu s-a oprit.

Nu-şi dăduse seama când ofiţerul, pe atunci locotenent major, a trimis mai întâi hohotul înainte şi s-a arătat destul de tânăr, cu ţigara pe marginea scrumierei de acasă. Mirarea a făcut-o să nu audă şuieratul şi plescăitul care-l însoţeau. A pornit-o, căsătorită deja, cu trenul spre ţinutul dobrogean şi cu povestea grănicerului ei, care îşi făcuse rondul de noapte până l-au găsit despicat. Că un hohot ciudat urca spre Luna şi mai departe, spre Piatra, chiar atunci. Grănicerul ar fi tras în aer fiindcă hohotul se auzea de aproape şi de departe, înţelegi, a spus Marta, aşezată pe umărul uniformei. Locotenentul tocmai deschidea geamul compartimentului de clasa a II-a, să râdă pe fereastră. Şi Marta că băiatul de la noi s-a temut să nu fie atacat, a tras cu pistolul. Da' era

cum ai trage într-un duh, măi, tată, era un şarpe de culoare maro închis, aşa a zis. Dimineaţa l-am văzut şi eu, avea febră mare. În tăcerea din compartiment ce a spus Marta mai departe, că l-au ţinut la pat zile întregi, se lovea de geam. Aurelian Moroiu terminase de privit afară şi se întoarse spre ea, Am auzit, gata! Dar Marta că sergentul a citit raportul şi a vrut să vadă animalul, Ia şarpele de unde nu-i. Martă, oamenii n-au timp de poveşti. Marta, în ochiul lui fix, nu mai ştie dacă ea a spus că nu s-a mai descoperit nimic în apă sau dumnealui. S-a uitat cât de bine îi călcase cămaşa, cu dungă la mâneci, s-a uitat şi la coborâre. Când el i-a dat mâna a simţit că e un laţ, iar de atunci frica nu a fost doborâtă decât de ură. Una cât un singur fel de singurătate.

De altfel, încă din Murighiol, aşteptându-şi bărbatul în serile cu lună şi fără somn, timp de săptămâni întregi, guri necunoscute o îngrozeau ca şi cum ar fi fost în jur, încolăcite. Dar ce căuta hohotul la grăniceri, în vise ori în măruntaiele metroului, e o întrebare pe care nu şi-a pus-o niciodată. Apoi, şi amintirea i-a dispărut într-o crăpătură a zilei de vineri, parcă, şi asta a fost. Până şi procurorul Păun, care a dispus la început să se sape în culoarele metroului nu a dat decât de găuri fără fund şi nicio arătare mai clară. Doar mirarea din ochii mutei de piatră îl înnebunea. Era şi acolo. Dacă săpătorii vorbeau de omul cu râs ca de cârciumă cine să-i asculte? Printre halbe de bere, îngropate în fum şi mirosul care venea de la zidul pişat şi din mâinile lor spurcate, procurorul s-a rătăcit mai mult de o vară şi câteva luni. Abia sub pământul din zona Basarab a aflat, dar tot din stenograme, că cineva întreabă cam des dacă ţi-e frică de apă sau de foc. Fusese, până la urmă, suspendat în dosarul cu mii de pagini, pe care continua să-l citească în gând. Şi asta pentru că unul dintre săpători declarase că a inhalat praful depus pe pereţi cât a lucrat dedesubt, că lumina artificială îi dă un somn de moarte, nu alta. Ăştia o au cu somnul, îşi spunea procurorul, şi mai încurcat în iţele săpăturilor de la metrou, Parcă e blestem, nu alta! Schimbul de noapte e cel mai greu, ar fi spus lucrătorul, care n-avea cum să ştie că murise fără acte. După ce dispar călătorii din trafic şi încep să circule trenurile de serviciu cu oamenii de la întreţinere, atunci se verifică și distanţele. Se uitase omul la femeia de vreo 50 de ani, aşa a declarat, cum a sărit ea în faţa trenului ca şi cum ar fi sărit într-un

bazin adânc, ca un nor de gaze, domnule. Era senină, don procuror, nici prin cap nu-ţi trecea că avea de gând. Ce avea de gând? Era greu pentru el să vorbească. Şi mai mult pentru ceilalţi, care îl ştiau mort.

De altfel, teama celor de la Metrou că apele se vor infiltra kilometri întregi în pereţii care dau în cine ştie ce culoare e una ascunsă în birourile şefilor. Doar lucrătorii din adânc văd cum fug şerpii traversându-le gândurile şi cum bălţile au viermi şi bubuituri care se mişcă în sus. Inundaţiile aduc groază în populaţie. Tot groază au oamenii şi pentru locurile lor de muncă. Şi asta pentru că pământurile, apele, canalele subterane sunt probleme vechi şi nu ei sunt cei chemaţi să le rezolve. Statu' ce face, banii e ai noştri, dom'le!

Din informaţiile primite preşedintele ştie că de ani buni pereţii liniilor de metrou sunt fisuraţi. Capetele de apă sau de ce vor fi fiind se tot retrag în adânc, unde stau ca într-o copaie, la pândă. Lucrătorul crede că le cântăreşte cineva acolo. Procurorul Păun că Satana, lucrătorul, şoptindu-i la ureche, că o dată, de două ori, de mii de ori, domnule. Multe bascule pline cu pietriş au fost turnate în locurile alea. Care ar fi înghiţit un fluviu, să ştiţi. Procurorul trăia, de la un timp, ca într-o otravă dulce, Vedenia se stinge, asta e! Dar când a fost deviată linia Gara de Nord-Dristor 2, un betonist şi colegii lui de echipă au fost acoperiţi de pământ. Se făcuse o deschizătură ca în mormânt. Iadul, duhnea. Cauţi vântu', ce dracu cauţi, l-a întrebat superiorul pe procurorul Păun. Închide odată dosarul, i-a cerut, ajunge cât ai cercetat. Sunt multe neclarităţi, domnule, Sunt în capu' tău, hai că eşti mort. Nu era, dar într-o lună a fost pensionat şi asta tot moarte se cheamă. Mai ales că și bătrâneţea îl schimba. Gândul la dispariţiile din Basarab şi Dristor, însă, tot îl mai bântuie în zilele ploioase. Dar prelungirea metroului a fost finalizată la timpul cerut de primarul de sector. Candida pentru alt mandat şi s-a auzit din spate o şoaptă hârâită pe peronul staţiei Gara de Nord, cum şi băiatul spusese la poliţie şi n-a fost crezut. Şoapta s-a strecurat prin mulţime şi n-a mai fost de găsit. Era ca o umbră, ca un vis în dosarul din care începuseră să dispară pagini întregi.

Marta ştia că apa este elementul dumnealui. Dar din Palat vedea pulberea şi vedea vântul acoperind împrejurimile care se fac seară devreme. Vedea copacii şi în ei ceva care-i amintea gândurile din Piatra. Vedea aer şi vedea apă, dar nu era nici aerul nici apa pe care le ştia. Stătea tot mai greu departe de un gând, să se apropie de Mardare şi să-i spună că păcatul îi stă pe faţă şi nu e bine. Dar ceva umbla pe zidurile Palatului şi Vilei Park şi a început să se înece în vise. Atunci s-a apropiat de ea o mască de femeie şi i-a spus: Te va mânca somnu' până la iarnă! Seara vedea vila de protocol, lacul şi piscina de acolo, dar aşternuturile în Palat rămâneau curate. Nu şi Vila Park, unde oglinzile prindeau flăcări şi locul fierbinte se umezea cu Lia Mardare pierdută în el. Marta a crezut că-i stau gândurile, singură cu labradorul şi cu cactusul de la geam. Între timp, locuitorii din zonă, care din cauza lacului aveau în fântâni apă salcie, au descoperit că apa de dincolo de vilă era una rece şi plăcută. Veneau să-şi umple canistrele şi bidoanele. Credeau că e vorba de un râu subteran şi ar fi crezut mult timp dacă şefului de partid ajuns preşedinte i-ar fi convenit. Aşa, a apărut o staţie de pompare şi s-a pus o conductă de la marginea lacului până la ei. Și până în partea de nord a Bucureştilor. Chiar firma Mardare & Asociaţii dorea să exploreze şi să exploateze locul. Lia a avansat repede din secretar-şef la şef de cabinet, de la şef de cabinet la director în departamentul de turism, dar avea să conducă Ministerul transporturilor până când a destrămat tot întunericul din jurul preşedintelui şi s-a desfăşurat leneş pe canapeaua portocalie din Vila Park. Apa din piscină nu se mişca, laba piciorului, măsurată de sepepişti, a revenit după o săptămâna, apoi după o lună şi tot aşa la ore de noapte. Prima doamnă părea neschimbată, nu exista o reacţie din partea ei. Nici la fotomodelul cu sânii copţi. Să fi fost ministresa cea care a îndrăznit să tulbure apa dacă Preşele a lăsat lucrurile în aer? Baba Vancea răspunde că nu, Larisa Banu, la 50 de kilograme, că da. Numai că profesoara se gândeşte la moarte cum te-ai gândi la viaţă, cu ochii în televizor şi capul într-un gând nestins. Că suntem înecaţi, îi lăsăm pe alţii să umble în bruma noastră de linişte. Suntem şi fără de răspuns, de asta, i-a spus vecinului, mai ataşat de bătăile inimii lui decât de scaunul Larisei.

Dar povestea fotomodelului era abia la început şi nu avea să

ajungă spre final nici în noaptea de duminică, apoi de luni spre marţi. Atunci viaţa atârna de păianjenul din tavanul Larisei. Luni a fost ziua când s-au perindat prin faţa profesoarei, unde singurătatea crescuse cu perii de pe barbă, toate cunoştinţele, până şi domnul Boghicioiu, şi verii supăraţi că pereţii nu mai erau trecuți pentru ei în testament. Dacă în agonia Larisei nu existaseră, s-au găsit, totuşi, împreună în după-amiaza nesfârşită, alături de colegii de la Cantemir, chemaţi de prietena moştenitoare. Aceasta venise cu trupul, deodată roată în apartamentul de la patru, în ultimele zile de august, care păreau să meargă înapoi, ca şi glasul Larisei, intrat în pernă. Ca un făcut, tocmai prietena din aceste zile avea să moştenească nu doar conţinutul, cum zicea notarul, ci şi pereţii. Apartamentul a rămas un timp liber, cu un balcon în stradă, cu celălalt spre cinematograf, dar şi cu fantoma de la mansardă în viaţă, şi cu imaginea navetistului de la Poienii Bughii mergând la preşedinţie în fiecare zi. Cu o rază în creştet care-i lua puterile, zicea.

6. Astea chiar sunt capete de martori

Până să pună la punct ceea ce adversarii au numit maşina de război personală, Aurelian Moroiu, preşedinte al Partidului Constituţional, acum preşedinte de ţară, a cerut urbanizarea şi modernizarea Bucureştilor. Aşa, primarul în funcţie, Stematescu, unul dintre oamenii săi, a dispus şi construirea lacului de la Ciurdea, bărci şi vaporaşe de mic tonaj să străbată drumul până la Dunăre. Arhitecţii îl însoţiseră la Palat, dar nu ei aveau cuvântul. Şeful lor explica, prea obosit în corpul lui mare ca să fie atent:

— Lacul Ciurdea apasă, domnule, golurile de dedesubt.

Preşedintele nu i-a răspuns arhitectului, s-a întors spre primarul general, care avea o privire în altă privire. Privirea nu era de om, şi i-a zis:

— Fabulaţii, Stematescu Mihai!

Şi un hohot s-a lipit de chipurile scăzute din preajmă.

— Cică izvoarele ies pe gura metroului ca fântânile arteziene, domnule.

— Abia vă uşurează munca, Stematescule, hai că eşti o babă, măi! Hai că mai am şi alte treburi.

Dimineaţa trecuse în castanii care schimbau ziua pentru ca pasul Preşedintelui să fie vioi.

— Să trăiţi, am plecat, spuse îndoit Stematescu şi făcu semn trupei, strânsă într-o singură umbră ca să facă loc alaiului prezidenţial. Auzi, îşi spuse, în Dunăre!

Primarul cu cap ascuţit de înotător semnase de fapt Hotărârea Consiliului şi acum era strâmtorat, mai ales că la ieşire îl aşteptau căpcăunii din media.

— A fost majoritate la vot, răspundea răstit primei jurnaliste, care i-a pus întrebări că una că alta. Cucoană, documentele sunt în ordine, de unde să bănuim noi ce are capitala sub ea?

— Aveţi arheologi şi arhitecţi, domnule primar.

— Şi ei au votat pentru lucrări, duduie. Scuzaţi, am o şedinţă în două minute, vă mulţumesc!

În plus, i se raportase că muncitorilor de la metrou le mirosea a gaz şi în pungile cu alimente, pe care le duc la serviciu. Dar trebuie că e din cauza lucrărilor la conducte. Din birourile mari de la etajele primăriei nu se simte aşa de rău. Se vede că demnitatea stă în mobilă. Mobila cu foiţă de aur, să nu se tocească pe neaşteptate curu' aleşilor. Toată mizeria e pe stradă, în urma lucrărilor care se termină azi şi încep din nou mâine. Adevărat, în cazul unor intervenţii, alimentarea cu gaze se întrerupea des. Angajaţii de la Gaze măsurau, stând cu orele la umbra castanilor, şi îi linişteau pe funcţionari. Dar cei de la parter şuşoteau că Bucureşti stă în adormire de gaze. Mai lipsea Baba Vancea să spună, în lumina ca o transpiraţie din catacomba serviciilor, că focul şi apa tot va face pustiu oraşul, Belstemu' nu moare el. Dar ia să stai pe stadion la 38 de grade, cu punga de seminţe în mână, ca Mitea Sabău, mâncător de varză călită pe terasa restaurantului Herăstrău, şi să vorbeşti cu domnul primar Stematescul.

— Ptiu, cam multe subterane şi în Bucureşti, domnule primar, scuipa omul în scuipatul general, în scuipatul din peluză, în scuipatul din jur, în propriul scuipat.

Stadionul se încinsese, nu era un loc bun pentru discuţii. Cum ajunse în răcoarea primăriei edilul ceru informaţii de la organele speciale şi află că da, Ceaşcă schimbase multe subterane în linii de metrou. Aşa scăpase la un moment dat capitala de explozie. Într-o zi, una din zilele care veneau ca proastele după el la primărie, Stematescu se uita din maşină la Piaţa Unirii, cu blocurile în jur, şi nu văzu decât Biserica Sfânta Vineri în amintire, cum urca panta. Şi asta pentru că în după-amiaza de vineri era chiar mama lui, lipită de duşumeaua Sfintei Biserici. Îi rămăsese călcâiul crăpat în podea şi amintirea se oprea aici. Piaţa Unirii se blocase. L-a scos din mirare tot Miteacă. Îşi muta nasul lui borcănat şi mare pe partea cealaltă, să nu mai simtă duhul negru în nări.

— Viermele nu moare. Şi aşa şi altfel bucureştenii tot se plâng de dureri de cap, don primar.

Stematescu se uita din turnul lui înalt şi înclinat de cei 60 de ani la lumea din staţia lui 123. Tot un furnicar. Noroc că reţeaua de

metrou s-a întins spre Vitan. Subteranele au fost cimentate şi întărite, era liniştit, dar decât să ofere abonamentele gratuit mai bine ar zvârli acolo bătrâneţea. Se abţinu deodată şi de la asemenea gând. Ştia, ca şi preşedintele, cum scosese cutremurul din ’77 multe goluri de sub oraş cu strigăte înăuntru. E adevărat că turiştii au fotografiat mai mult clădirile de pe Regina Elisabeta, fost 6 Martie, de pe Republicii şi Victoriei, strâmbate ca nişte cruci. Restaurantele Lido, Ambasador, Cercul Militar şi Turnul Telefoanelor se uitau, ciuruite, unul la altul. Din găuri nişte duhuri au privit mult timp cu nelinişte suliţa din marmură şi degetul statuii, alăturate, pe care, la un moment dat, voia să stea cerul din faţa Muzeului de Artă. Ieşită o dată din iad mumia Babei Vancea s-a uitat într-acolo şi a zis că revoluţia a fost lovitură de stat. A doua zi după cutremur, chiar Mitea Sabău în persoană, student la Sport, s-a dus în faţa oglinzii dinspre stradă, de la Ambasador, şi pasajul subteran l-a luat înăuntru. Până să se dezmeticească, faţada cinematografului Patria căzuse bucăţele. A apucat să-l vadă pe unul înfăşurat de geam şi hârtie, dar a crezut că e o iluzie, Ce ţi-e şi cu sinucigaşii, au parte de spectacol! Numitul Mitea, fiindcă nu se simţea bine fără trotuarul lui de Bucureşti, a trăit mai departe în capitală, să vadă bulinele roşii pe clădiri din maşina de serviciu. Dar atunci, uitându-se în lungul străzii Pitar Moş, a simţit curentul dinspre Eva cum o ia cu el până la Romană, apoi pe strada I. C. Frimu. Şi a mărit pasul. Suflul i s-a înfipt în spate şi l-a oprit în faţa ambasadei, nu departe de Spitalul pentru copii, Alexandrescu. Şi s-a dus la şcoala de ofiţeri de 3 ani, unde impulsul de atunci mergea cu el şi l-a scos primul în serie, fapt pentru care a fost angajat direct la primărie. Era mâna dreaptă a Stematescului. Uite că l-a scos şi din amintirea mamei, Dumnezeu s-o odihnească dinaintea lui!

Centrul Bucureştilor era găurit şi deasupra şi dedesubt. Numai gândul putea să aibă adâncimea întunericului de jos. Se alarmase Aurelian Moroiu de cum a preluat şefia partidului cu sediul aproape de Universitate. Şi a pornit campania de prelungire a metroului cu primele zile de mandat prezidenţial ca pământul viu de sub capitală să nu vină deasupra, Mai ştii!

— Ia gândiţi-vă, domnule, i-a spus Stematescu la şedinţa Parchetului Suprem, ce-ar fi să cadă pe noi trăsnete şi să vedem

faţa Celui de Sus cum se uită la dracu'.

Primarul îi plăcea, avea mână liberă din partea preşedintelui.

— Faci ce vrei, i-a spus, numai să te acoperi.

Dar Moroiu ţinea un ochi deschis şi pe semnătura notarului şi pe cea a primarului. Iar primarul pe Mitea consilierul. Mitea pe arhitecţi.

— Dacă nu-i urmăreşti, don primar, fac totu' din sticlă şi praf, don primar.

Dimineaţa îi plăcea Aurelianului un pahar de votcă, ziarele şi garda care să-i aducă grozăviile Bucureştilor. Greu de crezut povestea cu săpăturile la Dristor. Să vezi cum pământul înghite un muncitor, cu excavator cu tot!?

— E horrrror, domnule, îi spunea dopul de om din stânga ochiului sănătos.

Vorbele generalului ajungeau greu la preşedinte.

— Nu şi-au dat seama că unu' rămăsese suspendat în canal, domnule, interveni Zăpadă Jan. Cică s-a trezit cu un pământ înalt de doi metri în faţă, ca să vedeţi!

— Şi ce era aşa grozav, Jane?

— Era, că semăna a om.

— Hă, hă, hă, nu mai spune!?

— Păi, până să se mire de pielea cărămizie, ăla i-a făcut cu ochiul şi abia atunci s-a întâmplat.

— Ei!?

— Şi i-a văzut ochii, culoarea lor. Era ca de broaşte, le-a întors ălora maţele pe dos.

— Ce vorbeşti, Zăpadă, te iei la braţ cu Baba Vancea?

— Domnule preşedinte, e document, spânzuratu' s-a aplecat să vomite, să trăiţi. L-au găsit a doua zi împrăştiat la gura de metrou Nicolae Grigorescu.

— Zăpadă, lumea asta a căzut din cer?

— Omu' se apucase, domnule preşedinte, să-i telefoneze nevestii că simt un baros, uite aşa ca un sfredel, în stomac. Ştiţi, se făcea că femeia lui era în rochia neagră, pe talie, stătea la pomana de mormânt ca o arătare. S-a făcut nevăzută.

— Şi e asta în document?

— Da, s'trăiţi, la poliţie. Că avea ceva în mână.

— Nu l-a văzut nimeni?

— Cine să-l vadă, domnule, că pusese Dumnezeu un somn greu pe ei.

— I-auzi, Baba Vancea ce zice?

— Zice ca şi femeia lu' mortu'.

— !?

— Că mai bine dormea mai departe.

— Atâta?

Zăpadă tăcu. Puţini cunoşteau că săpătorii de la metrou erau înghiţiţi de pământ, cu rândul. Fără iertare. Jan Zăpadă încă se mira, se mira. Mai puţin în culoarea ochilor din faţa lui.

Moroiu a tot ascultat întâmplarea cu pământul viu din mai multe guri, dând impresia că nu crede nimic. Nu este el iadul aşa, la îndemâna oricui. Doar nu se oprise întregul Bucureşti la metrou, cum nici plânsul prins de trupul betonistului nu. Apoi, cine mai poate să spună azi cum a descălecat el în capitală dacă ochii lui nu o spun? Pe faţă îi stăteau ca ferecaţi cu pământ. Azvârlea din ei un întuneric plin de aţării, în care nu te puteai uita. Aşa credea Marta, privind pe fereastră, deşi însemna mult şi că poate privi. Să te ferească Dumnezeu şi Maica Domnului, şi-a spus, când Moroiu i-a tăiat aerul şi i-a cerut să meargă în aripa cealaltă a Palatului. Era vocea lui, dar au trecut luni bune până a înţeles faţa omului, cu un ochi care venea de departe. Mai ales că Palatul era mare şi zilele nici nu apucau să se termine vreodată. Sau aşa i se părea primei doamne când şi-a pus, în sfârşit, tăcerea pe faţă şi a început să nu mai aştepte nimic. Iar preşedintele a luat hotărârea să se construiască noi linii de metrou, unde cine să mai spună că te poţi învârti cu mâna prinsă într-o fântână adâncă? Mortul acoperit cine ştie unde mai apărea.

Avea prea mulţi informatori? Nici el nu putea să dea înapoi filmul cu suspendatul de la metrou.

— Ce Maica Precista, ce se tot petrece în maţele metroului, Jane?

— La staţia Basarab se rătăcesc unii, domnule.

— De-aia ţi-am pus eu stele pe umăr, Zăpadă?

— Ies greu la suprafaţă.

— Or fi din provincie.

— Sunt navetişti, da' îi fură afişele de pe pereţi, cred că sunt reclame. Când să meargă mai aproape, odată îi trage de picioare

nişte umbre.

— E SF Zăpadă Jan.

— Cică îşi revin, da' pereţii vin după ei, Doamne mare şi puternic, ajută-ne pe noi, amărâţii!

— Amărâţi pe naiba, luaţi-i la întrebări.

— Se face, domnule preşedinte, s' trăiţi!

Cam atunci Aurelianul a făcut o baie de mulţime în Piaţa Victoriei. Subiect pentru media. Să aibă ce toca. Exact când a luat microfonul din mâna Liei Mardare în văzul mulţimii, care stătea cu extazul strâns în cerc de jandarmi în dreptul vocii lui hârâite, i-a zburat de pe creştet şi umbra părului de altădată. Nu întrebaţi de ce. Domnii şi domnişoarele reporter au plecat după ea în direct şi tot în direct s-au întors, dar numai cu un vânt nenorocit în oase din moment ce îl auzeau şi când întunericul ştergea Piaţa Victoriei şi colţul Facultăţii de Geologie. Tocmai atunci omul cu raza în creştet se îndrepta spre Palat cu tricolorul în loc de gât. Striga să mai punem şi sticla de şampanie, nu numai gestul, şi costul ei, mai ales. Asemenea nimicuri dădeau televiziunii şi *rating*-ul de care vorbea Baba Vancea. Că, dacă te luai după ea, şi serile erau mai multe decât dimineţile, şi zilele Moroiului din ce în ce mai nopţi, chiar aşa, încălzite la soare. Vrăjitoarea nu mai arăta ca în Murighiolul de altădată, lua mereu alt chip şi, luată la întrebări în lumina hârdăului cu apă din subsolul Muzeului de Artă, mai că se sprijinea în ciocul de pasăre pe fereastra falsă, născând ea a doua oară pe gură o grozăvie băgată direct în spirt, vorba ceea, Broască ne mai lipsea! Respira greu şi cu o mână îşi strângea pieptul, cu cealaltă suferea. Dar continua să se uite înainte, fără să mai vorbească.

Moroiu era, însă, deasupra timpului. Le-a cerut consilierilor şi sepepiştilor să-l lase să treacă spre Vila Park. Ei se gândeau la întuneric, el nu le dădu atenţie. Era într-o după-amiază când Zăpadă s-a apropiat de preşedinte, a cărui voce nu era afară, era înăuntru, şi s-a tras puţin să-şi tragă sufletul. Dar asta era cum ar merge prin Gara de Nord cu gura deschisă şi aurolacii după el. Zăpadă a tuşit de două ori ca să fie viu şi a numărat până la poartă una sută unu paşi. S-a uitat în stânga şi în dreapta, şi-a strâns geaca albastră, a coborât în liniştea rece din apropierea instituţiei

prezidenţiale, Care e ca şi om, şi a intrat în maşină cu gesturile lui de şef. Dar a ieşit dintr-un trup care şi lui i s-a părut mare. Avea mai mult de 8 ani de când lucra cu acelaşi şofer. Şoferul nu l-a întrebat unde mergem, îl ducea deja în vârtej, cu claxonul pornit, spre casă.

Între timp agentul Mariot se postase, conform ordinului, la staţia de metrou de la Universitate. Nu nimerea piciorul pe scara rulantă spre Muzeul de Istorie fiindcă iarăşi trebuia să coboare în pântecele plin de magazine şi de lume, unde nu te puteai trezi nici până la prânz. Purta braţele depărtate de corp şi părea derutată. Când şi le-a lipit de rochia roşie decolteul era şi mai vizibil. Câţiva nu se mai opreau din privit. Mariot se lăsa în voia lor, cu îngăduinţă. Erau în trecere, nu puteau rămâne într-un decolteu. Doar că o voce stătea la capul ei.

— Poate vi se pare ciudat, dar credeţi-mă, cei din pântece sunt mai aproape de Dumnezeu.

— Dacă e neadormit, se hlizi Mariot.

Omul în sutană avea o pancartă şi, la picioare, cutia milei. Dacă o fi fost adevărat numai el ştie. Lucrătorii de la Metrou îşi făcuseră obiceiul să treacă pe lângă fistichiu până se împrăştiau dedesubt pentru măsurători. De la ei a aflat sutana, şi cu ea Mariot, în furnicarul prin care chiar preşedintele trecuse altădată spre sediul de partid, că şi sub Centrul Vechi sunt gaze care-i înnebuneşte de cap şi nesomn pe cei de deasupra. Până la mare distanţă de gurile metroului. Că pământul se deplasează şi lateral şi în hău. Părintelui îi crescuse barba anapoda, era ca o fântână părăsită. Ţi se făcea milă, numai că jurnaliştii l-au fotografiat după un timp la vila lui din Militari şi a trebuit să-şi schimbe locaţia de la Universitate cu cea din Basarab. Ei, las-o dracului, părinte, n-o mai face pe agentu', îi spusese odată Mariot când dădu să răsufle uşurată la capătul scărilor din faţa Intercontinentalului. Eu, doamnă? Da' cine, kaghebeu'? Vai de mine, eu sunt de la Scărişoara, Pe mine mă ameţeşti, maestre? Scuzaţi, duduie, a spus maestrul şi a dispărut pe scările de la Colţea, fără să mai respire. Se auzea metroul oprind cu un scâncet lung, ca şi cum ar fi fost o pană de energie. Nici vorbă de asta. Pământul căuta un sprijin.

— Spuneţi rugăciuni, apucă să le şoptească popa lucrătorilor scoşi din subsol.

— Şi rugăciunile sunt oprite acolo, părinte.

Dar sutana fuge spre Sfântul Gheorghe. Mariot fuge şi ea, Liniile de tramvai merg legate? Nici în biserică nu s-a oprit. Decolteul putea rămâne doar o amintire, la Universitate. Mai bine nu luam dosarul, îşi spuse Aspasia Mariot. Greșea? Revăzu notele informative fluturate prin faţă de maior, Ori eşti cu noi, ori? Sunt, părinte. Şi bătu călcâiele ca în armată, semn că părul ei cârlionţat era perucă, Pentru presă, domnule, Aha!

La o jumătate de oră după cutremurul simţit şi în Capitală, mai ales la săpăturile proaspete, Aspasia Mariot o însoţeşte pe doamna Marta prin curtea cea mare a Palatului, cu sudoarea încă pe spate. Împrejurul Dealului prezidenţial îşi fac plimbarea de seară oameni care strigă o viaţă trăită degeaba. Când se revarsă pe străzile laterale, Mariot le vede o singură expresie pe chip. Ura le-a înlocuit faţa, ce mai!

— Sunt turbaţi, Aspasie.

— Sunt vrăbiuţe, doamnă. Nu ar convinge nici o scară de bloc. Mă compară cu Măturoaica, auziţi!

Marta nu se uită la femeia asta care e ziua aici şi noaptea ar putea fi în patu' lui, se uită la câinele bătrân şi surd, Hai, puiule! Plimbarea turbaţilor cu tricolor în jurul Palatului pornise în al doilea an din al doilea mandat al preşedintelui.

— Proştii, fierb în suc propriu, doamnă.

— Lăsaţi-i să fiarbă, Aspasie.

Asta m-a înnebunit cu *Aspasie*. În vocea lui Mariot se strecura o adiere amestecată cu frunze, care o făcu pe Marta să simtă mişcările de dincolo de grilaj. Avu o tremurătură. Aspasia observă picioarele groase ale primei doamne. Aproape că se strecura în frica femeii cu o plăcere ascunsă.

— Ăla din fruntea coloanei ne vorbeşte, vedeţi?

După ce văzu expresia încremenită de pe chipul tot mai rotund al doamnei, Aspasia încercă alte vorbe.

— Lăsaţi că vine toamna şi cade el Parlamentu', e lucru ştiut, doamnă.

Dar Marta o privea din clipa ei de linişte. Era ca moartă acum şi o vedea pe Mariot tot aşa. Înainta prin ziua ei lungă, mai lungă din cauza cutremurului şi a stafiei ăsteia fără chiloţi pe ea. Că lui îi place să danseze sub fustă scurtă. Mariot mergea înainte, Ce ştiu ei

ce sacrificii am făcut intrând la Constituţional, îşi spunea. Aveam o profesie, care îmi asigura un post căldicel la universitate, un post de director ştiinţific la Institutul pentru Investigarea Crimelor Comunismului. Puteam călători oricând şi oriunde. Mariot aşteptă la uşă să intre în ea o relaxare, respiră adânc ca să-şi simtă sânii întăriţi şi se întoarse spre Marta. Privea prin ea nopţile lungi, lungi.

— Mă auziţi, doamnă?

Uitându-se prin grilaj, Poporul şi-a meritat preşedintele, îşi zise, plimbarea e gratis. O forţă, Preşele! Într-un an a reuşit să-şi elimine orice duşman. Apoi, una cu mirosul doamnei, care stătea în propriul ecou, i se adresă:

— Ştiţi că în piscina Vilei s-au găsit câteva urme de tălpi?

— Ei, şi ce dacă, Aspasie?

— Păi, au încercat apa, doamnă preşedintă.

— Ce ţi-e şi cu ura asta, are multe feţe, Aspasie.

— Sunt măscări în jurul Palatului la orele serii şi dumneavoastră, doamnă…

— Vorbeam cu câinele că e lume multă afară.

Cum să nu, vorbeai singură, cucoană. P-asta o doare şi aeru'! Mariot îi întoarce spatele ca să o ia pe aleea Moroiului, care ieşise din apă fără chip, intrase pe poarta secretă şi se aruncase în hamacul din spate. Mariot se apropie cu paşi largi de preşedinte şi spuse ca pentru liniştea ei:

— Prima doamnă nu mai e cum era, domnule.

— Nici noi nu mai suntem, Mariot.

— Aveţi dreptate, permiteţi să mă retrag?

Şi cum preşedintele se legăna cu paharul în mână, Mariot, uşurată, se îndreptă spre ieşire, cu un ofiţer urmărind-o de aproape să trăiţi.

Cu puţin timp înainte, când Moroiu s-a dus la piscină după o zi de muncă şi s-a apucat să-şi ia halatul şi papucii din cuiul prezidenţial, paznicii deja tranşaseră fantomele şi picioarele din cadă. Erau poliţişti desăvârşiţi, au desprins părţile străine din apă şi le-au învelit, le-au pus în sacoşe, apoi în portbagajul maşinii, au mers până la Snagov, pe malul lacului, şi le-au aruncat. Trebuie că pluteau chiar deasupra mortului tăiat cu toporul cu puţin înainte pe lac. S-au găsit numai picioarele, mai multe, ceea ce a aprins spiritele, dar numai până a doua zi. Urma o şedinţă la Consiliul de

Apărare Supremă şi Aurelian Moroiu abia atunci şi-a aprins bricheta, să fie ca în tinereţe. Dar Chelu Brigadiru şi echipa sa de lucrători la renovarea vilei, urmăriţi din tufiş, s-au întors la două ore în locul unde fusese găsit toporul şi boschetarul crăcănat pe fundul Snagovului. Stuful din apropiere a dosit toată echipa o clipă, ca după un panou. Într-un minut, pe faţă lui Chelu au rămas înfipte câteva cioburi. Şi nicio amprentă. Chelu avea grupa sanguină A II, dar picioarele din piscină nu. Ţesutul uman, găsit pe gresia din piscină, de la el provenea. Chelu negase că a venit să bage piciorul în apa preşedintelui. Şi atunci au rămas ele, picioarele, vinovate. Dosarul s-ar fi închis doar cu pielea lui lipită de os dacă poliţiştii nu i-ar fi cercetat şi trecutul. Acum poate să se spovedească şi unei fantome, pus cu gâtul în bandaje la sanatoriu, dar plătit de prostu' de stat, care mereu procedează aşa, chiar şi cu nebunii.

A doua zi Aurelian Moroiu a dispus operaţiuni de îndiguire a râului din apropierea vilei. Că pământul era şi el om, doar îşi pusese crucea, e limpede, dar pasul rămăsese şi pe lespede şi în apă, ce dumnezeii mamii ei, asta e pază?

7. Pământul era viu. Memoria venea şi nu venea cu Ciucalete (dosarul şi fiul)

Nu trecuseră nici doi ani din al doilea mandat Aurelian şi scria la jurnal că alt betonist neglijent căzuse, de data asta, pe fâşia săpată între Basarab şi Crângaşi. Ziarul a ajuns şi pe măsuţa de sticlă a preşedintelui, care a cerut un rezumat mai clar de la Zăpadă. A citit-o cu pleoapele peste ochiul drept, a citit-o, apoi, şi cu stângul. În dimineaţa asta avea o greutate, nu ştia nici el de ce, dar era semn că ceva se apropia, se tot apropia şi asta nu-i pe placul său. Ochiul stâng a clipit scurt. Zăpadă a îngălbenit la câţiva metri distanţă. Se uita la preşedinte şi preşedintele la el, parcă aştepta să-l recunoască. În fine, după câteva minute buzele lui Aurelian Moroiu nu mai erau ca aţa. Zăpadă şi-a tras sufletul, Poate l-o fi trecut pe om vreun junghi, ceva.

Dar nu de la Zăpadă a aflat Moroiu că betonistul ăsta nou a fost lăsat special să sângereze până la moarte, ca un gunoi. De la presă. Cei de la Metrou i-ar fi luat trupul de lângă bariera de beton, care bloca o mai veche linie de tramvai. Linia tăia nu doar Basarabul, ci tot oraşul, în două. Până s-a construit podul suspendat, pe care multe maşini zburau dincolo, între sudul şi nordul capitalei legătura era greu de făcut.

— S-au găsit metale necunoscute în betonist, domnule, i-a raportat agentul de încredere, Mariot.

Stătea cuminte la un pas în spatele lui Zăpadă Jan. Şi, fiindcă nu a înţeles tăcerea preşedintelui, a adăugat cu o voce scăzută că omu' a fost luat cu o parte din trup spre Grozăveşti. Ca niciodată, Moroiu i-a cerut să-i spună tot, da' tot, şi pentru asta s-au dus, şi a fost singura dată pentru ea, în camera cu oglinzi. Era de parcă faţa lui multiplicată îi intra în încheieturi, dar a continuat cu ceva străin în propria voce. Era ca mort, dar o privea. Mariot a vorbit:

— Lumea s-a adunat în plină stradă, domnule, sâmbătă spre seară. Un zid de graffiti, le ştiţi, probabil, mărgineşte trenurile până la Gara de Nord. Betonistul a văzut pe o parte clădirile pustii, cu geamuri blocate. Dincolo, zidul măcinat. Mai era şi moloz.

— Mariot, nu eşti la piaţă, fă-mi o sinteză, ce naiba!

— Sunt detalii importante, domnule. În dosar, cică, salopeta se îngropase, jumătate în pământ, jumătate a luat-o peste zid. Şi acolo erau şanţuri, dar nu mai era timp.

— Ce nu mai era, locotenente?

— Pe hârtie, domnule, săpăturile fuseseră încheiate.

— În sfârşit!

S-a întâmplat ca vorbele să mai stea în oglinzi când Moroiu s-a împrăştiat şi a ieşit pe uşă, cu mai multe feţe în el. Parcă se năştea din nou în momentul când a lăsat grilajul Palatului în urmă.

De altfel, oraşul împărţit de podul Basarabului, cu jandarmi patrulând la câţiva metri de zidul cu graffiti sau pe străzile principale, îi convenea lui vodă. Când l-au găsit mai târziu sepepiştii cu furtunul înfipt în fund şi cu paştele şi dumnezeii mamei lor la piscina din Vila Park, Aurelian Moroiu încerca să-şi aranjeze halatul de preşedinte pe el.

— S-a astupat la Basarab, măi?

— Totul ca la carte, domnule.

— La naiba, mereu vă lăudaţi. Şi le-a întors spatele.

Când au venit şi consilierii preşedintele a aflat că săpătorii au fost mai mulţi decât cred cetăţenii cu nasul ascuţit. Că procurorul Păun, care umblă într-un trenci crem de pe vremea bunicii, ţine minte omorul muncitorului în salopetă albastră de la metrou şi crimele următoare, dacă aşa vor fi fost. Odată, Jan Zăpadă a vorbit despre asta cu Preşele.

— Deşi e cu părul albit şi cu picioarele grele şi stă mai mult în casă nu ştiu ce diaree zice că are. E mai mare decât una trupească, aşa zice, domnule.

— Lasă, Jane, spune-mi ce-şi mai aminteşte de la metrou.

— Că mortu' nici nu arăta ca toate cadavrele, domnule.

— E de Săpoca sau la cimitir cu el!

— L-am trimis şi acolo, dar mai bine la pensie.

— !?

— E închis, acuma, în gândurile lui, domnule preşedinte.

O singurătate aşa de lungă nu avea cum să nu-l macine pe fostul procuror. Totuşi, amintirile veneau la orice oră din zi şi din noapte. Se închisese un timp în arhiva Spitalului Floreasca, luând la control toate fişele pacienţilor pentru a găsi o trimitere la grupa sanguină a victimei. În meseria de procuror criminalist cum era atunci nu mai făcuse atâta muncă inutilă. Din moment ce nu avea cadavru nici nu-l putea trimite în judecată pe criminal, Care criminal!? Tribunalul Judeţean şi Curtea Supremă l-au băgat de tot în ceaţă. Autorul presupus al crimei fusese condamnat în lipsă la 10 ani de închisoare. Lucrătorii de la metrou credeau că betonistul, primul sau al doilea sau al treilea, a fost îngropat în canalul abia renovat de la următoarea staţie. Acolo se căscase o gaură, prin care băgai şi o ghiulea de tun. Din nenorocire a fost martor şi un copil, trimis după audieri într-o şcoală de corecţie, cu internatul la capătul închisorii. Mărturia că ucigaşul nu era om l-a înfundat. Prost a mai fost, gândea Jan. Eliberat după cinci ani pentru bună purtare vremurile l-au trimis pe stradă să cerşească. Parcul din faţa Gării de Nord avea gropi largi. Aici, deasupra plăcilor de ciment cheleau arborii, iar dedesubt aurolacii, alungaţi săptămânal şi tot săptămânal reuniţi, cu feţele în pungi, slabi şi transparenţi şi fără noapte şi fără de neam. Băiatul martor, care nu mai crescuse, se dădea orfan şi se bâţâia continuu. Că îl relaxează, ca orice oligofren care termină şcoala de corecţie de peste podul Chitilei. Procurorul Păun, însă, aflase că e al doilea din cei patru copii, pe care Ciucalete îi avea cu concubina sa. Băiatul a mers de crud la muncă, să ajute la o balastieră. Luase cu el şi aparatul de radio, dar a văzut sub pământ, visând la soba de teracotă din camera de acasă, o mişcare. Nu se ştie dacă şi-a amintit cum Ciucalete bătrânul a scos o bucată de teracotă şi l-a lovit în cap, la câţi anişori avea el, şi abia pe urmă l-a dat la orfani. Nici procurorul Păun n-a aflat cauza turbării tatălui său.

Fapt este că şi tatăl a fost interogat la poliţie de sergentul Milea. E sigur că bătrânul n-a încetat să-l lovească pe băiat, la anchetă a recunoscut că n-a văzut salopeta albastră, golită de trupul sfrijitului. Când şi-a revenit din lumina pusă în ochi, Ciucalete nu şi-a mai adus aminte de nimic. Da' recunoaşte tot, don căpitan, a zis sergentul. Spune că o voce i-a spus să omoare, don căpitan, îi curgea sânge din cap, don căpitan, l-a strigat pe băiat să-i aducă un

lighean cu apă, don căpitan. Tu-ţi naşterea mă-tii, muceo, i-a zis? Domnule căpitan, zice cu semnătură, degeaba stam întins, dom sergent, i-am cerut băiatului să-mi dea o ţigară din pachetul de pe bufet, mă iertaţi, a zis. Acu era cu patru clase terminate, acu venise acasă, un' să meargă, don sergent, mi-a spus că nu mai sunt bani pe bufet, l-am trimis la muncă. Da' el că e unu' mort la săpături, cică. Atunci Ciucalete ăl bătrân s-a ridicat, domnule căpitan, a luat de lângă sobă un băţ. Când a ridicat băţul, Parcă ziceai că e teracotă, Asta scrie în declaraţie, a lovit veioza şi a spart-o. Băiatul l-a trântit pe pat, l-a prins de boaşe. Aşa scrie el cu mânuţa lui, domnule, i-a cerut să numere până se mai uită o dată la salopeta din pământ. Să văd dacă e om, a zis. Era nebun, vă spui io, domnule. Care din ei, sergent Milea? Martorul, că ce rost avea numărătoarea, dementule, l-am întrebat. Până a ajuns Salvarea, abia respira băiatu', dom sergent. Da' tot el că, măi tată, e ceva acolo la Basarab. S-ar fi dus să vadă cu ochii lui de aproape. Zice: Nu i-am promis ăluia mic că-l ajut să scape de cadavru, şefu', ce-s nebun? Până să ajungă băiatu' la zid, pământul căzuse peste balastier, asta e. Că au vrut să toarne peste mort motorină şi să-i dea foc, nu pot eu să răspund, dom sergent. Groapa avea câţiva metri buni adâncime, să trăiţi, dom sergent. Or fi îngropat cadavru' acolo, mă gândesc, domnule căptan. Numai băiatu' zice continuu că mortu' e la suprafaţă cum e şi dedesubt, să trăiţi!

Când a intrat pe fir procurorul Păun, bântuind prin împrejurimi, auzise la bodega de lângă Maternitatea Giuleşti că ar fi mers lucrătorii de la metrou într-o noapte şi au mutat cadavrul. Că l-au dezgropat, l-au pus într-o Dacie, înfăşurat în pătură, au surpat malul, făcând să cadă, pe lângă pământ, şi bucăţi de asfalt. Că să nu intre unii la bănuieli. O fi plecat la ai lui, şi-au spus câţiva lucrători de la Metrou în faţa halbei, golite demult. Dar călătorii, care se adunaseră pe peron, la Basarab, au primit trei ani cu suspendare. Cineva trebuie să fie vinovat, nu!? Numai procurorul nu avea liniştite. Asta e, cum ai găsi acul în carul cu fân, nu erau probe suficiente. Nici de uniforma, care se împrăştiase printre cei din staţie, nu era sigur. Dar un hăhăit se muta mereu din loc în loc şi iluzia auditivă putea fi trecută pe fişa internaţilor de la Spitalul Nouă Fraţi Pătaţi, nu şi ca probă serioasă. Totuşi, o reţinuse. Făcând investigaţii pe propria răspundere asupra dispariţiei

muncitorului şi, în timp, a celorlalţi colegi macaragii sau betonişti, a tras concluzia că locurile cadavrelor de la metrou erau săpăturile, şi vechi şi noi, iar acum, aproape toate, sunt linii de metrou. S-au găsit nişte resturi de haine carbonizate, dar asta nu spunea ceva clar în privinţa ADN-ului. Băiatul Ciucalete îşi amintise o singură dată că altcineva purtase uniformă albastră în groapă. Din ea mai găsiseră doar umerii. Nu existau şi urme de sânge, aşa că restul trebuie să fi fost luat de apă fiindcă au fost inundaţii mari în toamna când Aurelian Moroiu a sosit la Bucureşti. Purta pe atunci uniforma de ofiţer, dar câţi nu se învârteau pe acolo cu treburi? Şi ce legătură avea Partidul Constituţional cu săpătorii sau cu Ciucaletele cel mare sau mic?

Adevărat, ploile au căzut continuu toată toamna şi pentru a reabilita liniile de metrou a trebuit să fie deviat cursul apei de dedesubt, care tot ieşea la suprafaţă sau în pereţii metroului. Se pare că prima sau a doua sau a enşpea victimă mai bântuia pe acolo fiindcă Baba Vancea şi navetistul cu raza în creştet au zărit, târziu, pe cineva luminând catacomba. Şi de asta, ar fi spus Baba, seara înfăşurată în jurul Palatului a fost gata să dispară. Dar Moroiu, ales preşedintele Partidului Constituţional, şi-a îngropat costumul în şifonier ca pe un trecut inutil, apoi patul soţiei, care de la un timp mirosea a molie. Numai că se rodea pe dinăuntru.

O vreme ploile şi stafiile de la Maternitatea Giuleşti au fost stăpânite de ceva. Iar pe numitul Ciucalete l-au chemat periodic vreo zece ani la poliţia orăşenească pentru declaraţii mai amănunţite. Când s-a ramolit, mai vorbăreţ decât altădată, a tot repetat că uniforma s-a fâţâit prin oraş, şi-a vârât băţul prin gard să vadă până unde poate zădărî omenirea, Că, dom sergent, Nu mai sunt sergent, sunt maior, Că don maior, ăsta când îşi pune ceva în minte, nimic nu-i mai stă împotrivă. E omu' dracului. Indiferent cine şi cum, io nu l-am omorât, poate pământu' care era aproape de cadavru, nu pot să răspunz. La mine nu vii fără probe, omule, i-a zis de partea cealaltă a becului de două sute de volţi un ins, acum fercheş. Ce probe, că strică tot pe ce pune mâna dihonia şi n-are părinţi, se ţine legat cu frânghii de scaun. Şi pe scaun scrie bani şi iar bani, ce drac de ţară e ăsta? Bine, scrie pe hârtie dacă ai curaj, scrie, dacă te ţin puterile, scrie! Da ce, sunt la microfon? Eşti, totu' se ascultă în ţara asta, I-auzi, dom'le!? Lasă că n-o să mai auzi,

Ciucalete.

Între timp Aurelian Moroiu se uită de ceva vreme cu ochiul întreg la puterile străine. Vremea e cu el. Când se uită cu chioru', mai la nord, nimeni nu poate să spună sigur ce vede, don procuror, a scris Ciucalete, da' noi ştim că e de rău. E pustiu, omule, s-a adresat ferchezuitului, care se uita în oglinda de deasupra inculpatului. Vedem aglomeraţia de pe străzi, mulţimi de reclame, firme cu geamuri termopan, da' e pustiu, don maior. Care pustiu, nebunule? Ăla cu un ochi, don major, Marş afară, dihanie!

Dar, cu câteva zile înainte de pensionare, procurorul Păun aflase ceva de o uniformă albastră, una care ar fi atins uşor obrazul Martei, dar de cum au ridicat-o s-a spulberat într-un hohot, dincolo de reţeaua de metrou a Bucureştilor. Acolo locuiesc oameni simpli, lucrători la firme private ori de stat, poartă de la *second hand*, putea să fie şi albastră, ce mai conta.

— Sunt ocupaţi de dimineaţă până seara, credeţi că nu pot merge de costume, domnule, l-a întrebat maiorul de se săturase muncind la cazu' ăsta.

— Unde să meargă?

— Mai departe, blocurile din Vitan sunt tot capete de metrou.

— Ei, poliţia nu umblă cu fantome, maior Milea, să vedem probele.

— Nu ştiu nimic de ofiţeru' în uniformă, don procuror, degeaba mă iei dumneata de moţ.

— Taci, că se trage pământul sub tine, majurule.

— Maior, domnule.

Maiorul a rămas cu ochii injectaţi pe becul phillips şi a refuzat să mai colaboreze cu un procuror dus cu capu'. Dar pensionarul Păun a avut timp să vadă cum singurul deal din Bucureşti a fost izolat la câteva luni de la al doilea mandat al preşedintelui. Că atunci şi-ar fi dat el arama pe faţă cu sticla de spumos în Piaţa Victoriei. Totuşi, nici Moroiu nu s-a gândit cum de curg şi pereţii metroului mai ceva ca înainte. Oricum dealul s-a descărcat la prelungirea liniei cu Unirii. Dar, când vine zăpada, locul seamănă cu celebrul munte dobrogean, Măcin, şi unii bucureşteni cred că aici se ascunde ceva. Însuşi dracu' îl ocoleşte când iese din Palat. Părintele Ciomu zice că şi cu celălalt ochi. Dar numitul Ciomu nu e întreg la minte, ca şi Ciucalete ăl bătrân. Sau ăla micu, a scris Păun pe marginea unei foi

din dosar.

8. În groapă

Departe de căutările procurorului Păun, pe Larisa o cuprinsese golul. Începuse să se asculte înăuntru. Durerile o şfichiuiau şi când se lăsa pe canapea şi când se ridica. Atunci i se opreau gândurile. Şi figura Moroiului, în televizor. Schimba canalul, revenea. Nu mai putea să-l asculte, dar nici să nu ştie ce spune. I se ascuţise faţa, degeaba îşi pusese un batic pe cap, o trăgea curentul şi din uşa întredeschisă la hol. Femeia pentru curăţenie, schimbată din lună în lună până a făcut profesoara 45 de kilograme, o vedea din spate când deschidea uşa, din profil şi din faţă doar când era chemată. Şi nici atunci nu îndrăznea ori nu putea să se uite la capul de vrabie, care scădea mereu. Una dintre ele zicea că oricum îl vedea pe moroi şi în vise. Altfel, înţepenită pe scaun, Larisa trecea din televizor în amintiri, din amintiri în televizor sau pe net, dar mai greu, tot mai greu. Trebuia de fiecare dată să simtă ziua şi noaptea prin oase. Multe mai zac în om, îşi zise. Ca într-o casă bătrânească. Ce veac e şi ăsta! Se născuse cu picioare diforme. Ca toţi din Corbu. Spre adolescenţă, picioarele i s-au mai îndreptat. Privea, când făcea naveta, spre parcelele de pământ, contaminat şi după închiderea uzinei chimice din Poienii Bughii. Jurnaliştii de la Cetate mai scriu şi azi că substanţele toxice au avut influentă asupra copiilor născuţi prin anii ’60, Mă uit degeaba acuma!

După ce mama şi-a pierdut rochia de mireasă în gândurile ei rătăcite, Larisei i-a rămas în minte numai rochia. În vis mai erau şi malurile de pământ. O bântuiau din cauza culorii. Pământul era cărămiziu şi asta o înnebunea. După moartea mamei se uitase cu sora ei Ileana în dulap. Rochia de mireasă se imprimase ca un strigoi în aerul stătut din şifonier. Ileana s-a îmbolnăvit repede. Într-o jumătate de an s-a dus şi dusă a fost. Era, uneori, mai puţin decât o amintire. Fotografia surorii de pe coşciugul închis la capelă

arăta ca rochia aia blestemată. Larisa crede că a tras-o cu ea în moarte, dar s-a trezit visând-o vie. Acum aţipea mai mult pe scaun. În pat era greu. Greu să ajungă şi oasele, odată cu ea. Umflătura urcase până la genunchi şi se învineţise. Deja mormântul de la patru avea mirosul lui. Ca şi canalizarea făcută de primărie, mai proastă decât cea veche.

— Murim repetat, domnule Boghicioiu.

— Cam aşa, doamnă.

Domnul Boghicioiu se uita la fereastra închisă. Se uita şi Larisa când rochia mamei îi tulbura nopţile. Nu vedea decât golul din ea. Pe urmă, durerea nu mai avea loc, se vărsa. Mor, spunea. Moare de vreo zece ani, gândea, de fiecare dată, Diana. Dar şi Di s-a dat înapoi, o răceală ieşea din muşuroiul de carne, cu baticul înnodat sub bărbie. Se făcuse şi un aer lemnos în cameră. Trebuie că din cauza ferestrei, era deschisă numai când femeia, angajată acum pentru totdeauna, care avea să fie un timp scurt, o muta pe Larisa cu cadru cu tot în camera cealaltă. Nu erau multe cuvinte între femei. De obicei, bolnava cerea să i se deschidă televizorul. Preşedintele hăhăia. Cu seara în minte Larisa îşi simţise şoldul ca pe marginea scaunului, Ce apucături la Moroi, să ne sperie el la ore fixe! Diavolu', nu era mort. Citise pe tabletă ce spunea unul-altul prin lumina artificială din jurul Palatului, printre aparatele de fotografiat şi biciclete şi steag. Îl găuriţi degeaba, mă proştilor, repetea navetistul cu raza pe cap, nu vedeţi că are paza cu el. Şi pe urmă, şi glonţu' se fereşte de diavol. Zău că are dreptate cetăţenu' de vorbeşte în microfon. Are dreptate. Mort să fi fost Moroiu şi tot scăpa viu din baia de mulţime. Ptiu, şi n-a mai apărut de la o vreme în televizor! Coace el Necuratu' ceva, ar fi spus unul Pasăre, care înconjura Palatul cu gurile celorlalţi manifestanţi, tot mai puţini de la o zi la alta. Larisa stă o clipă pe gânduri, Ca să vezi întorsătură! Preşedintele, cu faţa desfigurată, îşi vărsa fierea pe feţele necunoscuţilor. Toţi erau ca nişte somnambuli. S-or fi chinuind să-l uite? Că vara şi toamna mortăciunea a stat numai în Palat, Să le dicteze că e viu şi deasupra tuturora. Acum, Dealul este inima oraşului şi a ţării şi a Europei. Şi Larisa, gâlgâind, împinge cu năduf ciocul, să nu care cumva să rateze murătura aia din televizor. Dar se anunţa vremea. Aha, vin curenţi din nordul Africii. Nisipul are să-l înghită şi pe Moroi! Dar în urma ploilor

rămânea praf.

— Au, Marietă, închide şi uşa de la balcon! Vine o ploaie roşie, auzi tu.

— Şi în vara trecută a fost aşa, doamnă profesoară.

— Of, aş vrea să mor odată! Moor!

Larisa îşi petrecea viaţa cu care se trezea, ascultând-o. Nu şi pe accea cu care se culcă, de la mijloc în sus, sprijinită de pernă. Ziua stă, şi nu e uşor, când în cadrul de metal, în picioare, când pe scaun. Seara, până să ajungă la marginea patului, mai dă jos câteva grame. Deja are puţin peste 40 de kilograme. În pat ţine uneori tableta deschisă. Aşa mai fuge de gânduri.

Moroiu era la dictare cu toţi consilierii şi cu Zăpadă. Din seara de afară se aruncă în curte suluri de hârtie igienică, Blestemaţii!

— Zăpadă, ia măsuri imediat!

— Îi fotografiem, domnule, după aia.

— Acum!

— Acum, să trăiţ'!

Chiar atunci sperietoarea, cum zice în gând domnul Boghicioiu, încearcă să-şi ridice puţin capul. Baticul fâşâie pe lângă urechi. E gri. Stă mult timp cu fereastra în ochi. Ascultă cum fac câte un şuierat vertebrele de pe şira spinării. Şi toate astea i se trag de la uzina chimică! Acum era vraişte. Cu munţii de pirită pe câmp. Şi arbuştii înroşiţi la coajă. Cancer curat, gândi. Asta e privatizarea.

Aţipeşte o clipă, cu ochii în hău. Hăul începea în genţile cu miros de mâncare. Dealurile din Poienii Bughii arătau frumos, aliniate şi mărunţite. În compartiment, aceiaşi navetişti. Or fi aurul, argintul şi platina în cantităţi mici, da' tot e rentabil, frate. N-au tehnologie, Plăcintă, Hm, aşa ie, Marine. Marin stătea în murdăria cămăşii de ieri şi de alaltăieri, Să fim fericiţi dacă ieşim la pensie, adăuga mereu. Ieşim, Plăcintă, Pă dracu, dumneata eşti maistru, ai salar bunişor, laşi ceva la femeie, Ce să las, plămânii, că sarcinile toate le-a cherdut. Dar tusea stătea direct în geam, uitându-se la buruienile crescute între linii şi la gâştele impiegatului. Larisa încerca aerul cu nările, era puturos. Şi colorat, în bătaia soarelui. Cei care lucrau la fabrică vorbeau mai puţin de moarte şi mai mult de praf. Le acoperea mâinile, căzute pe servietele cu zacusca la borcan. Somnul nu începea în ele. Larisa trebuia să dea cu mâna la

o parte culoarea mov ca să poată adormi. Trecuseră anii de navetă când medicul a întrebat-o cine v-a ciuruit în halul ăsta? Praful, cine altcineva. Că fostul combinat a ajuns un schelet de omorât hoţii de fier vechi nu o bucura. Ruinele, ca şi dealurile, erau blestemate. Larisa făcuse câteva drumuri până la Poienii Bughii pentru dosarul de pensie şi a dat de apocalipsă. Stătuse neclintită apocalipsa acolo peste două decenii. Şi avea să mai stea. Aceeaşi tuse umbla prin clădirile goale, din care venea şi o măzăriche. Măzărichea dispărea într-un pustiu de vânt ca şi faţa impiegatului. La trenul ruginit de pe linia moartă se uita, însă, un om de pază, rămas la poarta fabricii de la prima licitaţie.

Au, o durere îi taie mijlocul. Nu merge şi la picioare. O să crape ghiulelele astea. Şi noaptea e numai fereastra. Mor aşa, în picioare? Cadrul era rezistent. Murea şi pe jumătate. Înţepăturile se opresc în aer. La fel a fost şi cu Ileana. Cu ea a cunoscut aşteptarea de noapte, aşteptarea de zi. Dar până dimineaţă e cel mai greu. Abia când lumina trece de creţurile perdelei, mâna caută aerul. Şi cealaltă mână, tot îngropată. Şi Boghicioiu de la 17 că mormântul de la patru e viu. Făcuse un timp cumpărături Larisei: 3 ouă, 2 iaurturi, 3 cepe, 2 morcovi, 2 dovlecei, o ţelină cu rădăcină şi 200 de grame brânză de vaci. Orez avea pentru un an. De ce 3 ouă, 2 iaurturi, 3 cepe, 2 morcovi, 2 dovlecei, o ţelină cu rădăcină şi 200 de grame brânză de vaci? Şi numai de la masa numărul 28 din Piaţa Amzei. Larisa avea stomacul atrofiat, pentru care 3 ouă, 200 grame brânză de vaci, 2 iaurturi, dar şi 3 cepe, 2 morcovi, 2 dovlecei, o ţelină cu rădăcină, fierte cu orez cu tot, ajungeau o săptămână. Vecinului de la 17 i-a crăpat pentru mai multe luni inima şi Larisa a căutat o femeie cu plată pentru cumpărături şi menaj. Au fost multe, dar ultima şi cea mai supusă e Marieta.

Larisa se zbătuse la început, când oasele se tot mişcau ca nişte suliţe înfipte în creier. Nu-i venea să creadă. A făcut toate analizele. Plămânii erau înfundaţi, stomacul atrofiat. Osteoporoza avansa. Şi aşa era trecută mult peste limită. S-a apucat să asculte fiecare aşchie dacă medicii nu erau în stare. A scăzut zilnic de la brâu în sus. Numai picioarele creşteau. Aşa a început ea să-şi sape mormântul acolo sus fiindcă doctorii nu mai sunt doctori, au refuzat s-o consulte şi dacă-i plătea. Numai că, privind mereu în

faţă, s-a umplut de noapte. Asta e viaţa. Şi îl zări pe Moroiu, înviat în vremea de seară care înconjura Palatul ca într-o vedere veche, Puternic diavolul! Seara s-a repetat o vreme, dar manifestanţii scădeau până au rămas în iniţiatorul protestului, un stegar ca un stâlp, şi navetistul cu un duh deasupra, care nici că se vedea.

9. Plata Moroiului

Oraşul Bucureşti şi-a amintit apele de dedesubt prea târziu. Aurelian Moroiu ţinea deja fereastra deschisă la biroul lui din Palat şi era una care îl duce cu gândul la Murighiol. La fel ca aici, în capitală, doar că lacul se întinde mult dedesubt. Pompe Demth au extras din adânc mii de metri cubi de nămol, la cererea lui şi cu semnătura primarului general, fără ca cei din metrou să o simtă. Dar şi fără ca nivelul din adânc să scadă. Zăpadă a raportat:

— E o luminiţă albastră în apă, domnule.

— E un drac, Jane.

După un timp s-au sistat lucrările.

— Pe mandatul meu nu se mai fac, generale.

— Cum ziceţi, domnule preşedinte.

Săpăturile, însă, nu au încetat. Şi asta cu acordul lui tacit şi prin agenţii ăia de granit, Aur curat, şi-a zis. Dar avea îndoieli, Trebuie că apa care străbate traseele subterane e stăpânită de ceva. Şi a cerut să nu se dea nimic publicităţii. Stăpânu' e ăla cu coarne, maică, spunea Baba Vancea. Dar dacă te uitai la ea, nu mai arăta a om întreg. Ochii îi ieşeau din nopţile ei nenumărate ca la cucuvea. După pensionare, cum putea să se deplaseze cât de cât, Larisa a mers o dată cu metroul să vadă mai bine staţiile cu apa infiltrată în pereţi, dar galeriile erau fie întunecoase, fie acoperite cu panouri publicitare. Lumea le citeşte ca pe *Biblie*, săraca! De ani buni. Iar oraşul, ca multe altele din sudul şi estul ţării stau sub verile cu perioade caniculare ca moarte de inaniţie. Nu e de mirare că fluviul subteran curge cum vrea. Asta se întâmpla şi în Dobrogea, citise pe net. Puhoaiele urcau de la vale spre Munţii Măcinului. În timp ce durerea din trupul ei coşcovit urca. Adusă mult de spate, îşi mişca mai greu umerii şi capul. Apoi, bucureştenii nici nu ştiu ce le vine la robinet. Cine să-i înveţe ceva despre ape dacă edilii nu

se gândesc decât la fântâni arteziene şi poduri suspendate? Dunărea să facă un ocol pe la Bucureşti ar mai fi cum ar mai fi, dar să uneşti fluviul de sub Dobrogea cu râul de sub capitală, în acte fiind trecută Dâmboviţa, şi după asta cu Turnu Severin era lucrul naibii. Vărul Nica, mult după absolvirea Institutului de Geologie, lucrase la prima variantă a canalului Dunăre-Marea Neagră, care trecea la mică distanţă de Murighiol, când a văzut cum din pământ a răsărit arteziana. Era Lacul Morii, abandonat chiar de pe vremea lui Ceaşcă. La prima lui vizită după douăzeci de ani la etajul patru Larisa i-a pus multe întrebări. Stând împreună în faţa unei cutii cu fondante, s-a izbit de faţa geologului peste care nu trecuse doar timpul.

— Ce ai, Nic, l-a întrebat, agăţată de oglinda din perete.

— Ce să am!?

— Eşti galben.

— Şi mort, glumi Nica, şi mort. Ăştia sunt oamenii, Lari, consilierii asta aprobă.

— Adică?

— Orice li se ordonă.

Vărul Nica stătea pe scaunul dinaintea ei, de pe faţă îi fugise liniştea de demult a bunicii.

— Am ciroză. Să vezi colacul de pe burtă!

— Nu vreau să văd, mi-a mai arătat una în tren placa dentară. A scos-o din gură.

Nica tăcu. Mai avea în urechi şi ameninţările preşedintelui, că am să le dau eu legi, să se sature de câtă vâlvă a făcut presa pe tema asta. Cu toţii au minţile înfierbântate. Are să trimită specialiştii în hidrologie şi în geologie! Discuţiile consilierilor cu Nica Paraipan n-au fost prea lungi, lumea s-a lămurit repede despre ce e vorba şi omul a avut timp să gândească în altă parte. Doar că Nica Paraipan întreba gardienii cine aduce hohotul pe scări şi în sala de mese, Care hohot, omule? Ăsta, şefule, spunea paznicul, e de balamuc, zău dacă minţesc cu ceva, are ochii cât broasca, I s-au umflat, daţi-i şi voi pe la spate, Spatele nu mai e drept, şefu', trebe mereu să-l îndrept? Atunci, la picioare, Nu mai sunt decât nişte surcele, îl batem degeaba, să trăiţi, Astea sunt regulile, ce, ne apucăm să le schimbăm noi? Şeful era în uniforma nouă, cam strânsă, avea şi un pix care nu scria, hârtii de aranjat pe

birou, de citit ştirile cu Mănăstirea Văcăreşti, inundată. Lasă-l dracului de mortăciune, zice, nu mai durează mult, nu vezi ce degete are? Într-adevăr, degetele lui Paraipan se subţiaseră a moarte, Mâine sunt vinete, pun pariu, spuse ofiţerul şi paznicul adaugă Dumnezeu cu mila, domnule. Larisa nu dăduse pe atunci nici un gram jos şi se ţinu tare când nevasta vărului ei a anunţat-o că Nica nu mai trăieşte mult. E şi încăpăţânat! E o victimă a securiştilor, i-a răspuns Larisa. Până şi Diana vedea 13 pisici rupând din carnea omului şi se închină ca de diavol când auzi tărăşenia.

— Dumnezeule, ai grijă de noi! Sfânta Treime!

— N-are, i-a spus cu glasul răstit Larisa. N-are el timp de unii ca noi.

Diana rămăsese cu o cruce în aer că să mă ierte Dumnezeu!

Parcă împotriva preşedintelui apa ţâşnea mai des în diverse colţuri de la metrou, umbre şi penumbre se mişcau pe pereţi. Ce rocă e asta, schimbaţi-o, a zis celor din jur, în fine, Aurelianul ales a doua oară. Paşii îi sunau goi pe canalul din ultimul vis de puşcăriaş al lui Nica Paraipan, nu şi vocea. Tot în Sala oglinzilor, care îl zăpăcea pe generalul Zăpadă fiindcă în loc de uşi i se părea că sunt nopţi, nu alta, ziua cu preşedintele stătea în multe felii pe pereţi, Ca nişte zoi, Doamne!

— Da, ia spune dumneata, Zăpadă, de unde vine apa asta amară?

— Din Bulgaria, domnule.

— Zău!?

— Asta ne trimit vecinii.

— Atunci e încurcată rău.

Chiar dacă Baba Vancea ar fi spus că informaţia nu e reală, tot l-au adus pe Nica de la răcoare, turtit în urechile şi mersul lui. Specialistul le-a confirmat că în măruntaiele pământului apa circulă prin rocile permeabile, domnule preşedinte, numai sub Palat încă nu are acces, Atunci lungiţi liniile la metrou. Moroiu îşi aranja cu amândouă mâinile firul de păr când a spus, cu vocea în care credea el însuşi, că trebuie să semneze şi premieru'. Urgent! O să fie pe linia apei, domnule preşedinte, i-au spus constructorii plătiţi regeşte, ca şi asfaltatorii, de nu vor fi fost aceiaşi. O linie continuă, asta e soluţia, se trezi şi Nica Paraipan, care nu prea ştia că nu e în timpul lui, e în timpul preşedintelui. Duceţi-l iar la

brutărie, s-a răstit dumnealui cu vocea de vineri după-masă şi whisky-ul băut, exact când închidea biroul personal din Palat. Şi umbra din faţă sau din spate a executat o bătaie din călcâi şi gata. Nica Paraipan nu s-a mai auzit un timp lung între gratii, care, în sfârşit, semănau cu lumina lămpii din casa fără curent electric a bunicii. Dar Mama Sineta l-a auzit fiindcă nu renunţase la vise nici dincolo. L-a privit ea peste gropile Bucureştilor, scuturându-i umerii, care se înălţaseră de slăbiciune. În ochiul strivit de măciuca bastonului de cauciuc i-a văzut deodată moartea şi s-a închinat. Şi Nica Paraipan a fost iar copil şi se juca împreună cu fratele său Sergiu. Aşa a putut să închidă şi ochiul său neputrezit încă, apoi să dea la o parte zăbrelele care încurcau lumina, Să nu pătrundă până la metrou! L-au găsit gardienii cu capul în jos, pe stinghiile umede, Nu-i mai trebuie cruce, nici cuie, au zis, şi-a făcut-o singur, nenorocitu', ne bagă la necaz. Un hârâit din aer i-a atins şi s-au speriat, Pune-i, mă, picioru' pe podea, nu vezi că alunecă de-al dreacu', i-a strigat gradatul celuilalt. Bunica din fotografia de lângă reclama Vodafone şi-a făcut cruce cu stânga şi aproape a dispărut din mâna gardienilor, în întuneric. S-a uşurat ca o pasăre, frate, a zis tot gradatul, doar ca să audă pe cineva în canalele astea pline de viermi. Şi celălalt gardian, care ţinea cadavrul Nica Paraipan, s-a speriat că are în mână un braţ încâlcit, a fugit pe coridor, unde apa i-o luase înainte. Staţia Crângaşi, a întrebat, făcând un pas înapoi. Nica Paraipan nu-i răspunse, în capul lui propriul proiect era varză.

10. Portret Aurelian în peisaj

La 70 de ani preşedintele avea ochi cenuşii, înălţime medie şi greutatea de 85 de kg. Gâtul de guştere sprijinea un cap ascuţit, care se rotea după vreme. Era cel oficial, cu ochii acoperiţi de pungi, uitându-se fiecare în altă parte, deşi numai unul era deschis. Un nas mare şi un ten ars de soare vara şi iarna nu l-ar fi făcut aşa de puternic, mai ales că chelia înainta şi pe capetele subalternilor, dar mâinile stăteau totdeauna la vedere, cu degete nervoase, gata să înhaţe telefonul cu fire sigure. Mâinile îi păreau deodată scurte, lăsând o nelinişte în aer când fotomodelul trecut de 30 de ani îşi potrivea sânii pe masă, aşteptând. Se poate spune că degetele preşedintelui ştiau să se concentreze, o făcuseră în aerul rece din Moscova, urmărind un deşănţat de scriitor, sau pe vasul Carol, în portul italian. Deşi avea acordul de Sus pentru tranzacţie, ochiul păstrase o nelinişte în el. Era corabia avariată. A fost nevoit să suporte o tăcere de mai multe zile în cabină. Acolo, sunetele se opreau tot în degete, pereţii dubli nu-l puteau trăda, Armele stau şi în întuneric, nu? Doar nopţile îl ţineau treaz, cum îl ţin acum gândurile pentru femeia dinainte. Şi ea se uită la preşedinte, cum priveşte cu un ochi întors şi cu unul care scârţâie, clipind des. Poate să spună că ochiul deschis o vede, că cel închis e la oamenii lui? Dincolo de ei cine să mai fie, tata?

Un loc de întâlnire la Vila Park, în camera pregătită sub controlul preşedintelui, se impunea. Merită, au spus consilierii, merită să-şi odihnească oasele în Vizuină. Merită împuşcat, au spus adversarii, dar şi glontele se fereşte de pieptul lui. Mai tare decât după-amiezile. I-ar fi fost uşor să se strecoare, neobservat de ochiul ca o fereastră al nevestei, cum o făcea şi cu pereţii dubli de pe vapor, pe portiţa bine păzită. Până la piscină mergea în halat, până la dormitorul cu pat de colecţie în slip. Acolo sânii se plimbau după

voie, dar El nu, o luă, de data aceasta, direct pe alee, cu pază cu tot, futu-i foarfeca mă-sii! Fotomodelul aştepta ca nodurile degetelor să stea odată nemişcate pe bara de metal a bazinului de înot. Halatul de baie cădea de pe trupul lui şi parcă o înghiţea de la distanţă. Să nu ziceţi că Baba Vancea minte când crocodilul se întoarce pe spate să înoate aşa încolăcit de femeie, câteodată până spre prânz. Baba Vancea se uită la bustul Liei şi la picioarele lui groase, Ruşine să le fie, nu la stilul pe spate, unde nasul şi gura bărbatului sunt una cu ale cadânei, născută Mardare, pentru mersul în apă. Fă, cur belit, i-a strigat o cetăţeancă la Costineşti, tu chiar nu înţelegi, fă? Fă, i-ar fi răspuns umbra frumoasei Mardare dacă nu ar fi ridicat-o pe numita Coconea Paula pentru deranj public, nu ştii ce-i aia miros de bărbat.

— La Costineşti?

— Acolo e toată studenţimea, maestre.

— Şi ce căuta florăreasa pe plajă, Zăpadă?

— Marfă, ce să caute!? Marfă albă.

— La secţie cu ea!

Prima secţie de poliţie era aproape de Lupoaică, dar asta în Bucureşti, unde au dus-o cu duba poliţiei pentru 30 de zile. Coconea Paula n-a plâns înăuntru, a plâns afară, unde a privit în jur dacă se uită cineva să nu o ia îngerii aşa, fără bani de drum.

În ce priveşte piscina cu fereastră, era o privelişte în care nu intră şi paza. Lia Mardare nu vrea ochi străini pe trupul ei frământat de apă. Ei, aici doar preşedintele se simţea liber, având singurul lui vis, plutirea pe sânii unei mame care să nu fie adoptivă. Putere absolută, spunea zăpăuca de babă, stă pe un mormânt. O îmbogăţită, cică din patriotism, să-ţi vină să verşi, nu alta. Nu se ştie dacă din cauză că a spus despre mormânt, doar nu se referă la trupul Mardare, nişte băieţi s-au dus s-o liniştească. Ce vorbiţi, mă, puţoilor, eu nu ies din golf nici moartă, le-a zis. Au lăsat-o în apă, dacă aşa a vrut cumătra. Cu gândurile în altă parte şi un somn ca acela. Numai că Baba Vancea, nebună de legat, striga din gura ei de viperă că vin cutremurele din Vrancea, mai întâi mici şi dese, pe urmă unul mare, şi a înotat până la sălcii, de unde a luat cârcelul cu ea şi a sărit pe mal, Buf! Pusese cineva o piatră ascuţită, fir-ar să fie!

Dincolo de vila cu piscină, în care înota pe spate Moroiu, era o

cale ferată moartă, liniile nu duceau nicăieri. Aşa, paza urmărea mai bine împrejurimile. Dar în ziua când sânii Liei Mardare se odihneau pe măsuţa de cafea în faţa preşedintelui, pe care nu-l ştie şi în gânduri, o protestatară din Piaţa Universităţii se postase la capătul liniilor, înarmată cu steguleţ şi amintiri grele. Îşi pusese o pancartă, pe care scria greva foamei. Moroiu şi Lia Mardare se unduiau, însă, în aerul bine păzit de la piscină. General Zăpadă se apropiase cu spatele, comunicându-i preşedintelui tărăşenia cu grevista.

— Luaţi-o de acolo, să nu vină presa, Jane.

— Luat, domnule!

Cumătra, exact ca o mumie înfăşurată în haine bărbăteşti şi cu mai multe basmale pe cap, reuşise să găsească locul cu toate crucile mâncate de apă. Acolo muriseră oamenii care au muncit la calea ferată. Şinele duceau spre nicăieri. A murit al meu, care m-am înţeles cu el, repeta printre cârpe femeia. Nicăieri duceau şi clădirile vechi de dincolo de lac, lăsate în paragină în ultimele decenii, mai greu de refăcut decât de nivelat, mai greu de nivelat decât de ignorat. Urmărit de un consilier, aşa zisul parc a fost cumpărat la un preţ de nimic. Aici e locul, a spus protestatara, fostă casieră, care făcuse naveta 35 de ani la staţia Chitila fără să strângă un ban pentru bătrâneţe. Acum, să înfigem steagul. Şi, înfigând steagul în pământ, la scurt timp el s-a înclinat. Ca şi crucea de la biserica Sfânta Vineri, îşi zise Larisa, citind ştirea a doua zi. Casiera ţinea mânerul de lemn în mână, atentă la vila în care o lumină se plimba cu două umbre după ea, Stafii! Şi a început să aştepte, dar îşi auzea inima. Reuşi să se uite în urmă, ceva, însă, îi opri gândul la omul ei. Dacă amintirile femeii veneau odată cu vântul care flutură steagul, reporterii vin cu microfonul, microfonul vine cu prima întrebare.

— De ce aţi ales un loc care aparţine istoriei comunismului, doamnă?

— Fiindcă e aproape de preşedinte, să-i amintesc ce zace pe pământul ăsta îngheţat. Pe drumul feroviar au murit intelectuali. Domnul preşedinte ştie asta? Ştie, răspunde tot casiera, ştie cum munceau condamnaţii până la epuizare. Aurelianu' duce la bun sfârşit planul Conducătorului Suprem Ceaşcă. Frigul şi ascultarea, asta duce.

— La preşedinte vă referiţi?

— Nu, la mortu' meu. Că au fost aduşi pe o iarnă rea, sub 25 de grade, dezbrăcaţi până la brâu.

— Puşi să-i mănânce ţânţarii, glumi o fătucă de la o televiziune privată.

— La sub 25, duduie? Să mai înveţi carte dacă nu ştii că ţânţarii au fost instrumente de tortură şi la canal şi la Palatul Parlamentului şi oriunde se lucra ziua şi noaptea pe caniculă.

— Nu era iarnă?

— Când a murit omu' meu, da. Aduceau câte o echipă pe zi, apoi alta, să nu ştie stânga ce face dreapta.

— Asta e istorie deja, mamaie.

— E prezentul, fetiţo.

Intrată în aparat, fosta casieră striga de-i ieşea puterea pe gură, câtă mai era:

— Cârmaciu' e tot pe drumul morţilor. Calea ferată nu a mai fost finalizată şi nu va fi niciodată.

— Tăiaţi, s-a auzit în căşti, suntem în direct.

— Acum nu mai suntem, sare Zăpadă, cu mascaţii care acoperă cu trupurile lor masive crucile.

Şi după un minut general Zăpadă apăru, totuşi, la ştiri. A zâmbit şi a zis:

— Această cale ferată se va construi cu siguranţă.

— Cu bani europeni, adaugă consilierul acestuia, în faţa capetelor care nu erau decât microfoane.

— Cu vieţi omeneşti, se auzi din off.

Trebuie că grevista, care nu mâncase şi avea febră, delira.

— Tăiaţi!

Tăiaţi a rămas pe ecran. Îndată lumina din Vila Park a umblat singură, nu se mai vedea nimeni pe calea ferată, plină de buruieni. Steagul înţepenise odată cu albastrul spălăcit. Femeia, ridicată şi dusă cu mascaţii, vocifera că s-au găsit cadavre şi oase umane aici. Linişte, a comandat un soldat, care o ducea pe sus. Se zice că gardienii au auzit morţii strigând taci, mamaie! Nu tac nici moartă, a răspuns, cu mâinile mult despărţite de ea, mamaia. A doua zi s-a dat la ştirile de dimineaţă pe postul naţional cum o patrulă de siguranţă publică, formată din poliţişti şi jandarmi, au prins în flagrant pe drumul de cale ferată neterminată dinspre Vila Park o

cerşetoare şi trei bărbaţi purtând un rezervor metalic, cu scopul de a-l valorifica la un centru de colectare. Dacă ar fi fost luat dintr-un corp de clădire în ruină, cum sunt peste tot în Bucureşti şi în ţară, mai treacă-meargă, dar de sub nasul preşedintelui e penal. Pe banda televiziunii naţionale scria furt calificat.

Nu mult după întâmplarea cu rezervorul, în peisajul cu Vila Park apăru şi trupul Moroiului prăbuşit peste fotomodel. Pielea lui avea o răceală care te înfiora. Brr! Asta o încânta. Lia Mardare îi mângâie umerii largi şi ajunge la brâu. Trebuie să se oprească pentru a respira. Pierdea şi ea căldura, dar o simplă mişcare de voinţă şi umbrele s-au prăbuşit. Orice femeie care se vinde, spunea bărbatul care intrase în ea, orice femeie... Moroiu vede cu ochiul celălalt? Ce dracu', auzi. Ce spuneţi, întreabă din trupul ei Lia Mardare. Ecoul o înfiora. Dacă ne ascultă, gândi. În fine, n-avea să dureze mult. Aurelian Moroiu se desface şi Lia, cu pielea dintr-odată strânsă pe ea, îşi scutură părul cu mişcări puternice. El o privea, aşteptându-i strigătul. Dar strigătul avea şi oglinzile în el. Aşa stăteau lucrurile şi Moroiu avea o inimă goală. Lia trebuia să se strecoare pe poarta din spate, o deranja ceva la umăr. Şi abia acum simţea focul din degetele de la mâini şi de la picioare cum iese cu nişte aţe din ea.

Înregistrările făcute de serviciile lui secrete dezvăluiră că o căpuşă intrase pe sub pielea fotomodelului. Doar adierea din mâna preşedintelui şi înregistrarea s-au şters. O avea pe Lia în minte când îşi dădu seama că mai bine ar fi fost să mă trezesc în ea. Hă, hă, hă! Puţină răbdare! Căpuşa a fost scoasă cu penseta.

11. Ascultări şi fotografii

În trei ani au fost ascultaţi mii de indivizi, din toate rândurile şi din toate serviciile, cu microfoane ascunse. Baba Vancea că sunt şi sub piele. Înregistrările, ca şi dosarele personale, ar fi fost adunate şi sigilate de preşedinte, după opinia babei, mai întâi în biroul personal. Da' ce, e agent secret baborniţa!? Totuşi, preşedintele afirmase ceva de o Vizuină, Trebuie tras totu' în Vizuină! Chiar dacă înregistrările dezvăluiau sau nu secrete importante, pentru cel promovat era un laţ în jurul gâtului. Multe conţineau conversaţii deschise şi necenzurate între prieteni sau colegi de serviciu, dar stenogramele, decupate şi montate anume, arătau altceva. Unii agenţi aproape că se odihneau cu căştile la ureche. Ador să ascult mocofanii şi ţugurlanii! Te face să simţi furnicături, e grozav să intri în mintea cuiva, Şi în pat, colega? La câtă ură zace în ăştia! Cu căştile la urechi agenţii se frecau pe scaunele tapiţate cu partide de sex, Suntem pe linia fierbinte, don locotenent, Mai încet, nemţălăule, dacă ne ascultă şi pe noi? Păi, se ascultă tot, Şi cine mai face treabă în ţara asta? Asta e treaba ta, cârlane? Păi, şefu, industrie ioc, agricultura nema, asta e singura muncă serioasă şi bine plătită, Treaba cam aşa e. Da' ia zi, ştii motivu' pentru care un poliţai a omorât un motociclist? De aproape? Îhî, Sigur, am ascultat ieri. Voia să-l prindă cu ţeava spartă, Cam aşa umblăm şi noi. De unde, prostii! A luat motocicleta şi acum face rondul cu ea. Şi ţeava? Tot spartă, Aha!

Se pare că în Vizuină, dacă e să o credem pe vrăjitoare, mai mare atracţie au avut-o, însă, fotografiile. Mai întâi cele de la metrou, dar nu le văzuse decât preşedintele în întregime. Iar lui îi ieşea tocmai atunci un abur albastru din gură. Taci, Babo, e limba lui, şi-a zis până şi Baba Vancea la chioşcul de ziare, gol acum.

Când maiorul Tulea a decis să-i aducă la cunoştinţă preşedintelui

său povestea cu umbrele, nu a ştiut cum să i-o spună.

— Sunt nişte umbre, domnule. Şi se apropie de fotografia mai mare să pună degetul. Aici erau.

— Unde, Tuleo? Văd numai oameni în vârstă.

— La metrou, domnule. Sunt iar surpări. Asemenea umbre n-am pomenit în viaţa mea. Apar şi în fotografii, adaugă, la ochii tot mai încrucişaţi ai Preşedintelui.

— Te-ai dus dumneata acolo?

— Am văzut cum începeau tunelu', să trăiţi!

În tăcerea care începuse din degetele Moroiului, maiorul continua să vorbească.

— Vă vor surprinde, domnule, îmbătrânesc singure.

Dar o noapte parcă îi mergea pe şira spinării, alta se uita la stiloul Comandantului Suprem. Abia atunci îi văzu culoarea decolorată a ochilor. În culoarea asta auzi:

— Pe mine nu mă surprinde nimic, maiorule.

— Ştiţi că lumea spune la fel?

— Lumea nu ştie ce vorbeşte.

Faptele erau spectaculoase, avea să scrie Istoricul ultimilor lui ani. Numai că maiorul a fost urcat în grad şi trecut în rezervă, fără să afle motivul. Doar capul şefului său din servicii s-a mişcat spre soare, la apus de Presa Liberă, şi a zis că e sfârşit de septembrie. Se gândea să semneze odată cererea de pensionare a lui Victor Vasile Tulea.

Iar istoricul octogenar de a notat albastrul din gura preşedintelui ca iluzie optică a mers pe urmele celor care au supravieţuit un an traseului Dristor II. Dar şi mai multe umbre apăreau pe pereţii metroului, săpat de ape. Nişte reflexii, aşa ceva, mai glumeau lucrătorii din subterane, nu sunt prezenţe. Cum adică prezenţe? Domnilor, astea încremenesc în poză şi veniţi să ne spuneţi că sunt fantome? Ia prezentaţi legitimaţiile, le-au cerut mascaţii, apăruţi din pământ, Da' dumneavoastră aveţi permis de acces în subterană, i-au întrebat lucrătorii, Nu, că nici nu ne trebuie, ridicaţi-i! Aveţi o explicaţie? Explicaţia v-o dă tata din mormânt, acu' eliberaţi, tre' să curăţim locu'. Zăpadă a raportat în minutele următoare că domnule i-am liniştit la Dristor. Bătaia din călcâie s-a auzit iar târziu, dincolo de poartă. Uitase să salute. Albastrul care mai vorbea încă apăru în jurul braţului său când a deschis

portiera. L-a dat la o parte cu mâna asudată, Tu-i anafura mamii ei de viaţă!

12. Blestemul apelor (şi Scorpia)

Anul în care Aurelian Moroiu n-a mai făcut băi de mulţime a fost când opoziţia s-a întărit şi ploile au fost mai mult grindină. Lipsea seceta, dar şi ea a venit în ultimul lui an de preşedinţie. Ca Baba Vancea să fie tot mulţumită şi neagră şi urâtă. Ea nu s-a mirat nici când Murighiolul s-a trezit într-o noapte de marţi sub apă, Ne bate el Dumnezeu, de asta!

Deocamdată Dumnezeu nu se ştie dacă lovea chiar păcatele oamenilor, dar somnul plutea pe străzile inundate şi mulţi s-au trezit cu apa până la brâu, alţii dormeau încă în rădăcini, dar cu toţii mergeau într-o veselie cam ţeapănă spre zare. De parcă orăşelul cu lacuri cu tot se revărsa, după care o lua înapoi. Golful însuşi avea să se scufunde în Murighiol, înainte ca ploile să se oprească, şi o grotă s-a trezit deodată între maluri, plină cu apă fără fund. După potop a rămas loc de pelerinaj. Prima care a căzut în ea a fost o mireasă. Decât noaptea nunţii!? Cu un toboşar care mirosea a usturoi din cauză că era ea urâtă. Corpul nu a mai fost recuperat. Balta e neagră, a zis Baba Vancea unor pescari din larg, uzi şi cu pielea peste haine. Om negru, a zis ca s-o asculte vântul, care bătea din larg.

Joi, blestemul a reînceput din vestul ţării, cu norii îngroşaţi de ameninţare. Baba Vancea s-a uitat la est, Tot blestem! Dacă vine şi fuiorul de sus? Doamne fereşte-ne, Maica Domnului, de rău! Meteorologii au emis, vineri, o atenţionare de cod portocaliu de inundaţii în sud, sud-est şi centrul ţării. Aceiaşi nori s-au deplasat, mai întâi, de-a lungul Dunării şi au coborât deodată în localităţile apropiate, cu fulgere rupând pământul. Când să facă şi Transfăgărăşanul au rupt din munţi, dar până să ajungă în Carpaţii Meridionali înghiţiseră Bărăganul, gata să-l verse, Unde să-l verse că nu mai rămâne bucăţică de uscat dacă nu se opreşte ploaia în

noaptea asta. Mai fusese Bărăganul o mare şi în trecutul îndepărtat, iar specialiştii înregistrau cutremurele din Vrancea mai ceva decât norii care o luau acum spre Buzău, Focşani, Tecuci, Adjud, pe calea ferată sau pe şoseaua naţională. Dacă urcau la Humor apoi să te ţii, râuri umflate şi fără diguri până dincolo de graniţă. Norocul venea de la brâul Carpaţilor, apăra de ploaie şi vânt sârmele şi lătrăturile ciobanilor şi crescătorilor de vaci nebune din preajmă. Altfel, trunchiurile stejarilor şi brazilor erau mai înfipţi în aer decât în stâncă. Vremea se sucise în deceniul Moroiului. Doar noaptea se întoarce pe partea cealaltă, să vadă tot omul puterea Celui de Sus dacă Baba Vancea asta aştepta.

Un elicopter cu preşedintele şi suflarea albastră, decupată din fotografii, a survolat vestul, sudul, apoi sud-estul şi a aterizat în nord, la Botoşani. Pământ mai tare ca în jurul Botoşanilor nu mai văzuse decât în ţinuturile din Piatra. Jurnaliştii îl aşteptau când a coborât din smoala care crăpa cu tunet în jur. Era înfăşurat într-o pelerină galbenă şi norul s-a risipit peste dealurile Ipoteştiului. Nu era decât o fugă de cal, cum se spune prin partea locului. Preşedintele nu avea timp de schituri şi văi, locul fusese ales pentru presă. Într-adevăr, cum ploaia şi-a mai oprit urgia în dreptul pelerinei galbene, iar vântul s-a uitat chiorâş, jurnaliştii au profitat şi de locul poetului. La câţiva kilometri era casa memorială Eminescu şi bisericuţa familiei în picioare, doar lacul, încărcat de puhoaiele de sus, plecase în toate părţile. Cum era o situaţie specială, preşedintele a urcat în elicopter ca să treacă şi prin locurile inundate din sud. Se gândea că aici tot dispăruse copacul din faţa casei Eminului şi privirea de sus. Iar nuferii, I-o fi încărcat ploaia, domnule, spusese unul dintre sepepişti, care avea mirosul din ajun. Dormise mai puţin de patru ore.

Că apele au pătruns în cimitire nu fusese ştirea cea mai rea. Mai rău era că fugeau locurile, crucile şi sicriele odată cu ele, nici nu aveai timp să ţii morţii pe loc, o luau pe şanţuri, sub alunecări. Satele din sudul şi estul ţării aveau pământ uscat doar pe mici porţiuni şi primarii împreună cu Serviciul Situaţiilor de Urgenţă nu mai dovedeau să ajute populaţia, şi fără odihna părinţilor la loc sigur. Unii dintre ei interveneau în direct, dar mai ales reporterii la faţa locului filmau năluca de ape care lua poduri şi diguri şi case,

amestecându-le cu trunchiuri, animale şi oameni. După cum îi prindea printre îngeri. Când armata a intervenit cu pompe şi bărci, burţile umflate şi curţile se răsuceau deja în nămol, fără să fie apărate de a doua viitură.

Reporterii îngălbeneau cu pelerinele apa, care îi alerga după microfoane. Deşi găseau puţini oameni vii în lupta aia cu nesfârşirea.

— Sunteţi izolaţi, oameni buni?

— Nu se vede? Abandonaţi. Primăria ne-a anunţat cu o oră înainte.

— Şi apa, vă intră în casă?

— E plină. Sacii de făină şi mălai s-au dus pe apa sâmbetei.

— Copiii unde-i aveţi?

— Mai sus.

— V-aţi mutat de la o casa la alta?

— Păi, ce să facem? Vremea n-are de gând să se potolească. Dacă nu vine armata, nu mai răzbatem.

— Acum o oră a ieşit ministrul de interne.

— Să dea bine la televizor, de asta. În birou nu se fac planuri, se fac poveşti. Birocraţie de stuf!

— Da' şi oamenii, premierul a spus că aşteaptă să-ţi pice din cer lucruri.

— Teoria nu ajută, dincolo de vorbe suntem noi, domnişoară.

Câţiva o iau la vale cu maşinile şi stinghiile care merg odată cu drumul. Se încurcă printre rădăcini şi vaci şi găini şi sârme ghimpate. Câmpul e deja în braţele lor, nu-l mai pot ţine, le trebuie o plută. Armata soseşte cu un elicopter, care se uită de sus la stârvul plutitor, întins pe kilometri întregi, de fapt mai multe localităţi într-o singură apă, tulbure.

Şi capitala e tot sub ape. O jumătate de oră de grindină şi stratul de gheaţă a acoperit străzile. Inundaţii în subsoluri şi la parter, rupere de nori şi chiar grindina s-a umplut cu umbre degerate, oameni în vârstă care nici nu ştiau ce-i grindina, dacă e ploaie, dacă e gheaţă, ce e. Un bărbat în fâş înota prin Romană cu o barcă, în direct cu înecaţii din faţa Bastiliei. Era primarul de sector.

— Zăpadă, don'şoară, am rămas blocaţi în mijlocul străzii, domnişoară. A intrat apa la volan, a intrat la motor, don'şoară. Uitaţi-vă câtă apă!

Cu statura lui de atlet edilul intra în microfon, şi el cu miros de mort.

— Am intervenit cu toate utilajele în zonele inundate.

— Şi ceilalţi primari de sector?

— Eu aici m-am trezit de dimineaţă, alţii nu ştiu.

Apele se retrăgeau încet, cu stratul de gheaţă încă netopit, la fiecare gură de canal. E greu de uitat zeci de minute de groază când capitala devenise un lac îngheţat. Şi Centrul Vechi a fost inundat, mai ales că demisolurile, cu ferestrele sparte, se uitau şi pe timp uscat la schelele proptite în ele şi la termopane. Bucăţile de gheaţă şi de sticlă spartă au lovit până şi în baruri, clienţii s-au urcat pe mese şi bănci, dar apa ţâşnea de sus. În magazinele de la parter a fost la fel, rafturile au luat-o la vale spre Dâmboviţa, cu subsol cu tot. Erau şi goale, şi fără ferestre. Apa luase pe sus maşinile parcate sau în mers, ciocnindu-le una de alta. Viitura a purtat un timp şi câte un intrând cu muzeul de antichităţi cu tot ca să bolborosească la gurile de scurgere, în care nu putea intra. Şi nu a fost decât prima repriză. Când a doua torpilă s-a uitat în locul oamenilor la ochiurile de sus ale clădirilor în renovare de mulţi ani, balcoanele cu rufe spânzurate au fost smulse din loc, iar copiii chivuţelor, aduşi să privească ouăle de gheaţă din aer şi de pe pământ, se scurgeau şi ei în bulboană, Aoleooo, mămicule! Straturile de fuste s-au dus după ei, dar nu se ştie dacă erau în văzduhul îngroşat sau pe pământul de apă fiindcă se înfipseseră în picioare ca într-o beznă. Se vedeau mişcări şi în mătăniile pe care nu zdrenţele le făceau, le făcea apa, care, în fine, pornise o parte spre Curtea Domnească, cu gurile ţipând înăuntru, alta pe Lipscani şi Gabroveni înspre Victoria. Nu trebuia decât să asculţi ca să-ţi dai seama că mai e puţin şi lacul are să se întindă spre Cişmigiu şi Izvor. Sfertul de oră trecuse când o linişte de mirare a prins lumea, aşa agăţată de valuri. Asta numai o clipită fiindcă imediat s-a trezit plânsul din gheaţă, cu taxiul prins în mijloc. Sau asta a văzut Larisa Banu în faţa magazinului Victoria până dincolo de statuia lui Traian în fotografia trimisă de un amator la ştiri. În Centrul Vechi pluteau bucăţi de gheaţă şi tablourile, cu suporterii sportivi în ele, beţi de la meciul naţionalei de fotbal de anul trecut. Lasă că acum şi suporterii români aruncau ouă moi şi nişte vorbe pe care nici apa nu le-a reţinut. Doar un microfon se mişca, spânzurat de

intrarea în Club A, hruba literaţilor, mai siguri pe ei decât la Boema sau Cărtureşti. Ochii lor aveau şi mai multe culori. Corpurile româneşti se duceau departe, pe la Teatrul Nottara sau Casa Monteoru, fărâmiţată şi ea în auzul moştenitorilor de drept. Aici, însă, la Curtea Veche, pereţii vechii cetăţi înconjurau doar un pântece sterp. Bucata de tunel punea singurătatea ascultătorilor pe haine, care se schimbau la faţă. Trebuia să stai mai multe minute la ieşire ca să nu o mai vezi.

În vremurile bune Larisa fusese în dugheana cu zidurile unei fantome, dar fără aer, de ajuns să se trezească apoi, pironită în pavaj, pe Blănari. După-amiaza deja trecuse la Sfântul Gheorghe, dar nu s-a luat după ea, s-a uitat lung la anticariatul Luceafărul. În geam umbra unui scriitor latino-american, dispărut de curând, îi făcea semn să se apropie. A luat-o la fugă şi a dat să intre pe Lipscani, atunci răscolit de săpături.

— Acuma se iau şi de morţi, cu viii a terminat-o, s-a auzit de la etajul care stătea aplecat pe trotuar, în faţa barului Quatro.

În balcon, o femeie îşi ţinea pălăria cu mâna şi se uita peste drum la un portret, vizibil prin geam, care nu se uita la nimeni. Apoi se întoarce în ochii de noapte ai clădirii să vadă dacă mai poate salva ceva.

— Nu se mai poate aproape nimic, cu ce să trăim, domnişoară, tocmai spunea hanoracul agăţat de un felinar, şi el smuls din loc. Am crezut că a venit iarna.

Femeia avea probabil un vis urât fiindcă turuia mai departe că uite la oamenii ăia, acu' i-a găsit să bea! Câteva maşini alunecau spre Piaţa Unirii cu toată noaptea aia în care plouase fără oprire. Apa a măturat bine străduţele strâmbe şi le-a îndreptat spre bulevardul Toamnei. Ia uite, striga iar cineva, cu o voce din beci, ia uite, încă o repriză! Şi ploua din nou, a plouat torenţial. Ploaia lărgea gurile ştirbe, intra în subsolurile încă neinundate, lovea termopanele, scaunele înalte de la barurile din stradă, ochii şi urechile rămase în găurile ferestrelor. Oricine venea în calea ei, fie şi banca perechii vorbind ruseşte la orele 15,00, părea ameţit de strâmtoarea dintre clădirile prea vechi ca să stea în picioare înaintea urgiei, când şi ţipătul îngheţa. Ploaia continua să meargă pe sus şi pe jos, ca o singurătate a cerului şi a pământului totodată.

Cei de dincolo de ferestrele de la etaj mai puteau s-o asculte, deşi intrase apa şi în mintea lor.

Nu au fost de ajuns două rânduri de ploaie şi grindina cât un ou, a mai venit şi o putoare de canal peste oraş. Mirosul a luat-o pe nepregătite chiar şi pe Larisa, în apartamentul ei de la patru, pentru că amiaza nu se mai sfârşea. Încă trăia de la brâu în sus, aşezată pe cei doi butuci, fără să-i mai simtă. Avea tableta în mâini.

— Cică situaţia e sub control în Bucureşti, auzi, Marietă. Că în Mehedinţi şi Olt sunt zeci de gospodării măturate de ape, dar se lucrează.

— Io abia am venit, doamnă profesoară. Am apă şi în piept.

Marieta se opri când văzu culoarea de pământ de pe faţa Larisei şi ochii ei scoşi, Dumnezeule! Chiar atunci se lua la televiziunea naţională un interviu. Reporterul tocmai relata că în sud mai sunt destule sate inundate.

— Sute de culturi au fost acoperite de apă, a fost nevoie să se evacueze animalele. Doar un sfert de oră şi viitura a afectat toată recolta.

— Şi ceva păsări le-am închis, adăuga omul pe nume Carpen, chemat la microfon.

— De la primele ore de dimineaţă apa a intrat în case, le-a ucis tot ce aveau, priviţi imaginile, spunea în cizmele înalte reporterul Chiriţă Lungu.

Carpen se repezi la microfon:

— Tot timpu' la noi viaţa e in pericol, numai ploi si viscol, autorităţile nu ne anunţă. Şi oamenii au mers la gurile de scurgere cu mâinile în buzunare. Păi, ia uitaţi-vă, sunt orăşeni în sat, asta e mentalitatea. Le cade ţigla de pe casă şi ei o aşteaptă.

Alte ploi treceau peste câmpia care, de data aceasta, era altarul plângerii. Şi o rupere de nori în Ilfov, şi grindina cu umbrele degerate în ea, chiar oamenii în vârstă că nici nu ştiam ce-i, grindină, zăpadă. Iar şoferii blocaţi în mijlocul drumului că a intrat apa la volan, a intrat la motor. Uitaţi-vă câtă apă! Larisa se uita. Primarul de-i zice Homescu tocmai preciza:

— Nu ştiam ce maşini să dau, de la zăpadă, că era gheaţă, sau motopompe?

Se uita şi el cum maşinile parcate au luat-o la vale care încotro. Supăraţi pe autorităţi, oamenii abia au ieşit din case, dar la primele ore de dimineaţă apa era tot înăuntru. Afară, între maşinile împotmolite în sectorul 6, o femeie cu cocul urcat pe cap înnoptase în coşmarul ei.

— E unul dintre visele mele, dragă. Ai auzit de sexul în oglindă? Ei, asta e. După sexul în trei, oglinda e o fantezie. Şi o pun în practică de câte ori am ocazia.

— În vis? Şi aveţi nevoie de o oglindă mai mare? Reporterul se opri, surprins el însuşi de microfon.

— Pe tavan sau în lateral?

— !

Larisa nu-şi revenea din privirea fixă a acestei femei.

— Marietă, ce caută asta la ştiri?

— Caută pe dracu. Doamne, iartă păcătoşii, că de aia avem potopu' pe noi! Pericolul bate la uşă şi ei…

— Petrec vremea la cârciumă. Sau în trei.

— Asta se vede clar. Şi când au venit să-i ajute nici nu au dat vreo mână de ajutor.

— Lasă că lucrează jandarmii şi pompierii pentru ei.

— Ca pe vremea lu' Ceaşcă, doamnă.

Ştirile continuau, tableta se legăna în mâna subţire, ca de copil, a Larisei Banu.

— Uite, Marietă, Murighiol este pe harta celor mai expuse zone în caz de inundaţii.

— O fi, da' şi când Dunărea va atinge cota maximă, să vedeţi ce jelanie. O să ajungă potopu' şi la beci.

Într-un cuvânt, potop. Potop a fost. Şi o tabletă şi o singurătate înaintea lui.

13. Intrarea şi ieşirea din oglinzi

După aşa potop şi cutremure zilnice, care dintre mai marii zilei nu s-ar fi gândit la un adăpost sigur?

Camera cu oglinzi era şi singurul loc unde Moroiu avea amintiri. Ca atunci când a vrut să vadă cum e să fii om. S-a gândit la muierea asta a mea cu intensitate. Ea, să nu-i încurce privirile, Mă laşi mereu singură. Aşa e serviciu', dragă. Apoi, după două pierderi de sarcină, o vedea cu ochiul mort, Muiere proastă! Abia la câţiva ani de căsnicie tăcută, numele zonei sucevene Piatra, sat Luna, îl izbi. Nu degeaba stăteau ăia lângă şopârle, pe piatră. Se uitau proşti. După cioplit piatră nici că mai aveau putere să privească. Da' să meargă ei în misiune câte şase luni afară, atunci ar vedea. Că noi aşa păcălim timpul, i-a spus în zilele bune Marta. A fost surprins, nu de vorbele ei. În parcare stăteau unii în maşină şi făceau sex, Ia uite, s-au modernizat şi românii! Sau îl văd pe drac cum se dezbracă!? Săracu, a găsit o proastă şi el pe lumea asta, spunea Marta. Aurelian a hohotit cu mâna pe parbriz. Îşi văzu nevasta, fără ceaţa aia din timpul zilei pe ea. Şi a mai stat în tăcerea soţiei lui de pe bancheta alăturată, ca legat cu sfoară. Legată era şi ea de câinele pe care-l plimba în parc şi în grădina Palatului.

Între oglinzi şi singur, Moroiu se refăcea la chip. Era verde. Cam multe întrebări adunase şi nu-i plăcea nici cu partidul lui, Slab, trebuie un nou-născut. Un lider, de asta e nevoie. Lia Mardare, exact, avea culoarea care trebuie. Ea îşi lipise pe faţă ochii lui, apoi gura. Moroiu rămăsese într-una dintre oglinzi. Parcă şi vorbea departe. Stai, da' cine paştele dă drumu' la lubrefianţi de se aude până aici? Mariot aştepta dincolo de uşă. Ea simţea când preşedintele o cheamă, după respiraţie. Şi dacă privea prin uşă simţea. Moroiu se mută la biroul din anticameră.

— Ce se aude, o întrebă, simţindu-şi chiar el pe faţă ochiul de

mort.

— Teroriştii, au motociclete cu ţeava spartă, domnule preşedinte.

— Aşa de aproape?

— Vin şi în jurul Palatului spre seară, domnule, au televiziunile după ei.

— Aha, au iar de tors.

Preşedintele s-a uitat peste trupul ei încălzit de naşteri. Aştepta ordinele? Mariot a înţeles. S-a repezit imediat afară. Subalternii jucau table în ziua aia şi a doua zi.

— În dubă cu toţi, a cerut locotenenta Mariot.

Şi au urcat în dubă. Jandarmeria şi Parchetul au stat drepţi la Mariot, care-i însoţea în misiune. În sinea ei părea înstrăinată, dar tare femeie. Cu plisc lung, tichie de capră, unghii vinete, maidaneză pe faţă de la coaforu' de lux din Dorobanţi. Asta pentru că orizontul se vedea la doi metri de ea. Abia în maşină aude dumneaei întrebarea nepusă a şefului, Ia te uită!

Îi las lui Vlad Orbişor cartofu' fierbinte, greva generală, spusese în oglindă Moroiu. Ce prim-ministru le-am dat, să-mi trăiască! Se afla în maşină. Coloana trecea pe bulevard. Acum ştirile, ordonă. Nimic deosebit, domnule. Ce citeşti? Pagina 5, ca de obicei, vă mai descreţiţi şi dumneavoastră. Să vedeţi, Libertatea, de ziar vorbesc, a luat-o razna cu ştirile. Şoferul încetinise la Arcul de Triumf, gândindu-se că bătrâna din faţă se mişcă încet şi s-o lase să treacă. Preşedintele se agita.

— Calc-o dracului de chivuţă!

— E o bătrânică, domnule preşedinte.

— Am spus eu că nu e?

Şi convoiul cu girofar a virat spre Palat. În urmă, o aschimodie de om se aduna lângă bordură. Rămăsese întreagă, dar fără sacoşă.

— Zi ce scrie, generale?

— Maior, să trăiţi! Nu scrie…

— Ai gândurile în altă parte, maiorule?

— Nu, domnule, mă gândeam la jurnalişti, cum le mai sucesc şi răsucesc.

Omul se agita. Aerul are oase fărâmiţate în el, ce naiba? Preşedintele zâmbi. Adevărat, de la morţii din apropierea vilei tăcerea însăşi devenise opacă, poţi s-o atingi, dar nu să vezi prin

ea. De când le-au luat puhoaiele, crucile stau când dincolo când dincoace de calea ferată. De lângă şofer, general Zăpadă îşi găsea, în fine, cuvintele.

— Te omoară tăcerea asta! Putredă, domnule. Trimitem pe cineva să controleze.

Preşedintele se uita din oglindă la el. Îi plac bărbaţii care nu îmbătrânesc niciodată şi nu fac cearcăne, Da' ochii ăstuia sunt de cucuvea. Îl schimbă el cu prima strigare. Sepepiştii de ce sunt buni? Că nu-i pune nimeni să fure crucea din cimitir. Şi dacă asta întinereşte, cum spune Marta, ce fac, îl schimb?

A doua zi, fără să se mai trezească în gândul maiorului sau al generalului, preşedintele dispare devreme pe poarta vilei, apoi direct în piscină, care-i redă puterea şi tinereţea. E un fel de oglindă mai mare. Păienjenişul de pe piept face valuri în ea. Trupul Moroiului e subţire şi vânjos. În faţa lui şi vulturul de pe peretele din spate se mişcă, Stema noastră şi mândria, recită uneori Aurelianul. Se luptă cu soarele, care vine prin sticla de sus, apoi se aruncă în apa curată, Tinereţe, Lia, i-a spus odată fotomodelului, cu ochii tot în ochii lui. În această ipostază îl întâlnim noi pe monumentul din Suceava. Ca un rege care-şi ţine amanta pe genunchi. Doar primarul se uita la munţii care vin pe o pârtie cam îngustă în oraş. Când iese din apă, Aurelian Moroiu îşi ia halatul, papucii şi o altă prezenţă, A venit? Venit, şefule. Jumătate din piscina de aici e tot un cimitir, îşi spuse slujbaşul. Şi deodată, în microfon, vorbi preşedintele:

— S-a schimbat programul, luăm o pauză.

Mai lenevea, stând pe spate în apă. E sfârşit de august. Uau, ce culoare! Culoarea nu apare în filmuleţ. Pentru că lacul termal ascunde în Vila Park o camera de 80 de metri lungime, 25 de metri lăţime şi 13 metri înălţime. Strict secret. Nu o va locui decât el, ca fost Preşedinte. Nu aprobă metroul până în apropiere, cine ştie cu săpătorii ce se mai întâmplă.

Alt dialog nu se mai poartă în acest peisaj, unde singurul schimb e dintre Preşedinte şi Preşedinte. Cel de-al doilea a urcat deja pe calul din sala de fitness, unde stă circa 15 minute. Calul are peste 9 ani. Apoi se face nevăzut. Doar când auzeau paşi, oamenii lui se

duceau repede să-l aştepte, încercând să nu facă deloc gălăgie. Era ca şi cum te-ar ţine cineva la flacăra de la aragaz.

Când iese din puţ sau ce este apa cu firişoare de lumină în ea, Moroiu îl vede pe preferatul său, Vulpe de la servicii.

— Colonele, vulpile mele de pe pereţi se fac scorpii şi leii, păsări, moşule.

— Ca în burta unei femei, domnule. Da' să ştiţi, tot lacul e un pelvis, i-a şoptit şeful serviciilor secrete.

— Ce-i aia, Vulpe?

— Burtă de femeie, domnule.

— Şi mai face copii?

— Cu creier, nu alta, dom' preşedinte.

— Hai că m-ai distrat, mă fudulie, mă!

Fudulie pe mă-ta, bă, animal planet, mârâia Vulpe în barba lui cu o pată albă în mijloc, fudulie ai tu din şcoală, mârlane…

Moroiu se gândi că tot e colonelu' aici. Să vadă ce e cu mârâitu' ăla de noapte.

— Motociclişti, domnule.

Abia după miezul nopţii oraşul Bucureşti îşi doarme somnul de capitală în mare agitaţie.

— Au scurtat înadins ţevile de eşapament.

Cu un semn îşi cheamă omul, tot pe Zăpadă, lăsat în spaţiul rezervat. Stătea cu genunchii lipiţi de dunga uniformei şi fără timp.

— Auzi cine face legea la miezul nopţii, Zăpadă. Motocicliştii lu' peşte.

— Nţeles, domnule. E aşa cum v-am informat. Se rezolvă.

E adevărat, până şi clienţii cluburilor de noapte din centru se retrăgeau mai devreme de orele patru dimineaţa. Somnul bucureştenilor e scurt. Liniştea vine prea târziu, cu doamna care vinde ziare calde la Coloanele de pe Romană. La 50 de ani înfruntă ea frigul. Careva cere *Click*, stimată doamnă, mai daţi-mi şi *Adevărul*, *Adevărul* n-a venit, Atunci *Libertatea.* Liniştea de la şase se întinde şi la florile îngheţate în chioşcul alăturat. Curând, în staţia de autobuz nu mai e pustiu, trotuarul se umple şi zgomotul reîncepe. Apoi străzile pornesc să curgă, greu, maşinile se împotmolesc una în alta. La TV se vede Calea Victoriei ca un râu cam rânced. Ia cu el şi luminile, uitate aprinse. Stâlpii se uită după

ele.

Preşedintele se scoală pe la şapte. Urmează o jumătate de oră mult prea moartă cu statul în baie. Şi de ceva timp nu mai e miercuri dimineaţa când Aurelian Moroiu îşi schimba chipul alături de muierea lui. Cum de nu l-am cunoscut, îşi spune acum doamna, în camera depărtată de la etaj. Că pietrarii i-au zis: Omu e ca un mort care creşte, da' ea nu i-a ascultat. N-o să mai scapi, tu! Bine că nu distruge mobila, nu sparge geamurile, e doar nervos şi în tricou. Curând doamna intră în bucătărie. Şi ciupercile astea mănâncă toată lemnăria, îşi spune. A pus tapet roz pe pereţi, da-i mereu ca-n vise, aglomerat. Mă omoară lucrurile astea. Mă omoară şi liniştea. E, de fapt, o tăcere în care patrulează de departe paznicii, Toţi sunt cu cartoful în cur! Partea de nord a Palatului e deja goală când Marta îşi face duşul de dimineaţă, iar preşedintele trece la piscina din cealaltă curte. Înainte de '89, când au săpat mai încolo, au dat de oase. S-a făcut până şi slujba cuvenită. Era argilă, o pojghiţă subţire, care nu lăsa viermii prin ea. Ce să vezi!? Erau şi cranii. Şi un cap, parcă ieşit din pântecele mamei. Specialiştii s-au hotărât repede.

— Uite cum umblă cancerul şi în morminte! Ce semne, colega!

— Vorbeşte mai încet, Nicule.

— Da' ce, am zis ceva? Am zis eu lepră?

— Ai zis ceva?

Dialogul a fost ascultat numai de preşedinte.

Astăzi, pe locul respectiv s-ar fi prăbuşit un avion cu un singur pasager. Sau cel puţin aşa s-a scris la ziar. Erau pe câmp un bărbat şi o umbrelă. Preşedintele a hohotit clar.

— Şi e Baba Vancea fără somn din cauza asta, Mariot?

Cineva din anturajul Preşedintelui râdea cam tare. Omul avea multe operaţii pe faţă. De ce îl ţine preşedintele în slujba lui, se întreba Mariot. Tocmai de aia, şi-a spus, dar numai în corp. Uneori şi în vise. De aia!

Că Aurelianul ieşea din piscină ca din oglinzi era mai ales impresia Liei Mardare. De obicei ea aşteaptă chiar în spaţiul care e umbra preşedintelui pe peretele din baie. Urmărindu-se fără privire, nu înseamnă că nu-i simte şi acum degetele pe spate. El îi lăsa urme, la început. Urmele s-au adâncit, ca şi senzaţia de

răceală, plăcută câteva zile. Lia era prea vie ca Moroiu să nu fie purtat spre zâmbetul ei, şi mai tânăr când îl aştepta dincolo de perdele şi perdele. Ar fi stat toată ziua în senzaţia asta, dar camerele îl urmăreau de la primele ore prin ochii de pază şi mai trebuia să urmeze şi agenda.

De aceea, când preşedintele îşi dădea drumul chiar din Sala oglinzilor, tăcerea din urma lui se mişca în toate. Asta în ochii maiorului sau ai lui Mariot, care se întrebau de ce e aşa de adânc ochiul bun al Moroiului. Celălalt părea depărtat, se strângea ca şi cum ei înşişi ar fi fost în întuneric. Mult timp cei doi se trezeau strânşi în raza aia piezişă, care nu voia să iasă pe poartă. În ea făcea primii paşi afară din Palat şi doamna Marta. Încerca să se uite deasupra castanilor, dar nu reuşea din cauza câinelui. Abia când privea în jur Mariot se apropia de faţa Martei, pe care nu mai era nici un gând. Nicio privire, îşi zise Mariot, reuşind să respire în afara grilajului.

14. Morţi(i) de vii şi apa de băut

Ce făcea preşedintele ziua era bun public. Nu şi noaptea, când Lia Mardare se strecura prin iluzia de ape, văzând cum timpul dumnealui i se oprea în faţă. Aici nu era seară, nu era dimineaţă, era numai unul Preşedinte. Nici ştiri nu prea soseau dinspre Palat pe timp de noapte. Televiziunile repetau ca în amintiri ce se întâmpla ziua cu toate că pe linia de tren moartă umbre nemişcate se uitau cu întunericul de dincolo spre Vila Park.

În gropniţa ei Larisa, tot mai ţeapănă pe perna înălţată, se concentra la picioare, unde vineţeala urca de-a naibii la inimă. Mai cântărea 39 de kilograme. Normal era să se uite pe tabletă, de unde tocmai aflase că mai mulţi scriitori îşi publică memoriile din viaţă. Ar vrea ei să moară mai puţin! Anii tot trec, şi aşa şi altfel. De la un timp, pândea mişcarea perdelei dinspre cinematograf, în care se vedea un chip. Ăl din Deal!? Că ce amintiri să aibă chioşpaliú? Morţii trebuie că ştiu mai bine cum e fără memorie, îşi spuse. În ce o priveşte, crede că doar amintirea celor rămaşi îi mai ţine în viaţă. Aşa a fost şi cu părinţii ei, şi cu Ileana, risipită pe dealul Romalo de vântul din noiembrie. Dar în cameră simte o apropiere. Flacără ieşea din gura Moroiului. Prin perdea trecea chiar hăhăitul şi i se aşeza pe spate. Larisei i se păru secretos ca moartea. Baba Vancea nu spune ea degeaba că dumnealui nu are memorie. Asta ar mai lipsi!

Nu Baba Vancea sau navetistul cu raza lui treceau în coşmarul preşedintelui, ci săpătorii, mai ales că popândache ăla micu' de Ciucalete nu ştiu cum, dar îşi făcuse cuib printre oglinzile din sală şi se înmulţise. Moroiu îi auzea vocile ca şi cum ar fi scârţâit liftul din toate părţile. Tăceţi, ce dracu, a spus tare în miez de noapte, pe una din voci. Nici vorbă de vreo casă a liftului, însă. Doar teama şefului de pază şi a subalternilor lui, la miez de noapte sau pe la

crăpatul de ziuă. De când Aurelianul avea vedenii l-au ajuns şi câteva vise. Nu cele de demult, ci unele proaspete, cu aurolaci. Oricum, Moroiu nu credea în ele şi nici în morţii care băntuiau Palatul Parlamentului. Erau atâtea camere goale, ce le mai trebuie şi ăstora? Fusese treaba lu' Ceaşcă să-i facă pierduţi în accidente de muncă, numai Împuşcatu' ar fi putut depune mărturie. Domnul Coviltiru de la serviciile speciale i-a confirmat că visele lor au fost îngropate în fundaţie, domnule preşedinte. Atunci de unde drac le are? A fost informat şi că ceva bântuie din nou pe culoarele Parlamentului, mai ales noaptea. Că paznicii simt nişte prezenţe la sistemele de securitate. Asta şi Larisa aflase de la televizor, mai ales că morţii de câteva decenii au urmaşi care ştiu ce se întâmplă. Dar nu credea în minuni ca Baba Vancea. Totuşi, chiar în camerele de supraveghere o femeie a rupt lacătul de la poarta veche şi a ajuns la băiatul ei, înăuntru. Jurnaliştii de teren au aflat că fusese turnat într-un stâlp din nordul clădirii. Femeia arăta cu mâna întinsă spre unghiul mucegăit.

— Acolo a avut loc accidentu'.

Se înnoptase bine şi a fost chemată afară să dea o declaraţie la TV. Nu mai era singură dacă venise un reporter cu toată echipa. Le-a spus, neîntrebată:

— Nu de muncă a murit băiatul, de regrete, să ştiţi. A văzut cum e acoperit mormântul vechi de dedesubt.

— S-au şters ele şi biserici pe aici, doamnă.

— Eu mă refer la groapa săpată pentru stâlp. Groapa era un mormânt.

Femeia îşi freca ochii să vadă mai bine.

— Acum e stâlp, vedeţi? Se mişcă una-două prin nopţile Palatului.

— Cine?

— Şi cade dimineaţa în fântână.

— E şi o fântână?

— E. Astupată cu ciment.

Reporterul a primit în cască un semnal, după care a lăsat-o să bântuie pe unde vrea gândul ei zăltat, stimaţi telespectatori.

Dacă în momentele rare de coşmar Moroiu îşi auzea şi el vocea prin nopţile goale din Parlament este fiindcă săpătorii tunelurilor secrete nu mai erau vii să depună mărturie, dar vorbeau în somnul

lui cu nişte guri descusute. Cum scăpase Aurelianul de visele ălora, după ce îi căzuse părul, doar Baba Vancea avea cunoştinţă. Ea nu văzuse cu ochii altora, văzuse cu ochii ei sălile Parlamentului în ziua porţilor deschise, exact unde se auzeau vocile. De când aproape o omorâseră la catacombă orbecăia prin Bucureşti. Cică i-ar fi spus pe Strada Domnească locatarul de la 13-14 că şi vocile sunt goale, doamnă. El nu era, însă, trecut la întreţinere sau pe listele de vot. Că fusese declarat decedat Baba Vancea ştia. Cum îţi ştii moartea. În faţa canalelor din Gara de Nord, fix la orele 23,30, în ziua a noua a celei de-a unsprezecea luni din ultimii ani ai Moroiului, duba o ridicase a câta oară. Dimineaţa o şi căuta locatarul de la 13-14 acolo. Ea a zis că nu merg, nu. Spurcaţilor, le-a strigat anchetatorilor, în canale se aud zeci de copii, aţi închis orfelinatele şi s-au pripăşit în canale, hoţilor, le-aţi furat sufletele. Sunt sufletele tale, Coto, i-ar fi spus cu drag Mariot, că ai cu sutele, şi tot pe dumneata te bântuie. La balamuc, coană mare, a adăugat agentul, făcând semn unui mascat din spate s-o salte pe matracucă aşa cum e, cu moartea pe faţă.

Şi bătută măr, Baba Vancea vorbea prin sângele scurs din venele străpunse de ace şi aşchii lemnoase:

— Sunt copiii pe care i-aţi omorât voi cu ordonanţele şi legile voastre. Ia căutaţi în pământu' de la metrou.

Agentul o privea şi cu seara care se lăsa afară. O privea fără pauză. Dar când s-a uitat la lumânarea din hârdău, Babei Vancea îi tremurau mâinile. Până şi singurătatea Larisei căuta şuieratul din osul piciorului şi nu-l mai găsea.

— Se aud plânsetele amărâţilor până în miezu' pământului, zicea vrăjitoarea, cu şuviţe de sânge pe barba împădurită.

— Nu mai spune! S-a urcat vita în copac!.

— Ba să mă ierte Dumnezeu, dumneata eşti un păduche ajuns în vârful cheliei.

— Nu mai scapă lumea de tine, drăguţă.

— Dar să știi, chelia se tratează cu petrol diluat. Pui o căciulă și aștepți până a doua zi. Asta e reţeta.

Mariot n-a mai vrut să suporte vorbele ei năpârlite, a cerut o expertiză psihiatrică urgentă de 30 de zile la Spitalul Nouă Fraţi Pătaţi. Baba Vancea a fost purtată într-o dubă închisă ca şi mortul din Muri, vecinul ei din golf. Comisarul-şef a cerut doctorului de

gardă documentele care arătau că femeia aude plânsete. Şi în vise, domnule comisar, l-a întrebat mai apoi procurorul. Şi, a răspuns. Abia la amiaza de a doua zi foaia de internare şi Cotoroanţa s-au oprit din mestecat. Guma adusă din Murighiol era amară. Baba Vancea s-a trezit fără vise în capul ei bandajat, dar cu patalamaua de culoare roz într-o mână. Din degete i se desfăcuse şi ultimul gest de împotrivire. După o lună de arest la nebuni, ajunsă în Murighiol, şi-a ridicat privirea spre muzeul local şi zâmbetul i-a revenit. Trebuie că stătuse înăuntru sau în visele pe care le-a ascuns în săpătura din parcul drogaţilor, faţă cu Gara de Nord, şi-a zis.

Când Mariot s-a dus să aştepte ieşirea preşedintelui i s-a părut şi ei că o voce stă pe sârma de deasupra porţii Palatului prezidenţial, Ce naiba! Dar nu mai era timp de dat ochii peste cap. Se repezi să raporteze:

— Vrăjitoarea aude voci, domnule, e nebună cu acte. Cazul s-a finalizat, domnule preşedinte.

— Acum şi fantomele îşi pierd minţile, este?

— E numai cum ziceţi dumneavoastră, domnule.

Cu toată veselia mai marelui, în curtea Palatului se simţea miros de frunze umede. Mariot îl urmă pe preşedinte, care ţinea să-şi facă baia în piscina Vilei Park. Trebuia, de această dată, să-i deschidă ea poarta şi din aer scârţâitul liftului o făcu să se oprească în spatele Moroiului. Crezu o clipă că doamna iar s-a apucat să închidă şi să deschidă ferestrele. Că şi noaptea o apucă, săraca! Mai lipseşte să se îmbrace în alb şi în gulere de dantelă, îşi spuse. Noroc că preşedintele trecuse pe aleea spre vilă şi gândul ei rămase agăţat de fereastra Martei. Marta tocmai se făcea că înghite ace cu şi fără gămălie. Acele s-au înfipt în dimineaţa rece de noiembrie. Abia în decembrie a scăpat de ele într-un salon alb, la separeu.

Vila Park, de care se îngrijise anume preşedintele în ultimii ani, fusese construită pe soluri aluvionare, de fapt pe o apă curgătoare, care ieşea la suprafaţă în mai multe locuri. Ca şi înaintaşul lui, Moroiu ştia despre apa de dedesubt. Metroul, adus suficient de aproape şi de departe în acelaşi timp, nu a făcut decât să acopere trecutul. Lumina soarelui nu creşte din pământ, se ştie, şi

tunelurile, galeriile, pivniţele au fost ascunse. Unele cu pereţii de metrou. Nici nu era de mirare că fuseseră instalate camere de supraveghere. Dacă s-au construit ateliere şi cabine pentru lucrătorii trenului subteran e o altă treabă. Săpătorii lăsau să se înţeleagă un lucru şi mai grav. În întuneric erau aruncaţi oameni şi infernul înainta spre vilă, dar nu o ajungea. Mirosul de cimitir şi frunze umede ajunsese la suprafaţă. Cel puţin Baba Vancea aşa zice. Dar trebuie că îi rămăseseră cuvintele dinainte de arest. Plus că tramvaiele de pe linia apropiată se rup în două de la burduf. Şi roţile, tot în două. De la ultimul etaj al Presei Libere văzuse macazul, pe linia care şerpuia în lung şi în lat oraşul, până şi intersecţiile spre Buftea. Dar imaginea unui tramvai pe două şine cu călătorii înăuntru era un spectacol de care nu avusese parte. Acolo nu intervine nimeni şi timpul rămâne suspendat cât îşi face baia preşedintele în ochiul roşu al unui lunetist de pe terasa Presei Libere. Pentru pază de departe. Mariot stă ţeapănă. Oboseşte mai rău dacă se mişcă de colo-colo. Ce să mai crească aici? Linia de tramvai e singura legătură cu Nordul capitalei. După cum stă dimineaţa în lumină trebuie că toate tramvaiele sunt blocate. Şi multe maşini. Deschide celularul să vadă ultimele ştiri. E şi o imagine. Jumătate de tramvai pe o şină, cealaltă pe alta. Echipa de intervenţie se uită de peste o jumătate de oră în interior. Acolo e linişte. Şi tot dimineaţă. Mariot e cam nedumerită. Rulează ştirea mai departe. Aha, oamenii au scăpat doar cu o sperietură. Dar traficul e paralizat. Nu-i rău, îşi zice. Locul se va umple cu 3-4 zile de linişte. Când şuvoiul de sub podul cel mare îi pune o peliculă pe ochi, lui Mariot i se pare că sare un păstrăv pe şine. Sau ce!? Ochiul roşu se deplasa spre dreapta. Ca atunci când a inspectat lacul din parc. Reclamaţia fusese, atunci, cam ciudată, dar a găsit pe mal nişte ochelari, la care se uita o coţofană moartă. Seamănă cu Coto a ta, a râs maiorul, o recuperăm noi din Lighean, lasă. Mariot se documentase, în Lighean se dăduseră lupte în trecut. Nu a informat că unele ecouri au rămas intacte, dar i-a prezentat preşedintelui o fotografie veche. Acum, stejarul de o sută de ani fusese îmbrăcat până sus cu nişte cârpe colorate. Aşa, lumea se uita la ele, nu la cerul care lipsea. Baba Vancea, ca un analist ce se pretinde, s-a repezit, cum era cam împrăştiată pe asfaltul din faţa porţii Palatului, la microfonul pus în gura omului:

— Să ne amintim şi de iarnă, maică! Vine o iarnă grea, cu gheaţă. Copacu' ăsta o să intre în copcă, aveţi să vedeţi. Vă veţi căuta hrana în moarte. Ca păsările din Sulina.

— Ce caută păsările aici, mamaie?

— Caută gheaţa, o să fie acolo unde e subţiată.

— Şi timpul cald e departe, a adăugat un protestatar, căruia îi atârnau colţurile gurii sub nasul mare.

— Şi timpul, s-a trezit Baba Vancea, cam departe de privirea lui.

Steagul flutura, strângându-le umbrele una în alta.

Dar Mariot părea să-şi odihnească, în sfârşit, ochii injectaţi pe suprafaţa lacului. Era în singurătatea unui vis cam neclar. Sau o fi ecoul atins de grindină, se întreba, dispărând pe o stradă alăturată vilei fiindcă ce mai vor şi reporterii ăştia de la ea. General Zăpadă îşi îndreptase privirea spre statura preşedintelui, care trecea mai departe de lumina venită de la mâinile Martei. Şi de la fâşia din uniforma lui Mariot.

— Cloanţa din Ghiol iar trăncăneşte continuu, domnule, o lăsăm aşa?

Omul stătea cu doi dinţi peste buză şi un ochi în sus. Preşedintele ieşise, acum, din Sala oglinzilor ca din piscină, plin de apă. Părea un om nou şi o clipă s-a uitat cu amândoi ochii la Zăpadă. I-a văzut întrebarea. Zăpadă, însă, nu i-a zărit vorbele dinăuntrul vorbelor, în care se apropia pericolul.

— Mă, Zăpadă, mă, e bine să vorbească, e liber. Da' ascultaţi-o, a mai zis chiar în clipa în care imaginea lui Zăpadă se desprindea din cadru.

În schimb, Baba Vancea, care se umpluse de câteva miracole în Ghiol, aflase, prin dinţii ei ştirbi de la câte a vorbit înainte, că există o cameră de tortură, un loc de sinucidere, unde au dus-o din nou pe sus. Numai în butoiul cu apă s-a fost pus o lumânare aprinsă. Pentru păcatele ei. Când i s-au văzut dinţii mâncaţi şi ochiul dus în cap, catacomba le şi schimbase în praf. Sângele de două zile a mânjit degeaba cărămizile roşii din interior fiindcă maicile înmormântate acolo nu auzeau decât tăcerea. Şi a doua oară. Închiseseră demult fereastra cu un zid interior. Se mai şi uşuraseră, ca nişte păsări plecate în lume să mai moară o dată. Şi dacă s-ar mai fi născut în după-amiaza când Moroiu tocmai făcea

mişcare dincolo de oglinzile lui, tot un zid erau. Nici nu aveai cum interveni în judecata Babei Vancea, care mai pusese o doagă la hârdău, lângă sângele vărsat.

Ca să vedeţi, vrăjitoarea nu a vrut să moară nici de data asta în răcoarea catacombei din curtea Muzeului de Artă. A vorbit, în schimb, pentru ea însăşi cât timp a tot murit acolo. Iar când s-a trezit ţinea mâna pe grilajul dimprejur ca beată, cu ochii împrăştiaţi prin cap, şi loviturile de cauciuc, şi dungile, şi lumânarea aprinsă pe spate. Lumina se plimbase mai întâi ca o plută pe apa hârdăului. A fost sinucidere în masă, a spus la ieşire, schimbată la faţă. Asta chiar nu avea nicio logică şi trecătorii i-au întins câteva monede, iar televiziunea a lăsat-o pe Baba Vancea în crăpăturile din jurul Bisericii Roşii, ajunse şi pe faţa şoricioacei a doua zi, după un somn cu sughiţul înăuntru. Era într-o sâmbătă şi maşinile claxonau la răscrucea Muzeului cu Athénée Palace, iar Mariot, la braţ cu maiorul, stătea sub uniformă leoarcă de sudoare. Se intră direct din stradă pentru cine întreabă, tocmai spunea Baba Vancea, cu pălăria de pai peste baticul albastru. Nu i se mai citea pe faţă şi arestul la domiciliu. Totuşi, cine să-şi închipuie că în partea muzeului, care se dă de anexă, o scară duce de-a dreptul în groapă?

Sâmbătă târziu, în holul plin de ziua Preşedintelui, maiorul Tulea vorbea cu Mariot.

— Ai văzut? Coto iar a înviat.

— Baba Vancea, Cotoroanţa?

— Degeaba are groapa atâtea trepte şi ziduri de cărămidă roşie.

— Să se dea cu capu' de pereţi.

— Ai auzit dumneata, Mariot, sau e tot cacialmaua aia comunistă?

— Auzit, maior Tulea, auzit bine.

Dar tocmai atunci maiorul gândea că nu s-ar însura cu o aşa femeie. Ca un făcut, faţa ei îi aminti de figura betonistului, trezit cu pământul în loc de faţă. Şi fiindcă aveau timp i-a povestit lui Mariot cum oamenii au văzut cranii pe fundul apei la săpăturile de la Basarab.

— Pământul era viu. Păun scrie că locul părăsit era bântuit.

— Păun? Poate după pensionare.

— Păun. L-a întrebat pe Ciucalete cum arăta ăla.

— Cum arăta?

— Ca o încăpere a morţii.

— Ai zis că era cărămidă acolo.

— La zece metri în pământ? Era temniţă.

— Care cum a intrat în catacombă de a cărat balastul a murit.

— Pe rând?

— Rând pe rând.

Pe cei doi îi chinuia timpul, asta e clar. Schimbaseră umbra stejarului de la trepte cu pielea lor.

— Cică omu' cu pământ pe faţă trebuia să se căsătorească. Auzi, aşa scăpa de blestem.

— Aoleo, don maior! Că moartea o făcea pe secretara acolo.

Maiorul se uita cu atenţie la tufa de măceş, Se mişca mânzu' ăla! Hm!

— Asta cam aşa e.

— Până în zilele noastre, domnule. Zilele lui Aurelian Moroiu.

— Dacă zici tu, hai că nu le ia cu el în mormânt.

— Baba Vancea aşa zice.

— O lăsăm să vorbească, se încurcă ea odată şi odată în vorbe.

— Ş-aşa s-a împiedicat de umbra butoiului. E Muma Pădurii acu', don maior.

— Ceee?

— Adevăru' gol-goluţ. De asta se uita preşedintele la televizor.

— Vorbeam de groapa cu lumânare, Mariot.

— Au, don maior! Da' nu s-a descoperit nimic.

— Nici de acum încolo nu.

— Înţeles! Enşpe tăceri, să trăiţi, pereţi şi măicuţe, domnule.

Maiorul se uita lung la bărbia lui Mariot, desprinsă de albastrul cupolei, cum o lua singură spre biserica din cărămidă roşie de pe treptele Cişmigiului. De parcă ar fi vrut să respire, îşi mută privirea spre Biblioteca Universităţii, distrusă în incendiile din '89 şi refăcută ca să se uite în ea la cădirea din sticlă de pe partea cealaltă. Tulea ştia că fusese arsă ca să distragă atenţia de la canalele de sub sediile Comitetului Central de pe vremea Ceauşului. Că pasajele de dedesubt, chiar şi Buncărul, nu ar fi decât primul nivel din adânc. Poate primul cerc din infern, întins până sub Centrul Vechi, sub Bucureşti, de fapt. Ca şi liniile metroului,

prin care circulă mai întâi umezeala şi pe urmă trenul. Ce tot stai, îşi zise.

— Hai, Mariot, că tot vorbim ca proştii, se repezi Tulea.

Dar pe Mariot tocmai asta o relaxa. Respira destul tăcerea primei Doamne sau ochiul Moroiului ca să scape ocazia de a sta în poveşti cu maiorul. Nu că ar fi ţinut în braţe vreo bucurie, dar se mai oprea şi ea din zi. Oricum, o urmărea ochiul ăla din care nici somnul nu te mai scoate. Nu ea se uita în el, altcineva, măiculiţă!

— Trebuie să fi fost o iluzie, don maior. La săpături.

— Care săpături?

— La metrou, domnule.

— Asta da Baba Vancea.

— Păi nu ea zice că metroul ascunde atâtea?

— Ei, se laudă.

— Că şantieru' a îngropat în beton şobolani cât pisicile, viermi ca farfuria, don maior.

— Acuma, Mariot, ar mai lipsi peşti fără solzi, apa într-o culoare de raţă…

— Dar aşa e în dosare, domnule, că apele subterane sunt populate. De la materialul radioactiv.

Maiorul se gândea că ce i-o fi apucat pe amândoi de nu ştiu ce spun.

— Sunt creaturi, continua Mariot.

— Te pomeneşti că s-o fi mutat cimitiru' sub pământ.

— Ştiţi ce a consemnat procurorul Păun? Că bântuite spirite prin oasele noastre?

— Ei, lasă prostiile, locotenente.

Mariot înghiţi în sec, se uita la maior fără să-l vadă. Sticla unei camere video strălucea. În stejarul din faţă mai era şi o adiere, Doamne, apără!

Trecea timpul în după-amiaza cu ziua de naştere a Preşedintelui, plecat la o întâlnire internaţională. Era de aşteptat doar Prima doamnă. Trebuia să iasă cu câinele în jurul Palatului. Cu o oră înaintea convoiului de manifestanţi. Urlă, nemâncaţii! Urlă după-amiezile lor direct în curtea Palatului! Că aşa s-au învăţat de la o vreme. E democraţie şi tot îi dânsu' plecat, nu, îşi zicea Mariot.

15. Ziua de muncă şi apa de băut

Nici în zilele următoare, de-a dreptul caniculare, maior Tulea şi locotenent Mariot nu aveau cum să plece din aşteptare. Curtea Palatului e locul lor de muncă. Doar că Tulea era calm, căldura nu i se lipise de uniformă. Pentru Mariot, însă, părea greu să se păzească de aerul fierbinte. Tulea încerca să-şi scoată, totuşi, cravata. La mică distanţă Mariot se înroşise, căldura îi mânca tălpile şi se strecura printre picioare. Părea mai bătrână. Da' ce puteai să-i faci, şi-a făcut-o singură. Îl văzu pe Chiron la post, lângă poartă.

— Chiroane, ia vino încoace.

— Da, să trăiţi!

— Ce faci?

— Fac o p..., scuzaţi.

— Adică, mă, băiatule?

— Adică sunt şucărit. Nevastă-mea, că mă lasă, Te-ai măritat cu Vila, zice.

— Şi tu?

— Eu, nimic. Mă, Chiroane, mă, spune nevastă-mea, pe voi vă conduc putorile.

Mariot nu avu timp să râdă. Aştepta ochii Moroiului la geam. Ăsta a fost scopul lui, gândi, să arate că e stăpânul. Şi e. Stăpânul primăriilor. Şi al instituţiilor statului. Şi al străzilor. Şi al oraşului. Şi al solului. Şi al subsolului. Şi. Preşedintele nu mai are nici ce, nici cui ceva de demonstrat. Este? Este. În ultimii ani numai asta a făcut şi face. Privirea lui Mariot începea câte o zi de muncă de acolo de unde lacul făcea o curbă. Ştia că se adună în stufăriş tot felul de dubioşi, că acolo îşi fac veacul grupuri de fomişti cu gura la răsărit. Parcă aşa îi spusese maiorul.

Într-o zi mai liniştită Moroiu se uitase insistent acolo. Era ca o

întrebare şi Mariot spuse:

— Nimeni nu ştie sigur cine locuieşte acolo, domnule preşedinte.

— Doar nu e deşert.

— Nu, dar oamenii noştri nu pot merge mai departe, sunt cuiburi de viespi.

— I-auzi, mai lipseşte un deal să-i oprească.

— Cercetăm din nou, domnule. E şi un şuierat cumplit.

— Au, balaur ne mai trebuie.

Mariot voia să spună şi că înţeapă şi e mortal, dar vorbă multă sărăcia omului.

Dinspre Palat veneau paşi. Paşii siguri de ei întăreau locurile unde nici maiorul nici locotenentul nu înţelegeau cum de sunt aceleaşi. Paşii zăceau şi în ciment. Doar preşedintele îi lua cu el. Mariot urmărea privirea de mormânt şi mersul lui săpat până şi în aer.

— E gata maşina, Mariot?

— Gata, domnule preşedinte.

Teodor Tulea îl urmă ca un condamnat. Mai avea încă o zi înainte. Noaptea era mai rău, se făcea că apele înghit porţiuni întregi de pământ şi nici măcar nu are cui să povestească visul. Nici nevestei, că iar începi cu secretele voastre deocheate. A făcut greşeala să-i zică de lac şi de ce vede el soarele acolo.

— Eşti nebun de când stai toată ziua la Palat, Teo.

— Sunt specialiştii în criptozoologie, femeie, ei zic că se ascunde în lac o specie de şarpe.

— Nu, că eşti chiar dus.

— Aşa mi-au dat scris de la servicii.

— Şi să ştii că nu mai rezist, iau copiii şi am plecat.

— Viitorul tot va da un răspuns, Saftă.

Un răspuns a venit în chip neaşteptat. Şi fără Safta. Teodor Tulea a găsit casa goală duminică. Mai luase şi tot, scorpia! Da' la cine să te vaieţi? În noaptea aia, care stătea la fereastră, Tulea nu mai apucă să-şi facă somnul, trebuia să ajungă la Văcăreşti. Avusese loc o explozie pe lac. Se întâmpla ceva cu smocurile de verdeaţă. Le zic insule, ca să vezi!?

Când a ajuns luni la faţa locului era şi lume adunată în jur, Dacă

ne îngroapă, don şef? Se căsca şi un crater acolo. Are apă la fund, vedeţi? Maiorul a comandat să fie acoperit. Mai lipsesc vocile, îşi zise. S-au turnat destule bascule de pietriş, dar golul le înghiţea. Specialiştii au hotărât să mute groapa mai departe. Dar o bubuitură a deschis alta. Atunci a sosit şi Stematescu. Oamenii lui au dispus întreruperea liniei de metrou, deschisă în apropiere. Şi acolo era apă. Câţiva scafandri pătrunseseră în beznă, lichidă şi ea şi pereţii. Dar metroul circula fără aviz sau ce mă-sa se întâmplă că fierbe pielea pe mine şi voi vă odihniţi. Stematescu şi Tulea strigau unul la altul că suntem la gura prăpastiei, să vină echipele de intervenţie. Ceilalţi se uitau la ei şi groaza era ca praful, buimacă. Doar unu, Gabriel Bercea, arheolog, a scos o broşură.

— Stalagmitele. Sunt împrăştiate în groapă, domnule maior.

— Peşteră ne mai trebuie şi ne taie prima pe luna asta.

— Se merge pe un coridor până sub calea ferată de la Basarab, domnule.

— Ia dă cartea aici, Berceo, s-a trezit, din eternitatea lui, Tulea. Se confiscă.

În scurt timp terasamentul a fost, totuşi, consolidat şi cărţulia găsită ferfeniţă în staţia Crângaşi. Stalagmitele nu se mai cunoşteau. Totuşi, puţini ştiau că avusese loc un experiment. Nişte pompe speciale au extras zeci de metri cubi de apă, de câte ori volumul întunericului era în mintea lucrătorilor. Apa scădea greu. Atât mai trebuia, să ajungă la urechile Satanei. Aşa, proiectul de pompare, ca apă de băut, a fost anunţat ca realizat. De atunci maiorului Tulea începuse să-i tremure mâinile. În ce-l priveşte pe Gabriel, avea tiroida umflată de la cât stătuse acolo. Să se sature! Apele probează, după acest muribund, că zona e un ţinut ploios. Dar asta e mai limpede ca apa.

Totuşi, din cauza vecinătăţii Lacului, apa devenise cam sălcie. Era una rece pe insula verde şi firma specializată a reuşit lucrări de captare doar pentru preşedinte. Staţia de pompare nu ducea apa mai departe. Important este că Moroiu Aurelian nu mai întreba de lacuri. Apa, oricum, nu se mai mişca după voie. Fişele informative păreau liniştitoare.

16. Drumul de fier vechi

În aceste momente când hotărârile Moroiului continuau să existe prin profesionişti, în Bucureşti, ca şi în ţară, se înmulţiseră mărfarele retrase şi căile ferate moarte. De la Giuleşti la depoul Gării de Nord, din spatele Presei Libere până hăt departe, de la Obor până dincolo de Ozana şi tot aşa era tot un lăstăriş. Câte o femeie, cu sacii burduşiţi cu sticle de plastic, o lua pe asemenea scurtături, care nu duc nicăieri. Dacă nicăieri înseamnă şi cartierele de cartoane şi tablă de la marginea oraşului, unde asfaltul e o iluzie, iar apa, o promisiune. Una politică.

Ana Constande, fostă deţinută politic, fusese adusă pe liniile care duceau în câmp, dincolo de Vitan. Reclama mereu cloanţa. Aici e locul, a spus. Atunci, să săpăm, a cerut maiorul, care răspundea şi de femeia asta cu reclamaţii din amintirile ei. Unul dintre soldaţi a băgat cu greu hârleţul în pământ. După scurt timp, dă de fier. Îndată încep şi amintirile femeii.

— Pe fier e o inscripţie, ca la CFR, vedeţi?

Un plutonier voia s-o ia de braţ. Maiorul făcu semn s-o lase în pace.

— Şina de tren e din linia veche de cale ferată, continuă femeia cu ochi de piatră. Acolo, cu tot pământul îngheţat, munceam noi. Munceam până la epuizare. Imaginaţi-vă că munciţi dumneavoastră.

Niciunul dintre cei prezenţi nu-şi imagina.

— Vara era o căldură că ţânţarii mergeau pe prizonieri ca purecii. Eram dezbrăcaţi şi legaţi între noi.

Femeia făcu o pauză, prin care nimic nu se mişca.

— Aveam 16 ani şi luasem 10 ani de muncă silnică. Pentru crime politice, domnilor.

— Ce treabă aveai cu politica?

— Nu ştiu. Calea ferată era ca un drum cu morţi de o parte şi de alta. Ministerul de Interne şi cel de Transporturi nu au dat fonduri nici azi. Memoria e una singură, să ştiţi.

Se întunecase şi nu mai era loc de amintiri. Poliţiştii au lăsat restul pentru a doua zi. Normal că, la câte victime au fost, era tot o crimă să nu se ştie ce s-a întâmplat. Nici un guvern după ’89 nu şi-a îndreptat atenţia asupra acestui drum de fier. Că n-a fost departe de un lagăr nazist e şi părerea unor istorici. Iar maiorul vorbea cu subalternul Majuru cum să facem să liniştim năpârca aia.

— Femeia e traumatizată, don maior.

— Trimite o patrulă de siguranţă publică, Majurule.

— Trimis, s’trăiţi, da’ au prins în flagrant 4 bărbaţi.

— Ce caută 4 bărbaţi aici?

— Încercau să taie din şine. Le-am căutat şi în beci

— Unde!?

— La ei în beci, don maior.

— Ce să caute şinele în beci?

— Au sustras şi un rezervor metalic. Acum sunt cercetaţi penal.

— Hmm, ce ispravă, numai incompetenţi am în subordine.

— Era sub minus 30 de grade, domnule! Dacă ar fi fost linii ferate circulate deviau şi trenurile blindate.

— Împotriva frigului, adăugă locotenentul, cu urechile foarte mici faţă de mărimea corpului, nici hoţii nu stau într-o cămaşă de noapte. Mai fură şi ziua.

Maiorul Tulea abia acum se uita la talia lui groasă, Cât un animal de mare, îşi spuse superiorul. Frigul ca frigul, trebuie că-l suportă bine, dar căldura? Se uita la mână umflată a sublocotenentului. Majuru vorbea de undeva:

— De la frig, don şef. Acu nici nu mai pot să împuşc orice. Pe vremuri îmi plăcea, era un fel de sport.

— Aşa e, simţi furnicături numai când te gândeşti.

Când se apucau să discute între ei însemna că se odihnesc. Majuru se descreţise. Arăta întinerit. Dar dialogul a fost înregistrat fără ştirea lor. Chiron reglă aparatul.

Majuru: L-am împuşcat pe unu’ din ăia patru din spate. Alerga.

Maior Tulea: Din apropiere?

Majuru: Cam aşa.

Maior Tulea: Voia să fugă?

Majuru: Prostii! Avea o bicicletă cu el! Era ca şi nouă.
Maior Tulea: O fi fost furată.
Majuru: De aia i-am şi confiscat-o.
Maior Tulea:!!!
Majuru: Am scris că era speriat.
Maiot Tulea: Perfect. Ai acţionat foarte eficient.
Majuru: Ca la carte, s' trăiţi!

Când maiorul a decis refacerea drumului pe linia buclucaşă, sub supravegherea echipei sale, nu s-a gândit că va surprinde femeia cu reclamaţia şi alţi patru bărbaţi la furat.

— Băieţii le-au făcut fotografii, domnule maior.

— Sunt şi nişte umbre!

— De soldaţi, domnule.

— Majurule, ori le-aţi făcut din maşină?

— De acolo, şefu'.

— De acolo sunt şi reclamaţiile, deştepţilor. De acu' să nu mai vii cu fantome de-astea.

Majuru a încremenit un minut şi atât.

— Corect, domnule.

Făcu doi paşi la dreapta, cât ai întinde braţul mai lung, Umbre pă dracu să-l ia, îşi zise, şi se depărtă, ocupându-şi locul din umbra vilei.

17. Postacule avrame

Majuru Gheorghe, fratele lui Majuru Ion, stătea, de data aceasta, în faţa aparatelor cu căştile la urechi. Nu era nimeni important pe fir. Mai punea şi muzică să ştie unii că sunt ascultaţi, Degeaba, ei merg înainte ca la Verdun. Sau la târguri, cu acordeonul. Îi mai întrerupe el din când în când, Nimic! De la un timp lăsa mort primul telefon al inculpatului cutare şi abia la al doilea dădea ton, na, să vă prindeţi şi voi! Da' ce lume şi pe net! Lume de burduf. Se apucase din 13 noiembrie, ora 1, 30, să scrie comentarii pe site-urile de ştiri cu numele Avram şi poza lui Ceaşcă, Morţii mamei voastre de morţi! Articolul despre Lia Mardare, surprinsă de paparazzi seara târziu intrând în Vila Park, avea deja zeci de pupaci. Vă dau muie la toţi, a scris încă de la asemenea oră, ştergându-şi nasul mereu umed de la vreme. Am luptat pentru voi, plătit cu mai nimica pe zi sau noapte de jigodia de stat, m-aţi pus să fur voturi la greu, iar voi aţi jefuit tot ce se putea în ţara asta. Toţi, care cum a venit. Am rămas cu buzele umflate. Mai ştiţi cum ne-am înţeles în iarna de la calea ferată? Jumate furaţi voi, jumate furăm noi. Jigodiilor, ne-aţi minţit! V-aţi făcut vile, piscine, v-aţi cumpărat maşini, case de vacanţă, iar noi am luat zi de zi muie în bot şi am rămas cu buzele umflate. Acum, vă mai votează dracu'. Să muriţi de ciudă şi să faceţi spume la gură ca nişte borfaşi! Ați privit vreodată melcul acela fără cochilie care iese din locuri umede și lasă o dâră de bale pe unde trece? Denumirea lui populară este Orbişor (să nu îl confundați cu Ciupearcă de la fonduri europene, altă subspecie). S-a crezut dumnealui a fi om, că doar a încercat gesturi umane. Rog, pe cei care se pricep, să transmită secvența cu lătratul în microfon sau pe bloguri. Mulțumesc!

Majuru transcria şi se distră mai departe cu Decebal a spus Ce ai, rahatule avrame? Ai zeci de mii de euroi lunar şi pen-ce? Ca să faci

pe tine în ether, doar-doar suficienţi imbecili să te crează. Las-o, băi ciumete de mizerie avrame. Avram a spus: Gaura ce semnează decebal e o cocină, de unde reverberează găunoşeniile. Oricum, fesul Preşelui e mult, mult mai igienic şi deştept decât fesele matale. Sări şi Romin simplu: Mare muiist, dumneata. Compară, băi Avrame, cu puţoi tăi de securişti, că s-au văzut vreo trei îmbârligaţi la Palat, compară fesurile. Ori ăştia noi îs fără dinţi... de se hăhăhă şi hăhă între ei? N-ai ce compara, băi, Fekale!!! Dumneata eşti sekurist, cum dreaku reuşeşti, măi, toată diareea aia şi reuşeşti totuşi sa fi constipat? Pen că-s golan. Hai, măi, muie. La statuie. Mîncaţi-ar inima câini vagabonzi! Jigodi aţi fost din tată-n fiu. Mariot să scape ţara de mirlani ca voi! De unde ştii de Mariot, satanistule? Mi-s Taliban. Acest păcălici de avram provoacă, voi nu vedeţi că e plătit? Atunci, sare Avram, eu îs Ţepeş Vodă dacă fabrică securiştii comentarii nonstop, ca la altarul făcut în beciul casei, sub guvern, este? Ca Unul din lumea cea maaaaaare şi taaaaaare eu zic că individu avram se bagă singur în seamă deh! ASTA AM AVUT IN ULTIMI ANI, PROVOCARE SI NONVALOARE. Pretene telectual cu vagonu' de cărţi, ştim cu toţi că tu eşti cel mai viteaz şi mai drept dintre noii, dar mai lasăne cu fantaziile tale, vrei să ajungi şi tu şef? Nu te alege nici dracu'. Stai acolo, îndeasă fundu în scaun şi papă salar gras fără să îi mai ataci pe alţi. Unule, scrii aberaţii, agramatule, de unde ştii că sunt „telectual"? IPOCRIZIA, domnule, este de nesuportat. Ciumete avrame, nu mai încerca să abureşti postaci, nu vă mai crede nici ta-ta-ma-re. Vino la miting că eşti mortal. Staţi, băieţi, eu Vintilă-Vodă eu am scris comentariul de mai sus, în scop de diversiune. Aşa am fost instruit să procedez. Aha, scrie la nici un minut Majuru, eşti un diletant, papiţoiule, deci du-teeee unde a înţărcat Mutu iapa. Vintilă, drăguţule, bagă-ţi minţile în cap că te bate mă-ta care te ascultă. Ai luat ceva când te-ai uitat în oglinda şi cauţi gâlceavă la moşu'? Da' ori eşti securist din ăştia noi, dragule? Iată că apare şi Ilie de la brutărie. Nul mai băgaţi în samă pe această creatură idioată, domnilor. Hai că şi tu, Elie, eşti o javră de cea mai joasă speță. Nu mai spune. Sa urcat vita în copac! Ori ai lipsă de sex, că asta face ravagi. Că şi la Avramu se simte nevoia să se masturbeze. Unu din lume, Ba să mă erte Dumnezeu, matale eşti un păduche. Ai ajuns în vârf de te dai aşea mare? Prostia se tratează. Obiectiva, şi ea că nu

vă da-ţi seama sunteţi penibili penibililor. Nu aveţi nici argumente şi nici discernământ. Opinie greşită, madam, a ţâşnit Romin simplu. Nu mă pot abţine să te întreb. Ai fost făcută în eprubetă? Haideţi să fim serioşi. Dacă faceţi comparaţie între hulita securitate a lui Ceaşcă şi organele de azi, cu foşti şi actuali ticăloşi, şi mai bine plătiţi cu orice recalculare de buget, veţi pricepe ce regim democratic s-a instalat după rivoluţia lu' Gambeta, domnilor. Mai agresiv, mai ticăloşit. Sunt Nimeni şi vă rog luaţi hoitul prostălăului de romin fățarnic de pe forum! Din beţie te mai trezeşti dar din prostie niciodată. Nu mai spune, ai impresionat-o pe coana Floarea, aveai şcoală, ce dreac', nu se poate să nu te admire. Bă Nimeni, numai atunci când ultimu' dintre voi va fi spânzurat de maţele parlamentului, guvernului şi justiţiei, atunci se va face dreptate. Vorbeşte băutura din dumneata, nene, nu credeam ca acest Broscoi cu barbă să devină omu de încredere a lu Lasă dracu' otrava aia din GUŞE că scoţi broaşte. Nu crez, romine, ie în tine puiu de gostat ce se da vultur. Faci mişto oligofrenule că așea a făcut mişto şi ceaşcă şi ilici şi unde sunt? Unu în zidu' Târgovişti altu' la naftalină. Domnule sau doamna, sunteţi sănătos la minte? Dacă suntem Obiectivi deşi am mari îndoieli, având în vedere limbaju' care ar fi neadecvat chiar şi la veceurile ecologice, pe românu' ăsta şi pe ăla de peste tot îl interesează să bea şi să f... Săriţi! Democraţia în pericol! Care democraţie, care mă, prostacule Obiectivă? Că cine vrea să distrugă caracatiţa din ţară, intră în conflict cu omu de la apăraie. Măi criminalilor care aţi luat ţara copiilor noştri, ne-aţi rîs în nas, ne-aţi luat pîinea de la gură şi n-aţi pus nimica în loc! Daaaa de unde! Nu vezi, buba-i cît casa. Nu eşti corect, Obiectivo, şi e regretabil că se folosesc cuvinte agjecte, vocabular de derbedeu şi altele, domnule. Oare mă întreb aceşti oameni sunt aşa şi în lumea reală? S-au săturat şi câinii de ce poate pielea lor. Doamnă sau domnule, dacă aş fi Statu' de drept şi sunt doar un simplu cetăţean al acestei ţări sfielile și nedumeririle d-tale te fac ridicolă. Eşti de pe alte tărâmuri? Nu pretind război de cataroaie la geamlâc, dar îți atrag luarea aminte că intenţiilor matale li se răspunde cu șuturi în cur și Dumnezei mami lor. Ia zi după mine: ‚Mnezei măsi de viaţă! Obiectiva nu se abţinu: Să mă ferească Dumnezeu! Dnlor, nu vreau sa dezbin sau să înverşunez. Ei, Obiectivo, scrie deîndată Majuru, lasă-i, se comportă aşa cum au

fost dresaţi la partid, aruncând cu lături peste ceilalţi. Crezi că-ţi poţi impune punctul de vedere urlând? Cea mai bună soluţie ar fi să fie călăriţi de noua Lupeasca, E DREPT.

Majuru se opri din transcris, era lămurit. Cetăţenii romani au înnebunit. Toţi trăiesc din bârfe şi scandaluri. O lume balcanică, Asta în final duce la sărăcie lucie. Poate semnala că mulţi din afară se uită şi nu le vine să creadă cât de înapoiată e societatea românească. Muriţi în sforării TO'ARAŞI, gândi. Deodată, surprins că pielea feţei îl strânge, Majuru se uită la ceas. În camera asta nu ştii dacă trece timpul. Ia uite, s-a făcut de schimb. Ieşi de pe forum, îşi puse din nou căştile la urechi şi aşteptă bătaia în uşă. Avea degete moi, le privi. Căpeau nişte reflexe vineţii pe ele ca şi cum ar fi căzut dintr-un vis.

Partea a II-a

Moartea la pachet bate şi apocalipsa

1. Insomnii şi mersul la groapă

Marta aflase demult de fluviul de sub Dobrogea. Cei din Murighiol că nu curge la vale, doamnă, Doar nu invers, Ba da, Cuuum!? De la vale la deal, de aia apa de la robinet e aşa cum e. Învechită? Păi, se gândea, dacă întrebi în Murighiol, puţini au auzit de aşa ceva. Dar localnicii văzuseră cu ochii lor cum ţâşnesc pe neaşteptate din pământ fântâni arteziene. Spuneau că se fac din săpături şi asta chiar în faţa femeii ăşteia făcute din oboseală, înainte de a trăi. În jurul oboselii ei a fost ceva timp şi capitala, în casa de protocol de pe Aleea Alecsandri, apoi oboseala s-a trezit captivă în Palat. Că aici poţi să mergi şi să mergi şi să mergi şi nu mai ajungi. Căzută în depresie, mai sprijină un picior pe tocul uşii care i se pare adâncă. Noaptea pune şi câte o carne pe ea. O să putrezească, împrejmuită de supărare, gândea Mariot. Marta se trezea, de la un timp, la ore de noapte să mănânce, auzea şi nişte umblete, dar cât e de greu să ţii ochii deschişi într-o senzaţie ca asta numai ea ştie. O apăsa dimineaţa, cu somnul neînceput. Iar amiaza nu mai era sub soarele de atunci, din Muri, era sub cel de acum, care te prăjea. Căuta umbra şi umbra era o dogoare. Că nici timpul nu se mai putea hotărî odată. Umbla cu o greutate în ea prin camerele din nordul clădirii, apoi iar pleca cu gândul în Murighiol. Că pământul dobrogean nu are multe râuri sau pâraie, nici ploi, asta n-o speria, dar că apa e aşa de adâncă încât îţi întinde amintirile pe mai multe vieţi o făcea să mai pună un pas prin întunericul din clădire.

Ca în filme, râul subteran trebuie că venise pe cât era din Canalul Dunăre-Marea Neagră deîndată ce Moroiu a devenit şef de partid şi maistrul de sondă Ilarie a bătut ţăruşul la puţurile săpate chiar la marginea Bucureştilor.

— E singurul, a întrebat Moroiu.

— Singuru', domnule, i-a răspuns la sediul de partid unul dintre constituţionali, uitând de sfaturile unui coleg să nu vorbească, din cauza liniştii aparente şi fiindcă era noapte.

Când Moroiu a ajuns preşedinte de ţară şi totodată preşedinte al Consiliului Suprem râul subteran a fost în atenţia serviciilor şi cazul s-a închis pentru presă. Nu era vorba decât de apă din precipitaţii sau irigaţii, s-a hotărât într-una din primele şedinţe ale Consiliului.

— Ar fi bună la graniţă, a spus într-o doară, gâlgâind, preşedintele.

Cu ochiul de sânge în ochii omului său de încredere, Tulea, nu asta spunea cu adevărat. De atunci maiorul se gândea fără oprire la cum e să te urmărească Moroiul şi să numeri minutele pe ceasul din perete.

— Parcă vii dintr-o poză, maiorule.

— Ei, iar vă râdeţi de mine, domnule preşedinte.

Cine poate astupa gura lumii, îşi spunea, ca să fie acelaşi de când se ştie ajuns, maior Tulea. Se mai gândea şi la specimenul ăla vechi din subterană, despre care specialiştii scriu negru pe alb că e străpuns, auzi! Hi, hi, râdea Baba Vancea, ştirbă. De ce nu-şi pune dinţii, au întrebat turiştii în Murighiol, parcă-i o gropniţă. Şi i-au trimis din ţara lor destui euro pentru dinţi noi. Ea, însă, nu se îndura să strice bani aşa frumoşi, apoi fără şuierătura aia din faţă cine o mai recunoaşte în Muri!? Că îmi schimbă vocea, care atâta am şi eu, Maică Precistă! În plus, a mai zis, un cutremur are să ridice golurile alea de sub Bucureşti. Şi, când bulinele roşii au umplut capitala, Baba Vancea s-a dat pentru scurt timp la fund, n-a mai vrut să vorbească nici moartă. Până la urmă şi-a revenit, păstrând pe chip ceva din groaza pe care o văzuse dincolo. Şi cimitiru' are să coboare, maică, nu vedeţi că face valuri?

Tocmai că pe drumul Ţăcăneilor din Muri, Baba Vancea, aproape de groapă, aude prrr! S-au sculat din moarte? Parcă trag unii cu puşca, îşi zice. Alt convoi se apropia de poartă şi au oprit-o pe ea ca să treacă celălalt. De fapt, cealaltă. A murit împuşcată, aude ca în vis. Trebuie că vorbesc de moartă, Doamne apără, gândi, ridicându-şi puţin capul să vadă coşciugul cu împuşcata. Mişcă copilu' în ea, aude. Cică fata a zis că ne-a dus la sala de sport şi ne-a

pus cu capu' la perete, aude. A venit un plutonier şi m-a dus în cancelarie. Purta ăla un pistol în dreapta, aude. De ce? Păi, dacă era mascat! A venit una, Mariot, aude, şi Baba Vancea nu mai ştie cine vorbeşte, moarta sau una dintre cele două femei din convoi. Şi noaptea a venit, Vico, aude. Lumea avea cazmale, Mariot a strigat foc din uniforma ţeapănă de seară. S-a tras cu redus, a strigat din nou, şi a tras ea în plin, auzi! Luaţi fata, a zis. Au găsit-o pe fufă cu copilu' în ea printre schelete de clădiri, Vico. Dacă îi vedeai picioarele, n-o mai vedeai întreagă. Dacă îi înfigeai ţeava puştii în burtă, se vărsa copilu', nefăcut. Cică la faţa locului caporalul şi soldaţii în termen au scos sandviciurile şi au mâncat pe lumină, auzi! Dar convoiul trecuse de crucile de pe aleea principală şi a intrat pe aleea nepietruită.

La capăt, ce au vorbit soldaţii după înmormântare, au vorbit cu teama să nu fie ascultaţi de cineva.

— Avem o șefă, soldat, care e nimfomană. Pricepeţi? Pricepi, Buleandră, ce-ți spun?

— Sigur. Sigur e aşa, don sergent?

— Cum altfel? Și să știi o chestie! Se moare și se naște non-stop pe planetă. Pricepi?

— Şi ce? Se amestecă ciorba cu laptele dacă e aşa?

— Deci tu crezi, soldat Buleandră, că nu sunt probleme de viață și de moarte nicăieri.

— Ba sunt, don sergent, da' avem o șefă care săraca de ea e cum ai zis mata printre altele. Ce-o vrea de la noi?

— Să fim puşi la muncă la nesfârşit, asta vrea.

— Un drac.

— Nu există zi cu lumină sau noapte fără el, frate-miu. Nu există cu lumină fără aşteptare.

— Au, vorbeşti ca din carte.

— Mă, am văzut pozele cu fata moartă. Era cam neclară.

— Lăsaţi acu', don sergent.

Alături, doi gropari se aşezaseră pe iarbă pentru gustare. Aveau sticla de vin de la mort. Dacă tot se întâmplase azi, că nu mai ştiau.

— Ce faci, Panaite? Mai lasă şi tu femeile.

— Ei, femeile! Munca. Munca e grea

— Carnea de porc. Te-ai cam îngrăşat

— De la pomană. Hai că mă duc La Tei, au manele cât China şi o

ţuică prima.

— Zău!?

Dar nu se ridica nimeni. Soldaţii şi groparii au mai rămas în razele care-i încălzeau ca o piele. Au rămas până a doua zi. Apoi şi toată iarna.

În tot acest timp Marta începuse să urască timpul. Avea impresia că e jucăria lui. Parcă o privea, stârnindu-i mirosul de Murighiol, care umbla şi dedesubtul Palatului. Nopţile aveau o piele subţire, luminoasă, şi o purtau prin ele cu chipul de care se săturase, privindu-l cum doarme în cuie. Aşa credea. Luna respira pe clapele unui pian dezacordat din salon. Abia o auzea printre copiii rămaşi în ea până s-a rătăcit în propriul contur. Aşezat pe peretele care era şi spatele oglinzilor. Numai că ea credea că plouă acolo. Erau zile când stătea la marginea patului şi asculta, dar timpul se depărtase de privirile care se duceau şi se întorceau mereu. Se chema că sunt împreună şi încerca să adoarmă şi împrejur ca să nu mai ştie cum rămâi în viaţa asta ca într-o după-amiază.

2. Ciuma îngheţată, Casa Poporului şi Parlamentul

Se întâmplase în Murighiol. Pe vremea când Marta, cum de mai multe ori declarase Baba Vancea în faţa lumânării aprinse şi a scaunului liber, îl vedea pe diavolul însuşi, dar nu o ştia. Şi asta din cauza fotografului, care fusese văzut cu vrăjitoarea. Chiar dacă era greu de recunoscut la faţă. Însuşi fotograful amator zice că a dat de un lac înghețat. Era aşa de mult timp de atunci. Baba Vancea că nu, în lac sunt schelete umane. Ale cui? După cranii ar fi fost ciumaţi. Şi de ce toate scheletele se sprijină în corn, ca ciobanii, întreba vrăjitoarea. Că strămoşii s-au ocupat cu oieritul e somnul naţiei, dar să-l dai la o parte şi să spui că mai sunt şi fisuri e cam mult. Când au venit specialiştii şi au vrut să le studieze, capetele s-au risipit. Ca şi cum ar fi fugit de ceva. Asta da întâmplare. Mai ales că o rafală de grindină s-a abătut în zonă şi arheologii au văzut urme de paşi în ea. Pentru o clipă. Ploaia de gheaţă lăsase tocmai urmele în jurul lacului. Era clar că gheaţa s-a amestecat cu capetele vechi. Dar Baba Vancea ştie şi că le-a apucat vorbitul chiar acolo. Tocmai avea un ghem în piept şi s-a sufocat. N-a mai văzut nimic!

Muzeograful de era un lipovean beat s-a trezit şi el să vorbească pe ghizdul fântânii că sunt nişte cuiburi în craniile depuse în muzeu. Marta s-a dus să vadă şi ea, de singurătate, dar a auzit vrăbiile gângurind prin găuri. Sau erau stafii? Le vedea în nopţile ei mai ceva decât Baba Vancea ziua. Visele erau contaminate, nu se mai opreau. O dată, Marta a simţit gheaţa prin aer la întoarcerea lui Aurelian. Poate de aceea luase obiceiul să se uite în altă parte. Uitătura aşa i-a rămas, alături de ofiţerul din servicii secrete, dar şi de preşedinte. Aşezată acum în faţa ferestrei, care dădea în curte, crezu că amiaza stătea chiar în vârful castanului. O pală de vânt a repezit, însă, un cuib de vrăbii peste grilaj. Pe asfalt, aproape de

poartă, s-au desfăcut nişte fire încâlcite. Sepepiştii le-au adunat imediat, fără să afle cineva de ele. Pe locul cu pricina a apărut o groapă, care trebuia ocolită de maşini. Chiar şi de stafii, dacă ele apăreau. Să-ţi pice faţa, a zis Mariot, care se uita la una, îmbrăcată cu un carton în loc de rochie, Bine că nu e de carne, Dumnezeule mare!

Dar stafii apăreau şi în Casa Poporului, peste apa Dâmboviţei, dincolo de Operă şi de căminele studenţeşti din 6 Martie, înconjurate de onanişti, după ce au înfăşurat parcul în iarba ca salcia. De singurătate. Tot degeaba, paragina din jurul clădirilor abandonate ale Casei Poporului din apropierea Grozăveştilor se umplea de răcoare, lungindu-se prin golurile şi tufele crescute la întâmplare. Tot o ciumă venea de acolo spre parc şi spre Grozăveşti, studenţii ocolind locul, mai ales că erau şi nebuni cu aia scoasă prin tufişuri. Poate fiindcă ochii lor se ascundeau în câinii vagabonzi.

Maiorul Tulea s-a deplasat cu Mariot până acolo, a cerut informaţii cu privire la oamenii care au lucrat zi şi noapte la cele două clădiri.

— Tu-le mama lor de golani, că ne umblă şi în chiloţi!

Mariot îi dădea dreptate, ceea ce se petrece după lăsarea întunericului prin coridoarele celor două clădiri, adânci cât două nopţi fără somn şi cu ferestre scoase, nu intră în atribuţiile unui paznic de noapte. El are numai pereţii celor doi giganţi de păzit, nu şi interioarele. Astea nici că mai sunt. Sau or fi? Şi aşa e un coşmar acolo.

— O beznă înăuntru, doamnă. Iese a draculii afară de-ţi mută nasu'.

— Or fi hoituri.

— Şi-au lăsat cheile lângă una dintre statui, pe holul central, doamnă locotenent.

Mariot l-a privit, la începutul nopţii, în ochii lui stinşi. Se vedeau în ei geamurile lipsă.

— După un timp, continuă paznicul, vine un individ că ţi-o înapoiez. Aoleo, abia dimineaţă, noaptea nu era să gândesc, am văzut că erea Răposatu', frate.

Mariot a înţeles că, dorind să-i mulţumească lu' Ceaşcă, paznicul s-a întors după el ziua, doar că n-a mai găsit decât urmele de noroi,

lăsate pe podea.

— Şi ştiţi ce s-a întâmplat? Urmele dispăreau, să mor io! Erau pereţi, nimic altceva acolo. M-am dus de mai multe ori cu lanterna înăuntru. Am luat şi una de miner. O puneam la frunte. Şi m-a apucat o dureree! Ţi-o fi fost frică, mi-a spus nevasta, de aia. Mă apăsa pe capac. Cred că am murit puţin, doamnă.

Ceea ce Mariot nu i-a raportat preşedintelui este că ce a spus primul paznic a spus şi al doilea şi tot aşa.

E drept că ziua cele două clădiri, mâncate şi pe dinafară şi înăuntru, nu sunt aşa de înspăimântătoare. Primarul general, care a lăsat totul pe seama preşedintelui de consiliu, s-a gândit să le pună pe picioare.

— Se vede din autobuz cum stau cu găurile pe noi, Ioane.

— E ceva noaptea, şefu', se hlizea Ion Mazilu, cică plutesc ferestrele furate pe deasupra Bucureştilor.

— Ei, acum mai avem şi fantome, vorba Preşelui.

— Avem. Locul e numai lumini, au scris la jurnal, ştiţi că s-au dat bani europeni pe iluminat.

— Aha, atunci e bine.

— Şi pentru vânt, în Dobrogea, s-a dat.

— Aoleu!

— Energie eoliană, cam aşa ceva.

Dar se întâmplau necazuri şi în clădirea Parlamentului. Când Mariot a citit prima scrisoarea anonimă de la un patriot român despre mirosul Parlamentului nu s-a putut abţine să nu i-o dea şi Preşedintelui. Dumnealui a pus-o tocmai pe ea să i-o citească cu voce tare. Vocea sigur a trecut prin fereastră la Prima doamnă. Fiindcă a cerut-o şi ea a doua zi. Trebuia să treacă şi o noapte prin pereţii suprapuşi. A copiat-o cu scrisul ei mărunt de contabil:

„Eu, ca simplu cetăţean, am să spulber din start tentația unor interpretări comparative și tendenţioase. E vorba chiar de șobolanii-șobolani, cafenii, mari cât o pisică, din subsoluri și canale, prețuind buna vecinătate a țevăriei calde din una dintre cele mai mari clădiri din lume, comparabilă cu Pentagonul. Informația, pe care n-am motive s-o pun la îndoială, mi-a fost furnizată de un funcționar care abia face față ravagiilor din clădirea Parlamentului. Deputaţii şi senatorii sunt agitaţi fără să ştie de ce. Se încearcă astuparea sau destuparea unor surse de

miros, care urcă din subsoluri continuu. Palatul Parlamentului, locuit azi de peste cinci sute de aleși și de încă de cinci ori pe atâția angajați, de la cei cu mătura și fărașul până la doctori şi doctoranzi, e măcinată de igrasie şi printre ştampile. Deşi ies aburi albaştri din cotloane, priceperile celor care au clădit-o se duc odată cu dispariția lor fizică. Vezi cazul Penescu. Nici autoritatea preşedintelui Camerei şi Senatului, care administrează nu numai facerea şi desfacerea legilor, ci şi clădirea, nu mai rezistă putorii, care vine de jos şi din pereţi. Concluzia e una singură, mulţi bani şi se rezolvă. De aceea povestea cu șobolanul, întâlnit de o funcţionară la ieșirea din lift a fost respinsă pe ordinea de zi deşi a țipat de s-a auzit peste Izvor. Printre colegi a circulat zvonul că șobolanul a fost adus în geanta diplomat de un provocator, vreun secretar ceva, care a dorit să compromită ținuta primei instituții a democrației, Parlamentul. Nu am înțeles dacă a fost capturat sau echipe de deratizare umblă încă, de-a bușilea prin clădire sau prin canale, să-l afle și să-l asasineze pe Şobolanu. Lipsa de măsuri a făcut ca de curând un domn cu handicap şi cu garsonieră pe șoseaua de vizavi să-şi înfigă flegma în zidul Palatului. Un prieten îmi povestea, mie și altora care-l ascultam la fisc, cum se văd de la demisol lighioanele traversând seara, ca în mijlocul zilei, pe bulevard. Nu se sinchisesc nici măcar de maşini, care-i calcă pe coadă de parcă sunt beţi. Vă repet, nu-s câini vagabonzi, sunt șobolani care vizitează tomberoanele din spatele blocurilor şi cercetează chiar Cişmigiul până la fereastra unde a stat Ţuţea şi a gândit mult dumnealui de l-a chinuit Securitatea. Sunt grași fiindcă lumea, mai ales pensionari de la Secu şi funcţionari înalţi, aruncă adesea la gunoi resturi de alimente cu etichetă de import. Meniul rozătoarelor e memorabil. Am să vă spun, ca o completare, şi despre scurta mea ședere la New Delhi. Mă cazasem, acum mulţi ani, pentru o săptămână într-un hotel colonial din centru. Hotel de cinci stele. Când m-am aşezat, s-a rupt scaunul. Dar mirosul de mango venea pe sub uşă, îmbătător. Pe seară, colegii indieni mă lăsau singur şi, cum afară se putea respira, am încercat câțiva pași prin împrejurimi. Dar aproape de hotel era o răscruce, în care circulau deodată vite cu maşini, biciclete cu pietoni, oamenii cu ricşa şi tramvaiul cu etaj. Unii indieni stăteau pe marginea şoselei și nu făceau nimic. Nici măcar nu păreau să privească. La fel ca

statuile vii din Centrul Vechi. Le dispăruse cu totul interesul, păreau statuete distractive. Dacă ar fi fost în vitrine înţelegeam că sunt manechine. Ei bine, au ieşit brusc din zăcere când o viermuială şi-a făcut loc la răscruce. Şobolanii se duceau şi se întorceau, dând viață capitalei. Sigurul care s-a dat la o parte a fost mirosul de mango. M-am retras înainte să beau un suc de mango deşi vânzătoarea storcea fructele în faţa mea. Mâna ţinea un şobolan mort. La plecarea din New Delhi am cumpărat două kilograme de mango. S-au copt în cele peste 10 ore de zbor, iar mirosul a intrat cu mine în apartament şi a rămas aşa o săptămână. Apoi au început să se strice; fructele aveau ceva înăuntru. Vă rog să reflectaţi la această poveste”.

Marta a stat în întuneric ca în ochiul mort al preşedintelui şi i s-a părut că se mişcă ceva acolo. Doamne care m-ai făcut, doar nu e dracul gri! A pus foile într-un sertar, sub cutiile în care îşi ţinea amintirile.

3. Apocalipsu’ de pe forum

Dacă în 1989 ni s-ar fi deschis o fereastră spre anul în curs, cu siguranţă am fi crezut că visăm. Chipul Justiţiei e devastat, scriau pupacii de la celălalt capăt al firului, înainte să audă voci înăuntru. Dacă cineva ne-ar fi spus că instituţiile statului de drept vor fi folosite de putere, oricare ar fi ea, cel mult ne trecea un fior pe şira spinării. Şi asta în autobuz. Doar şefii de instituţii au pe faţă ori chiar faţa şi trupul, totodată, umflate de propria răspundere. Pregătiţi să urce pe scări aşa de repede sunt şi mai pregătiţi să respire forţă şi mulţumire peste noapte. Au fost slugarnici, acum sunt agresivi. Sprijiniţi de mafioţi, pentru cine crede în mulţimea de analişti, le semnează contracte care seacă statul, dar rotunjesc averile baronilor şi baroneselor, sponsori de partide. Unii comentatori nu sunt, însă, de acord că guvernul şi preşedinţia s-au transformat într-un laborator al serviciilor. E adevărat, fiecare de altă parte. Totul cu mare neruşinare, cu demagogie şi gust numai pentru cei aflaţi pe ţeavă, dacă Baba Vancea ar interveni în această problemă.

Articolul, pe care l-a citit într-o dimineaţa de sâmbătă Larisa Banu pe *site*-ul preferat, era alunecos cu privire la acest subiect, care năştea alte subiecte, dar fu surprinsă de agerimea postacilor. Avea dreptate prietenul Măraru de anunţase pe *facebook* „k s ceartă k la uşa kortului pe kotidian”. Să crezi ce nu crezi! Citi, cu o respiraţie mai vioaie, comentariile:

Jihadu: singura distractie intr-o morga sunt pupincuristii guvernului macelari. nemernicii ar trebui pusi pe asfalt si trecut cu moto compresorul peste ei pentru ce a facut poporului roman justitia nu a scos un cuvintel cind oameni erau scosi din biserica si intrebati cum a votat si pusi sa jure pe biblie nu am auzit sa-i ia la intrebari pe aceiasi pentru sutele de plangeri care zac unde zac.

Base: Bre, nenea, in politica, dupa cum istoria a dovedit, interesele proprii nu coincid cu interesele comune. Eu voi vota pt interesul comun.

Varanu Jack: Băi române, voi zice la mine terorist, dar ce puşca mea voi ce, sunteţi congelaţi?

Jihadu: aud ceva de teroristi? asa a fost si la revolutie si nu i-am mai gasit.

Neamtu: Pentru faţa care o are nu are dreptu să vorbească văranu.

Viianu: Hahahahahahhahahahaaa! Doi schizo.

Sinistru: vipere si napirci, ati facut tot posibilu sa spulberati orice speranta pentru omu cinstit.

Jihadu: shi aia cu sarmale in cap de la Brusville agentura aia drogatzilor va spurca k pupaza sa fie inkisa intr-o celula cu peretzii shi tavanu imbracatzţi.

Sinistru: sa se vaza frumoasa, desteapta, poa se spinzura poza!??? Permanent.

Pralea: Mai las-o pă mă-ta! Ce, Orbişor n-a fost şi el o vuvuzea? Cu minciuna pe căpăţână? Şi Pitea acuma?

Sinistru: daca te apropi de ia de palat nu se spala, transpira vipera asta veninoasă si ecsecuta ordinu premieru. doamna in negru cu unealta agricola pe umar ii da tarcoale. Treziti-vati.

Bai, mancati-as: pai Cine doarme intre titele lu modelu de mananca rahat pan lume? Pa madama asta o invata modelu care il doare la basca ba malai sa iasa. un individ se crede ca el e statul si orice altceva e LOVITURA DE STAT.

I-auzi una: aşa aşa cum zici fuţuică.

Anti: Prostănacilor, vi s-a urcat la cap? Ălora de la putere li se fâlfâie că murim prin ţară sau pe afară. La toţi.

Nichipercea: Să trecem la subiect, JUSTIŢIA. Când procurorii s-au simţit atinşi la ouă m-au eliminat din sistem. Ba au pus la dispoziţia unor experţi independenţi, auzita-ţi dv, aparatură de ultimă generaţie ca să mă vizualizeze în direct. Şi când stam pe budă. Inclusiv în momentele când îmi fac datoria conjugală. De ani buni îmi tot scot chiloţii în piaţa publică, acest abuz continuă şi azi, nimeni nu e răspunzător de abuz că sunt homo că sunt bandit că sunt reclamagiu de dimineaţă până seara, familia pune pe ascuns substanţe în mâncare şi nimic, orice sesizare rămâne mută. De

câteva luni o trupă de oameni ai legii îmi merg pe urme să mă izoleze sau să mă omor singur. Am fost ales pentru funcţii înalte, dar mi-au anulat voturile deci aceşti criminali desfăşoară acţiuni mafiote la lumina zilei.

Petre Salam: Pe banii noştri ce să facă şi ei, paraziţii!

Nichipercea: Fac ce vor şi judecătorii şi procurorii. Încet, da sigur. Dumnealui şi-a pus oameni fără şira spinării, cu scheleţi în dulap, în posturi cheie. Totul e cu susul în jos. Iar la tv scuturatu de cătuşe e o armă de intimidare. Mascaţii sunt filmaţi în direct cu acelaşi scop. Erau legi, măcar să le fi respectat. Ele au funcţionat bine mersi, dar au fost înlocuite de legi fără cap şi coadă.

Viianu: Mofturi, pretene reclamagiu!

Nichipercea: Moft pe soacră-ta!

Santinela: Are dreptate, Nichi, se impune daramarea tuturor primatelor din fruntea tarii. In justitia asta e coruptie pan' la D-zeu, toate put de la o posta, pana si grefierii. Mi-e sila de viermii astia si ii urasc profund ca atata mi-a ramas. Ei sunt şi capii coanei mari, justitia romana.

Sirbu: Bă boule cu curvele de la Matake! Fraier coclit ce eşti, îţi mănâncă buba neagră coaiele, îţi sar spermele pe faţă, mă?

Nichipercea: Mă-ta ori te-a fătat viu? Că eşti cam găoază spartă, aurolacule.

Maria: Mai lasati porcariile in cortu vostru, domnilor! Apocalipsa: *Femeie nebună, nu te gândeşti că de multe ori femeile ca tine şi-o caută cu lumânarea?*

Nichipercea: Uite cum stă treaba. Ziua aniversării preşedintelui în funcţie este o amenințare dacă dumnealui a promis că rămâne același și că va vorbi un an întreg despre Apocalips. Înseamnă că vine".

Larisa chiar se amuza, ştirea cu apocalipsa era dată pe toate canalele, E august, n-au evenimente, mai încălzesc şi ei ciorba. Îngreuiată, se privi în oglinda mică şi nu se mai privi. Nişte ochi încercuiţi de noapte peste altă noapte o urmăreau, încă. Poate şi datorită tăcerii din apartament. Închise tableta. Dădu cu efort drumul la televizor.

O femeie scăpată de la ospiciu spunea că vine prin spate la

Fundeni. Reporterul abia reuşi să afle despre ce e vorba, Să ştiţi că o ia prin scaieţii din grădină. De fapt, se înţelegea că femeia nu era vinovată, doar visase apocalipsa. Cel care cumpărase jumătate din parcul spitalului de psihiatrie lăsase vraişte şi lotul din jur. Făcuse moloz clădirea veche de patrimoniu, Tot se dărâma. De fapt, avea toate aprobările. Aşadar, apocalipsa putea să se strecoare prin bălăriile mari de după ploile de primăvară. Deşi în niciuna din zilele următoare nu s-a apropiat aşa de mult de cineva ca de femeia care nu mai alegea cuvintele de când i le spunea cineva, luând-o de braţ.

— Odată intră pe uşile deschise la verandă, o să vedeţi!

Arăta spre grădină. De unde apăruseră jurnaliştii? Trebuie că erau anunţaţi de cineva. Văruită şi neschimbată de câteva decenii, clădirea centrală avea aceleaşi geamuri prin care feţele se holbau la ziua de afară. Se holbau bolnavii şi la nopţile din grădină, dar nebuna că degeaba se furişează pentru o ţigară sau o ţuică la chioşcul de la două străzi mai încolo, niciodată nu reuşesc. Că nu dăm de capăt, ne taie respiraţia, doamnă doctor, spunea un bărbat, trecând peste pijamaua de finet.

Larisa schimbă canalul, dar tot peste apocalipsă a dat.

E clar, apropierea zilei de 21 decembrie crease panică, mai ales că Vaticanul a vorbit mulţimii din Piaţa de la Roma despre Sfârșitul lumii. Un consilier al preşedinţiei că nu, va fi doar o barieră între două lumi. Cel care anunţa mereu cutremure ştia ce spune. Că şi dacă torni soarele pe pământ, trei zile fără curent şi apă se poate trăi. În *Revista pitorească* s-a scris cu citat din Baba Vancea la broaştele consilierului Lazăr, înviat din Bălţi, că va fi cumplit în locul desfătării. Pe 21 vine focul şi vine pustiul pe noi, cum a venit cu dictatorul şi partidul unic. Moroiu va fi numit preşedinte pe viaţă, dacă nu guvernator, Brusville se va sihăstri. Mardare îl va privi în ochi ca în sufletul ei şi ca în inima ei, dar e prea târziu, mâinile Moroiului nu-i vor da duhul să verse şi satanele din oase.

Acum, însă, Lia Mardare se amesteca în culorile soarelui, cu pantofii cu toc şi geanta de firmă, exact prin carnea trezită a sepepiştilor.

În asemenea momente Larisa se umplea de altă durere în odihna ei, ca o piatră de moară, lăsând ştirile să se macine singure. Din oglindă se agăţă de ea o străină, Nici nu moare, nici nu trăieşte! E

ca şi cum s-ar uita la faianţa din bucătărie. Sau la noapte. De fapt, când nu are somn decât spre ziuă, asta face, priveşte lung neoanele din adâncimea oraşului, purtate după vânt încolo şi încoace. Tăişul unei lame o pătrunde la mijloc când se roteşte. Se rupe gândul, îşi spune. De fiecare dată ştie ce o aşteaptă. E ca şi cum n-ar mai trece noaptea odată. Şi tocmai ea trebuie să împingă timpul ăsta nenorocit. Pândeşte fereastra, cu zidul înalt al cinematografului, mai aproape de mâna ei, intrată în aţipeală. Apocalipsa chiar se aşază în aşternuturi şi ziua şi noaptea. Era îmbrăcată într-o cămaşă de noapte şi cu baticul strâns la bărbie. Nu se vedea din el. Se vedea aşteptarea. Di începuse să se îngrijoreze, privind la aerul coborât în jurul Larisei.

Ziarele mai ţineau trupul câinelui mort când Diana scoate mâna din palton şi îl mângâie pe celălalt, ascuns după tomberon. Dacă şi-ar muta privirea pe aleea blocului din spatele cinematografului ar vedea puradeii cu moartea câinelui pe mâinile lor, scormonind cu o vergea printre resturi de mâncare, sticle de bere, şi pungi, haine şi plăpumi mâncate de molii, şi cuie, şi un copil înfăşat. După ce Diana s-a oprit câteva clipe şi a dat de liniştea dimineţii ca să ia puteri intră în blocul Larisei prin spate. Dar, imediat ce ajunge la etajul patru şi ascultă prin uşă, liniştea Larisei i se pare mai grea. În câteva secunde văzu din hol uşa la sufragerie semideschisă. Era bine, trăia.

— Am găsit uşa deschisă pe partea cealaltă.

— Acum o jumătate de oră a plecat domnu' Boghicioiu. Te aşteptam.

Diana înconjură masa şi se aşeză pe scaunul ei, direct în faţa Larisei. Ca să o scutească de mişcări bruşte, altfel i-ar fi spus că bate cuie în ea.

— E un câine mort şi unu' viu la gunoiu' din spate. Şi nişte zdrenţe.

— Şi te îmbătrâneşte asta pe tine, Di.

— Păi, primăria nu face nimic şi a promis.

Tăcu, pieptul Larisei se zbătea, gata să se apropie de ea.

— Să dau telefon la Salvare, întrebă.

— Nu vine, spun că nu au ce să-mi facă.

— O sun pe asistentă.

— Şi asistenta a fost, mi-a făcut un antidilatator, acum sângerez.

Au început să se uite una la alta, fără să se mai vadă. Până când respiraţia Larisei nu mai ţinea în ea perdeaua şi aerul. Se priveşte singură, Dumnezeule, îşi spuse Diana. Încercă să gândească, E un moment ca toate celelalte!

— Hai, ţi-a mai trecut, spuse tare, ca din alt timp.

Şi o luă spre uşa dinspre hol s-o închidă.

— Ţi se pare curent?

— Nu, lasă aşa.

Diana a revenit pe scaun, i se păru că Larisa nici măcar nu mai e.

— Ştii că au omorât un câine şi l-au înfăşurat în ziar?

— Bine că nu înfăşoară noaptea!

— Ce tot spui, Lari?

— Ştii, noaptea îmi e mai greu, picioarele sunt moarte. Ziua parcă mai vii de-acasă. Uite cum s-au umflat, mai e puţin şi urcă la inimă.

Larisa nu mai vedea cum ziua era o pânză albă, pe care prietena ei se întindea, cu jumătate de masă spre ea.

— Carne vie!

— Să chem, totuşi, Salvarea.

Dar la Salvare nu a răspuns nimeni minute în şir. Între timp, Larisa deschisese larg ochii. O avea în ei pe Diana, abia intrată pe uşă.

4. Amestecul zilei

De ceva timp zilele şi postacii se amestecau pentru Larisa. Mintea nu mai voia să se odihnească. N-avea rost să mai doarmă iar.

Şi era o amiază aproape de pragul de caniculă. Generalul Negoi avea gulerul tare la cămaşă. Îşi desfăcu nasturele de sus. Stătea în penumbra Sălii oglinzilor şi cu distanţă în ochi când apăru preşedintele, cu gheaţa aia a lui pe spate. Se concentră. Erau deja pe alee. Moroiu îi vorbea:

— Ei, o să-l cam usture pe Majuru Ion, dar n-am încotro. O să-l cam doară şi pe Gheorghe.

— Eu v-am zis despre ce-i vorba, domnule preşedinte, omu' voia să schimbe barca.

— Atunci anunţă-l despre ce-i vorba, ca să ştie. Dacă e de acord să-şi dea demisia, bine, dacă nu, tot bine. Gata! Asta-i viaţa!

— Şi cu bunurile din depozit ce facem?

— Inventaru'.

— Inventar am făcut, să trăiţi, numai merlot, picioare oaie, carne porc, ouă găină, ficat gâscă. Ce mai, găinar, a transformat garajul unităţii în depozit.

— Asta ar mai fi cum ar mai fi, dar să mă lucreze dinăuntru!? Îmi aduceţi toate comentariile să le văd şi eu.

— Cum ziceţi, domnule preşedinte. Of, Preşele parcă-i şi în aer, peste tot numai mirosul lui.

— Aduceţi şi informaţiile cu miniştrii şi secretarii de stat! Am şi acolo un dinte.

Şi noul general Negoi bătu din călcâie. Sunetul atinge pielea Moroiului, care se întoarce brusc, se uită în sus, unde nu mai e cer, şi se calmă.

— Să-l calce în picioare pe trădător!
— Aşa, aşa, domnule comandant.

La ştiri s-a dat că premierul a mai redus din personal. Vreme de criză! Dar Larisa nu crede aşa ceva nici la 38 de kilograme şi la durerile care sunt deodată în picioare, dar nu mai ajung şi la ea. Până când toată umflătura de jos se duce în sus mai durează. Dincolo de furnalele de la centrala termică a cinematografului nu mai vedea decât vârfurile clădirilor înalte, bănuia că e o după-amiază de forfotă pe bulevard, că terasele scoase pe trotuar se umpluseră de lume. Pielea feţei, tot mai subţire, o strângea, mai tare în colţul ochilor. Luă oglinda şi se uită la chipul înjumătăţit, pe care îl ura. Şi el o ura. Numai că avea amintiri şi asta i se vede în ochii băgaţi în cap. Iar când se uită din nou la picioare, atât cât le mai poate vedea, Parcă ar fi ale statuii lui Duca din Piaţa Libertăţii. Doar că statuia are pantofii ieşiţi din picioare şi întorşi la vârf. Japonezii, care se fotografiau între picioarele lui înalte, sunt toţi copii. Şi bătrânii sunt. Larisa îi văzuse o dată, aşezată pe banca laterală, cu găurile de la revoluţie ca fundal în blocul din spate. Nu le-au acoperit nici azi. Azi era acum vreo zece ani. Atunci avea ceva forţă în ea, era vie, asculta până şi trecătorii, peste vocile japonezilor. Ce morţii tăi vrei? Veneau două persoane spre piaţă. Mai în spate, unul purta şi un steag mare, găurit. Îl recunoscu de la TV, era omul cu barbă, nelipsit de la manifestaţiile contra guvernului şi preşedintelui. Manifestări de căcat, zicea pe atnci Nica Paraipan. România se apară cu vorbe, că asta a mai rămas! Aşezat pe scaunul din faţă, şi fără soţia de care se teme şi în vis, îi spunea Larisei că zidul Târgoviştii de l-au împuşcat pe Ceaşcă e prea mic, propun un zid ca ăla chinezesc.

— Nu zidul Berlinului, Nic?

— Nu, că nu avem coloană vertebrală, asta e, Lari. Alţii ies în stradă pentru un parc, noi nici pentru aur, pot să ni-l ia cu amintiri cu tot.

— Ei, aşa e roata istoriei. Se învârteşte.

— Se învârte pe dracu' să mă ia!

— Şi ce aştepţi, să vină ăştia să te împuşte?

— !?

Dar Larisa se speriase.

— Dacă n-ai legea de partea ta n-ai nimic.

— Atunci să mergem toţi la biserică.

Îl sunase o dată pe Paraipan, Unde drac' eşti? În biserică, un' să fiu!? Dacă şi Nica ajunsese credincios, ea, Larisa, nu-l mai vedea în ochi decât pe popa Andrei.

În amiaza care fierbea, îşi deschisese tableta, cu mişcări aproape încremenite. După ceva timp găsi pe *site*-ul kotidian.com că guvernul iar măreşte TVA-ul. Îl găsi repede pe Diplomatu'. Măi, nene, scrisese acum două ore şi trei minute, dacă mai crezi în prostia ta că locul tău şi al găştii tale mai e acolo, te înşeli, aschimodie. Larisa îl căută şi pe Mătrăgună, care răspunsese acum două ore, bineînţeles: Te dai mare sculă de basculă şi îţi rupi gura după ce că eşti belit, un neica nimeni plin de praf, nene Diplomat. Dar Diplomatul: Mata, un vremelnic ocupant al unei funcţii, ai fugit în izmene din faţa poporului la revoluţie şi acum, ce morţii tăi vrei, că tot pe cai mari v-aţi pus, maimuţoilor, Mă cunoşti de undeva, că eşti pericol public, Diplomatule. Îţi ia câinii mămăliga din mână şi o faci pe Mihai Viteazu, stimate don ministru ce-i fute unu femeia, Nu te lega de familia mea, Mătrăgună, îţi fac eu legi şi să vezi atunci cum e să fii priponit prin văi, lunci şi munţi, Deci aveam dreptate, eşti vreun consilier ceva la minister de umbli pe coclauri şi pe sait, plătit cu banii noştri, Minciuni sfruntate, Mătrăgună, eşti cu ceata matale în libertate? Eşti. E stat de drept? Este. Da de unde, statu' dispare cu totu', hă şi hă şi hă şi hă!

Larisa trecu la alte ştiri. Dădu peste nişte comete care se înmulţesc, Adică bolovani, scria primul postac, sedimentate. Nu mai pot fi urnite fiindcă sunt drumuri prin care circulă doar noroiul. Beizadelele de azi nici nu sunt ca toată lumea, sunt liberi să vină să plece, să fericească lumea, deh! Mai ales că vine primaru' şi le dă cu prenandez. Vorbeşti prostii, taică, apăru Clinton. Eu zic dacă ar fi respect faţă de lege n-ar conta că e fiu de primar, general, parlamentar. Nuuu!? Da' cine umblă liber şi fără lege în lumea interlopă, hai? Unde sunt oameni valoroşi, care cred în profesionalism, Clintoane? Or fi zăcând pe undeva, idealistule. Că doar sarea politică şi serviciile secrete îmbracă haina asta, perversule. Pervers eşti dumneata, cu toţi care aţi ajuns să minţiţi o naţiune întreagă. Hai că nu noi am fost pe canicula de peste 40

grade la vot, Nu, că de aia s-a şi ales praful de votul nostru, nu-i aşa, tovărăşele? Ia-n ascultă, nu-s to'arăş cu dta, o japiţă, te-ai cocoţat pe impostură, flăcăule, ai mâncat rahatu' cu lingura, se vede de la o poşte, Nu mai spune, şi comportamentul mătăluţă când atingi puterea? Să sperăm ca ţi-o luăm dupe umeraş, trădătorule! Marş la muncă, oiţă bârsană! Şi pentru ce mă rog? Pentru ce să demisioneez? Pentru că vrei mneata? Ai nişte poze pe tricou, maimuţică? Şi dumneata nu? Nu, că destul face sluj ăla de erea cu piţipoanka, Ascultă, e o ţară liberă, în timpul lui şi un jude face ce vrea, Un judecător sau procuror nu, monşer. Măi oameni buni, citi Larisa comentariul următor, măi oameni buni, dacă vreţi să bălăcăriţi pe careva-cumva, veniţi domniile voastre cu lucruri serioase, nu cu prostioare, monşer. Wikileaks, dragă, ce te bagi, nu mă cunoşti, ai vreuna dambla la căpăţână? Meduza răspunde la Wikileaks, Dragă, v-aţi pus în cap o căciulă de oaie, staţi în jilţ şi otrăviţi opinia publică, Opinie publică eşti tu cu tot neamu', staţi pe jilţ cu fir de aur şi ne mâncaţi noauă bojocii. Aprodu imediat Că sunteţi retardaţi, de ani aflăm de la presă despre magistraţi căpiiaţi, de trei decenii mafiia ia amploare în justiţie şi ca să vezi potriveală, tocmai ei nu au vreo răspundere. La azilu' de noapte cu ei! Am auzit că oamenii par mai umani când au broboane pe frunte şi pastila în şerveţel. Măi, Aprodule, sau cine oi fi, spurci cum deschizi gura. Vezi să nu! Ghici ghicitoarea mea? Cine fu aprodu' ista care slobozeşte pe gură, ptiu, viaţa mea e un rahaaat?

Larisa se propti cu mâna în bărbia ei de vrabie. Începu aşteptarea, în care intraseră şi ferestrele, nu numai un trup ruginit. Cel mai rău e că nu mai avea, de fapt, ce să aştepte. Să treacă timpul, îşi spuse, e mai greu. Poate soseşte Marieta. Proasta nu vine decât la fix. Asta când îi fac observaţie… Şi o crede suta la sută.

— Păi, dacă vă uitaţi aşa, doamnă.

— Cum mă uit?

— Nu ştiu, e aşa că mă opriţi pe loc.

— Asta fac!?

— Parcă aş mai avea o viaţă şi parcă o vedeţi.

— Ei, cine îţi spune ţie aşa ceva?

— Şi băiatul doamnei unde am muncit înainte că am mereu o întrebare în ochi, că îi iau viaţa mamei lui. Care viaţă, întreb. Ştiţi,

mi-a zis-o în şoaptă, la bucătărie, când s-a întors dumnealui de la serviciu. Da' nu spun nimic, i-am zis, Nu spui cu vorba. Aoleo, unde să mă mai uit, la rafturi? Că avea numai rafturi cu cărţi, să mă credeţi.

Larisa o credea, dar nătântoaca, ia uite, a întârziat. Privindu-şi chipul ca de strigoi în oglinjoara cu ramă de lemn de pe masă, îşi aranjă baticul gri încă o dată. Îl purta de când îi ieşiseră ochii între oasele feţei, dar aluneca mereu.

Marieta, care citise ceva cărţi în tinereţe la poarta fabricii, credea, ca o literată ce este, că înfăşurată aşa profa dă mai greu de ea. O momâie, trebuie să mă obişnuiesc. În fiecare dimineaţă!? Larisa luase obiceiul să se uite în oglindă destul de des, Asta e, nu-ţi mai revii în veci. Erau din ce în ce mai multe momente când îşi chema moartea, Şi Marieta nu mai vine. Ştia că prezenţa ei îi face rău, dar tot mai bine e cu răul decât fără. Acum simţea cum un aer rece îi merge prin umăr, Ca glonţul! Nu putea să ducă mâna până acolo, E departe, glumi singură. Şalul de lână îi căzuse de pe umeri, Vine ea din clipă în clip. Bătea ora exactă. 9, 00. Abia acum paşii femeii se opresc pe partea cealaltă, în dreptul uşii, odată cu respiraţia şuierată, În sfârşit!

— Mergi şi te spală, îi strigă. Cu săpun, adaugă.

Scăpase de aşteptare.

— Bună ziua, aude în spate. Ce faceţi, azi vă simţiţi mai bine?

— Azi-noapte am dormit, cârpit, vreo două ore.

— Să vă aşez perna la spate, poate mai aţipiţi.

— Nu, lasă, mă mai uit pe net, uite că Moroiu e şi *online*.

— Blestematu' are energie cât să conducă toată Europa, doamnă, că e de la dracu'. Cel puţin aşa vorbeşte lumea, adaugă, ştergându-se pe mâini cu un şerveţel umed. Da' eu nu cred.

— Lumea doar vorbeşte, nu face nimic.

— Ce să mai facă, îşi trage zilele fiecare cum poate, ei să trăiască.

Femeia se retrase. Voia să aerisească în cealaltă cameră. Larisa reveni la net. De data asta la articolul despre scăderea salariilor la bugetari. Că austeritatea e de la centru şi scăpăm de criză, scrisese jurnalistul. Pe alt *site* că ne mănâncă de vii cu impozitele. Ea îl văzuse pe premier mai tânăr ca niciodată, anunţând hotărârea de guvern după hotărârea Moroiului după hotărârea Europei. Şi era o amiază plăcută, cu foşnetul plopilor din spate curgând pe aleea

spre Sfinţii Împăraţi. Era cu ochiul mort al preşedintelui, însă, în ochii ei. Citi blestemul Clovnului cu o furnicătură pe limbă. Dăduse de numele lui printre comentatori. O atrăgea. Uită câteva clipe de oase. Deodată sughiţă. Au, se rupea un oscior la fiecare sughiţ. După ce aşteptă să treacă durerea din ea în cameră, şi-a întins zâmbetul, cât mai putea, pe faţă. Reveni la textul Clovnului. Că nu o să mai aveţi nume, nici portofele, chiloţi sau izmene de bumbac 100%. Nu veţi mai şti care-i care nici la tribunal nici acasă. Veţi călări copiii ca pe nişte animale. Veţi bea până când mamele voastre nu vă vor mai recunoaşte în ele. Nici popa care v-a botezat, nici naşii care v-au ţinut lumânarea la nenăscuţi, ferice de ei, nu vă mai scapă. Când se va termina cu ţara asta de mămăligă, veţi fi fără chip şi fără nume. Totul va fi praf şi pulbere. Nici în biserică nu se va mai pricepe care este crezul vostru băutura. Aţi auzit diavolul? Cică voi încurca totul, mai ceva ca la Babel, voi înnoda limbile de om ca flăcările să ardă copiii în mame, bărbaţii în bărbaţi, câinii în pântecele celor 10 fecioare nepregătite cu ulei. Jur pe ce am mai sfânt că vă distrug până la ultimul, până la capăt. Nu vedeţi, capătul vă înnoadă şi el ca pe Iuda, hă, hă, hă!

Larisa se opri, E ca în copilărie când visa dracii pe fânăria bunicii, iar Nica spunea că sunt prea mici, n-ai cum să-i vezi, Ba au cozile lungi până la noi. Stai să respir, îl ruga, aşezată pe stinghie, stai! Ţi-e frică, eşti moartă! Nu sunt, boule. Acum reuşi cu adevărat să zâmbească şi mâncărimea din vârful nasului dispăru. A, i-au răspuns Clovnului, ia să vedem, Domnul Dumnezeul Nostru al Tuturor a hotărât osânda, nu dumneata, măscăriciule, că nu e altul ca Domnul. El, imediat, că îi va da liftei de Moroi pedeapsa mormântului, dacă ştii ce înseamnă. Să fie până la sfârşitul lumii în groapa comună şi întuneric la judecata cea mare, care nu se termină! O să duhnească, înţepenit ca în coşciug. Postă şi ea: Priviţi în ochi năpârca! Vedeţi cum minte, privindu-vă drept? Cum mănâncă, cum bea, cum sfidează cu armata lui de ochi şi urechi după el, plătiţi gras? Plus ministerele proprii, care le dublează pe ale Orbişorului? Adevărul este ca mă distrezzzz teribil când citesc aberaţiile postate aici. Recunoaşte că NU doar te distrezi, te şi INTERESEZ, i-a răspuns pe loc postacul dinainte. Dar Larisa obosise, nu mai auzea vocea dinăuntrul ei. Ascultând-o pe Marieta, însă, în camera alăturată, citi postarea lui Linte: La fel e şi Orbişoru

de i-a dat mână liberă săraca noastră patrie de securişti-sepepişti deghizaţi în oameni îmbrăcaţi ca noi. Ce jongler, ce zdreanţă pentru preşedinte, ce păpuşar de doi lei! Prostovanilor, camarila Moroiului se îndoapă la Snagov, în frunte cu dama de Brusville, cu Mariot şi Mardare, dar vouă v-a luat din salar, şi aşa prost, v-a luat sămânţa şi are să vă ia şi solul şi subsolul, şi marea şi petrolul, şi gazele din burtă şi minţile. Acum bea fineţuri, un whisky, de exemplu, e cât două pensii normale. Acum joacă de bucurie pentru ce v-a făcut. Cât veţi mai răbda? Larisa nu se putu abţine, tastă, cu un singur deget, E o instigare! Dar o transpiraţie mai veche îi coborî pe frunte. O usturau pleoapele. Marieta, intrată cu paşii cei mai uşori în cameră, O să vă stricaţi ochii, doamnă, zice. Şi aşa am albeaţă la stângu'. Marieta tăcu, deşi simţea gâlgâitul pornind, Măcar să nu mă mănânce gâtu'! Că mereu o prindeau momentele cele mai grele cu o sticlă de apă plată în mână. Pune-o, te rog, pe masă, i se adresa, rece, Larisa, nu mai sta ţeapănă. Ca vita. Dar femeia cu ora mai lăsa timpul să treacă. Îl lăsă şi acum, banii tot ăia sunt, Să dau drumu' la apă caldă, doamnă profesoară? Lasă, mă spăl mâine pe corp, azi-noapte iar s-a rupt ceva pe şira spinării, că am leşinat. N-am mai avut timp să ţip. Şi aşa speriaţi blocu', gândea Marieta, obosită ca după 10 ore de muncă. Şi aşa. Îi dădu drumul la televizor. Se uitau un timp împreună. Ca în amintiri, unde şi Larisa putea să se odihnească.

Era dat un judecător de la Comisia Supremă între doi mascaţi şi cu mâinile legate, cum zornăiau sub fular. La primul etaj al magistraturii judecătorul a fost pus să-şi strângă singur dosarele şi să le sigileze. De gura presei. Audierea secretarei lui a durat a doua zi fix 15 minute, adică timpul cât face cafeaua şi o duce pe biroul şefului. Că doamna procuror-şef de era acolo are blestemu' pe faţă, a zis femeia, de frică să nu se lungească interogatoriul. Că dumneaei ar fi zis că e bine să plece asta acasă cât mai repede, are mama la pat, Tudore. Doamna Ghiţuleasca e pungită şi buhăită, domnule locotenent, reluă secretara. La câte chefuri face cu stagiarii după ea! Şi plină de sictir, domnule. Suflet negru, abia a prins postu' şi a băgat-o judecătorul Tudor în belea. Şi domnu' Vasea, ştiţi, cu Oh, viiiaţa mea, tot într-un chef. Sticla de băutură era în decolteu. Nuuu, nu e vorba de doamna procuror, cel mai probabil domnu' bea whisky, având mâinile în decolteu şi un coif

de ziar pe creştet. Altceva nu mai ştiu că am plecat, era târziu, Crapă mama, le-am zis, că erau prieteni atunci. Domnu' Vasea d-aia l-a şi pârât, domnule, pe domnu' Tudor că cine să ţină mâinile undeva? Atunci du-te, că noi mai avem treabă, zice doamna Ghiţuleasca, că se ţineau după umeri cu sticla în mână şi doamna procuror pe canapea. Şi nu mai ştiu, vă spui adevăru' adevărat.

După plecarea Marietei, Larisa citi pe tabletă alte evenimente. Dădu peste sătenii care îşi vând morţii. Nu chiar părinţii, lor le ştiu crucile. Cimitirele sunt recondiţionate. Se mută gardurile de fier, se mută şi brazii. Dar multe cruci nu mai sunt, cimitirele dau bani cui vrea să vândă locul cu mort cu tot. Şi, dacă mulţi nu mai ştiu unde vin părinţii părinţilor, acceptă să vândă. Decât să plătească impozit pe moarte! Ea are locul de veci asigurat. Şi aşa Larisa tot nu se omora cu popii. Că dau mortul în două sau trei când vând locul e altă poveste, nu intră în suma convenită. Astea se petreceau într-o depărtare unde putea să fie dimineaţă sau după-amiază, orice.

Reuşi să ajungă la telecomandă şi dădu drumul iar la televizor. Pe bandă scria despre accidentul de la metrou şi despre tornada care trecuse prin Centrul Vechi. Nu că o mai interesa ce se petrece afară, dar stătea timpul şi era mai greu să se uite în gol. Vedea cum şi fereastra ei se înconjura de nisip. Uneori, culorile curcubeului ajungeau pe pervaz. Culorile seamănă cu apa de ploaie, îşi zice, amintindu-şi cum Mama Sineta le-a arătat o dată groapa unde se adunau, pe vreme rea, ploile. Iar nisipul stătea în ploaie până a doua zi. Dar a doua zi pleca la Bucureşti.

5. Statui în soare, în apă şi seara

Ultimul an al celui de al doilea mandat al Aurelianului a fost şi al Larisei Banu. Dar ea s-a risipit înainte, la 29 de kilograme, în timp ce Moroiu a fost mai viu ca niciodată în ultimele luni de preşedinţie. Chiar şi în scurta perioadă de retragere. Deocamdată, dumnealui stătea pe plajă şi aştepta răsăritul când Lia Mardare l-a luat de mână şi sepepiştii au păzit orizontul la orice mişcare. Fiindcă cei doi s-au acoperit de nisip şi erau o singură statuie, şi ea înfăşurată de depărtare. Care mergea pe nisipul ud până la umbră şi înapoi. Când a venit soarele peste ei, a şi săpat câteva raze pe trupurile turnate, deşi nu era la vedere decât frumosul păr negru al femeii. Se spune că el răspândea zorile de jur-împrejurul statuii. Lentoarea cu care s-a desfăcut bărbatul de razele dimineţii a plescăit în clipirea câtorva aparate care au surprins, cum se zice, răsăritul la mare. Cu cei doi înăuntru, descoperiţi, dar nu de aproape, unde nasul şi gura se lipiseră la lumină, ci de departe, unde noaptea mai exista peste nisip, care încă mai curgea împrejurul ochilor ficşi, pe plajă.

O fi fost şi mărimea aparatelor de fotografiat. Fapt este că în poza, deja vehiculată la ştirile dimineţii, nici Moroiu şi nici Lia Mardare nu aveau privire, doar o tăietură la mijloc. Ei, dar vedeai clipa, o intensitate cu care bărbatul, aproape sfânt, mai că ducea razele în femeia stârnită de linia mării. Mişcarea aproape nevăzută o purta mai departe, acolo unde până şi privirea sepepiştilor dădea de lumină. Cineva a spus că Aurelianul duce în spate o viziune, dar ceilalţi s-au înfipt în singurul dintre fraţii Majuru, cu ochiul lui ca sticla. De care, acum, stătea atârnat.

Aşa e omul, chiar preşedintele se credea în altă parte de lume fiindcă aerul era ca nicăieri, mătăsos. Sau aşa îl simţea când pielea femeii tinere se afla atât de aproape. Şi-a deschis ochiul întunecat,

ţintind valurile o vreme. Pe care mai că le putea ţine în mână. Restul lumii nu are parte de aşa ceva, mai ales că Lia Mardare i se încredinţase până la capătul lumii. Care era chiar aici, sub pază. Părea destul de înaltă, mai ales că purta pantofi, înălţimea tocului: 15 cm, înălţimea platformei: 4 cm, material: piele de şopârlă, culoarea verde smarald. Pantofii erau aşezaţi la o jumătate de metru distanţă de fericirea care-i trecea prin minte întâi preşedintelui, apoi femeii, amândoi urmând linia mării până la vila de vacanţă. Linia mării continuă, ca şi auzul Moroiului.

Lia Mardare îşi luase pantofii în mână, s-a uitat din parfumul greu, ameţitor, care o însoţea, s-a uitat la dumnealui şi i-a spus:

— Mi-ar face plăcere să mai venim aici.

Aurelianul încercă să zâmbească, dar dunga mării i se băgase în ochi, clipi, însă, ca o aprobare. A dus mâna femeii la buze, pe care le aşeză acolo, aşa cum ar fi băut un pahar de tărie. Răcoarea o pătrunse în focul de nisip de pe plajă. Abia a reuşit să-şi urmeze paşii alături de preşedinte, aflat sub stolul de păsări prin care gândul lui se ducea la Palat. Erau probleme cu opoziţia. N-a mai fost linişte nici în vocea ei.

— Când vă revăd?

El a mai mers câţiva paşi, s-a oprit la umbra uneia dintre păsările rătăcite sus şi asta a fost. S-au aşezat, de data asta calmi, pe linia mării pentru un timp. El se mai trezea cu tânăra în jurul lui, de aceea şi purta cămăşi de mătase albă. De la un timp ochiul deschis o trăgea în el, ca şi cum capătul lumii era mereu la îndemână. Pielea i se copsese de la soare, dar era învăţat, vântul împingea valurile spre ţărm şi Lia Mardare intra în umbra unui nor odată cu el. Zăboveau în îmbrăţişare până când paza dădea semne că se vede şi prin valul ridicat la doi metri înălţime. O strângea cu mâinile butucănoase. Bărbatul s-a ridicat, în cele din urmă, în lumina din jurul trupului Liei, mulţumit.

— Sâmbătă, la Vila Park, răspunse.

Mardare a mai apucat să atingă mătasea o clipită, apoi se desfăcu uşor de valul sprijinit de alte şi alte umbre. Când ajunge destul de departe se suie pe pantofii înalţi care, alături de preşedinte, erau viaţa ei. Abia acum lăsa o parte de fericire în aerul încins din urmă. Prin care trebuie că treceau alţii, şi alţii. Cele două zile se terminaseră mai devreme.

Lia şi-a petrecut câteva nopţi la Vila Park, printre gesturile Moroiului. Sâmbătă, în maşina azurie, deşi era beznă, a simţit clipirea aparatului în plin. De mult devenise persoană publică şi atunci preşedintele a hotărât că o face ministru dacă tot pun bliţurile pe ea. Orbişor acceptase. Era într-o lume închisă. Ar fi fost prea târziu ca Orbişor să iasă din burta animalului în care vieţuia de doi ani ca premier. Aerul închis, păzit cu ferestre duble, şi false, îi pria. Ordonanţele, din ce în ce mai numeroase, îi semănau. Adesea respinse de populaţie, din ce în ce mai năucă, folosind ştampila de vot când pe unul când pe altul, după cum bătea vântul prin braţele crucii.

Moroiu credea, intrat în piscina vilei, că nu asta e viaţa lui, dar se înşela. Odată ce Lia Mardare cobora în apă, privindu-l mai des ca înainte, petrecea în desen cele mai multe clipe de lentoare. Trupul ei luneca şi ceea ce prindea în degetele lui grele era o piele de mătase, care fugea mereu. Asta până când doamna ministru se simţea uşoară, privind de-a lungul desenului, aplecată, exact când Moroiu tăia apa, lipsit de expresia lui de preşedinte. Lia ţipa în fericirea că ce soartă s-o iubească tocmai dumnealui. Dumnealui i-a dat şi cel mai bogat minister şi verde la toate licitaţiile de la Fundaţia Properties, unde nu doar o comună se putea cumpăra cu bani puţini, ci şi munţi, şi păduri, şi linii ferate, şi zăpadă, şi cupru, şi aur, şi copii şi alte resurse, chiar apa de băut, aerul şi lunca cea bună de recoltat.

Iar săracii stau şi se uită la două trupuri vărsate din aparatul foto, în care dimineaţa scălda nisipul cu amintirea mării în el. Şi apa din piscină era bună. Doar cerul, cam transparent.

— Ăia mereu stau şi se uită, dragă domnule preşedinte, i-a zis ministresa la măsuţa de cafea, fără prezenţa consilierilor.

Când bătea vântul, el îşi petrecea orele de seară privind-o intens.

— Rămâi aşa, Lia!

Ea nu-l auzi.

— Stau şi se uită, domnule.

De ce era de la un timp rece în jurul vilei, uneori şi în Palat? Şi în statui, îşi spuse Moroiu, cu gândul la timpul care rămăsese pe plajă. Preşedintele pleca greu din trupul Liei, dar pleca. Nu cu toate senzaţiile, dar suficient ca ochiul mort să deschidă întunericul şi să

vadă că era încolţit de procurori sau parlamentari, de manifestanţi, sindicate, trusturi de presă, adevărat, unele dintre ele. Avea destule nopţi pentru ei doi, dar lumea sărăcise. Şi îl privea altfel.

Mai ales mulţimea l-a părăsit. Dar nu erau manifestări serioase împotrivă. Doar grupul de la Piaţa Victoriei şi cel de seară din jurul Palatului purtau un steag în mijloc, fluturat dintr-o parte în alta, ca o stafie. Baba Vancea credea că vine din Casa Poporului, că nu e tăcere acolo de la revoluţie. Dacă v-aţi omorât conducătorul! Şi de Crăciun. Dar omul cu steag era unul deşirat, un tânăr care nu mai stătea acasă din cauza timpului. Stătea în steag, având el dragoste de ţară, şi ea veche, în ciuda faptului că era tânăr şi nu renunţa nici când urca şi cobora din dubă, nici când cămaşa cu pliuri la soare, legată la brâu, îi umfla pieptul. Lumina din ochi era de la beci, şi albită de gerul din februarie, sub 25 de grade. Fusese bătut ca şi pânza pe care o purta, uniforma jandarmilor era aşa de tare în urzeala ei încât pielea i se subţiase şi devenise limpede. Omul speria. Cusăturile de pe faţă nu făceau decât să mute privirile, până şi ale navetistului cu raza pe cap, venit zilnic la Universitate sau preşedinţie. Navetistul, totuşi, s-a aşezat în apropierea stegarului pentru mult timp. A observat că aţa de la gâtul ăstuia ţinea cămaşa albastră până spre seară. De fapt, toate serile care strigau prin grilaj în curtea Palatului ocări mai grele decât aerul, ţinut pe loc de moroii lui.

După noaptea în care mătasea, cu care se obişnuise în apă şi în Palat, s-a asprit, Lia i-a cerut preşedintelui să dispară paparazzi de afară.

— Mă spurcă de dimineaţă.

Negoi atât aştepta, o chemare. Şi l-a săltat pe stegar dintre statuile din faţa Teatrului Naţional, unde îşi făcuse cuib. Omul în cămaşă lungă s-a proptit în coate:

— Pentru ce?

— Pentru tulburarea ordinii şi liniştii publice.

— Vă reclam la guvern.

— Aşa e ordinu', şefule.

Când a apărut în faţa Palatului, navetistul a recunoscut steagul, găurit, cămaşa cu aţa albastră la gât şi vocea din spatele deşiratului. Privirea, nu. Se golise. L-au dus pe stegar aşa, fără faţă,

la adresa pe care o ştia unul dintre manifestanţii permanenţi, dar părinţii au zis că nu-i el Mihai al lor. Aşa, cuibul dintre statui a fost, până la urmă, o soluţie. Şi ce să mai ridice jandarmii? Doar cuibul. Era dat cu bronz şi l-a adăpostit destul de bine pe tânărul Stegaru Mihai. Faţa nu i se zărea din ploile şi praful, una cu bronzul. Mai ales că statuile, după cum se scrisese la jurnal, erau plânse. Şi din cauza serii, care se lăsase prea jos. După vreo două săptămâni, la sub 25 de grade, protestatarii s-au trezit ţepeni. Măcar schimbaseră premierul Orbişor cu premierul Pitea. Nu şi adidaşii, în care rămăsese frigul. Numai navetistul a continuat protestul că toţi sunteţi la fel, zărind în aer ochii preşedintelui, dintre care unul gol ca moartea.

— L-a sacrificat pe Orbişor, ce credeaţi?

6. Navetist la vorbitor

Dacă Baba Vancea era mai tăcută decât altădată şi mai scundă, uitată aproape în nodul ei de la gât, navetistul se lungise de parcă cineva îl trăgea în sus. Adevărat că, după frigul din faţa Teatrului Naţional, a fost şi el săltat pe nepregătite şi dus în catacombă, unde l-au legat cu mâinile sus. Deşi sus nu era. Totuşi, poziţia asta l-a mai lungit o dată. Baba Vancea ştia că nările sunt sânge curat. Când un alungit a apărut la trenul de 17,15 în Gara de Nord ceilalţi nu au crezut că este chiar omul cu raza pe creştet. Dar el spunea că îi ia puterile şi l-au crezut, mai ales că puţea ca şi înainte. Şi nu i-a mai trecut mirosul deşi mergea zilnic la preşedinţie şi zilnic se spăla. Mirosul venea din el, venea după el şi, dacă omul întârzia, i-o lua înainte ca să-l aştepte.

Abia când Stegaru s-a înfiripat la faţă a reuşit să stea de vorbă cu navetistul. Veniseră porumbeii la fântâna din dreptul Arhitecturii. Veneau cu o parte de cer pe ei încă din timpul lui Ceaşcă. Veneau perechi. Cunoşteau lumea de pe bănci, studenţii care respirau în pauze aici, bătrânii cu sacoşe din plastic, şi cunoşteau hârtiile care porneau înaintea jandarmilor. Numai ce s-a întâmplat, după ce i-a băgat în dubă pe mai mulţi dintre ei, nu.

Dacă măcar femeia, care le dădea la prânz grâu dintr-o sacoşă, ar fi fost de faţă în unitatea Măgura lui Bot, unde au dus zeci de protestatari din Piaţa Universităţii, ar fi mărturisit, mai mult moartă, toate atrocităţile. Mai ales că Lia Mardare a fost numită peste capul poliţiştilor şi chiar peste servicii. Că nu văzuse, după cum a semnalat şi semnat ordinul, vreun act nepermis de lege la Măgura lui Bot, mărturiile celor bătuţi spun altceva. O aschimodie de bărbat s-a trezit să vorbească chiar în ultimele luni de mandat al Moroiului, când ieşeau multe capete de acuzare de prin subsoluri. Că aschimodia asta fusese la Auschwitz era evident o

exagerare pentru Măgura lui Bot, că văzuse soldaţii drogaţi şi că unul chiar purta arme albe şi baghetă, la fel, dar că Era s-o bage în mine, se poate. Mai ales că fuseseră aduşi din prima zi oameni cu răni deschise sau vânătăi, că muribunzii şi-au lăsat pantalonul cu picior în el în noaptea care a urmat, că au dispărut dintre ei cu focurile de armă cu tot şi dacă întrebai te sălta sus şi nu mai erai decât vânăt cap picioare piept şi înapoi, că cimentul era umed şi ce tupeu să te revolţi ca să vină drogaţii cu furtunele de apă şi ţipete şi vuietul ăla că a luat foc internatul şcolii unde ne aşezaseră unul lângă altul, că-n incendiu o mitralieră a secerat dinăuntru şi gloanţele au ricoşat din perete pe ciment şi soldatul cu bască a numărat douăsprezece cartuşe în douăsprezece trupuri. Şi atunci? Şi atunci un ofiţer curat îmbrăcat, la comanda Liei Mardare, că mă băgaţi în puşcărie, opriţi-vă-ţi, de ce i-aţi dezbrăcat, măi? Şi cică să facem flotări şi am făcut flotări până am căzut jos aşa goi şi noaptea a lăsat uşa deschisă, dar nu aveam putere să plecăm, dimineaţa ne-au lovit iar cu cazmaua că eram pământ tare. La un moment dat ofiţerul le-a cerut soldaţilor să se oprească din nou, Mă, voi mă băgaţi în puşcărie, şi s-a dezbrăcat de veston şi a dat el loviturile că morţii se contractau şi săreau de pe cimentul internatului, care nu mai văzuse aşa ghiulele de om, a trebuit să cheme pe cineva cu o pătură şi m-a târât afară că şi copiii ar fi auzit mai târziu ţipetele noastre.

Mardare l-a recunoscut la TV pe navetistul la preşedinţie, dar era prea târziu să-l oprească, el că afară aveam menghine la picioare şi mi-am crăpat şi mi-am tăiat singur carnea unde se zdrenţuise şi am cusut peste durere că mă opăream altfel şi am rămas fără mişcare fără veceu fără mâncare decât o fărâmiţă de pâine, bine că nu mai stăteau cu ciocu' pe mine păsările de fuseseră aduse în holul internatului, doar că am văzut sacii care nu mai erau vii. Îi încărcau în curte ca pe Ceaşcă. Şi Mardare n-a văzut nimic, nici salteaua îngheţată, un sac mort, peste care am căzut, nici cum ne-au dus pe cei rămaşi în jumătăţi de picioare la baie şi pe culoarul de lemn ne împungeau în coaie şi mergeai şi stăteai pe loc să nu mai împungă şi ei împungeau cu patu' puştii şi noi ţipam şi ei împungeau, chestii d-astea până turna apă pe noi din nişte canistre şi apa era gheaţă şi Mardare vă zic, bestia m-a scuipat şi m-a lovit şi am tuşit pe zid. De aici a pornit cearta. A pus de a intrat cu

maşina în mine la Universitate. Sunt lucruri pe care le fac în ultimul timp, intimidează protestatarii şi stegarul e singur în Piaţă, vedeţi? Jurnaliştii, care vedeau, care nu, dar navetistul îşi pipăia raza ca pe un vis şi a continuat să vină în Bucureştiul cu zilele Moroiului în el, neterminate.

7. Forumiştii de serviciu de ocazie. Vorbesc din interior postacii

Navetistul, de-i puseseră un fel de celular în cap ca să se vadă ce gândeşte şi el zicea că e rază curată, Poate samsung, s-a dus la o televiziune privată, şi la oră de vârf, fără să spună cuiva, ca să nu fie ascultat de servicii şi oprit de la nebunie, unde nu îndemna la vreo pocăinţă, Dacă vodă e diavolu' în persoană, doar Dumnezeu ne mai poate salva, a zis. În plus, mărturiile lui de la Măgura lui Bot s-au dat şi într-un cotidian *online*, pe al cărui forum postacii au avut loc şi timp, câteva zile bune, pentru comentarii. Sigur că Lia Mardare a luat la cunoştinţă, ca şi Aurelianul, dar pe forum se scălda oricine şi, oricum, se spurcau care pe care, iar pupacii ştiau lecţia, după cum umbla crivăţul sau vântul negru.

Aşa că Preşedintele putea citi, dacă o lua la rând sau pe sărite, tot avea timp de la naţiune, Hă, hă, comentariile care luau ca pretext articolul cu Măgura lui Bot, unde apăruse chiar dracul, însoţit de fotomodel. Dar spaima de-i zice Satana se opri la mâna Moroiului.

— Ce faci, nu mai selectezi nimic, generale?

Generalul selectase, dar forumiştii erau flămânzi rău.

— Pentru un sandvici, o cafea şi-o cola la pahar postează zilnic, domnule. Dar noi controlăm emisia. Uitaţi primul sezon.

— Ca la seriale!?

— Sigur, uitaţi-vă şi dumneavoastră!

— Mai bine citeşte dumneata.

Fără să înţeleagă, Negoi citea alb, V-a transformat, v-a transformat cu instinctele lui de om politic. Bestia ne va lua şi zilele şi sufletul, amin! Citea cu gândul la nevasta care iar o să-i zică de orar. Citea că infiltrarea cu ofiţeri sub acoperire a tuturor instituţiilor statului, deci serviciile, deci moroii, sunt responsabile pentru dezastrul în care se află România. Ar trebui ca şi tu bou să

cunoşti adevăru' gol-goluţ. Negoi se opri.

— Citesc şi poreclele, domnule?

— Ai altceva de făcut?

— Păi, stenogramele cu pământul, circulă pe net.

— Astea ce zic?

— Sunt trunchiate, domnule. E că aţi fi cumpărat pământul într-o singură zi.

— Atunci să fie mai multe zile!

— Nu e de-ajuns, cică unii proprietari sunt morţi.

— Cine i-a omorât?

— Consilierii.

— Cine zice?

— Corpul premierului, domnule preşedinte.

— Corpul? Iar, Negoi!?

Negoi se uita în direcţia vântului. Era acum o linişte de moarte. I se păru că zilele nu mai sunt ca înainte. Preşedintele se dezmorţi.

— Ia zi mai bine din cotidian!

— Pe sărite?

— Cum vrei.

— E unu' Macarie şi Azarie, domnule, zice cu litere mari că, citez: IEU NU VORBEŞTE CU TINE CA EŞTI URÂT/A ŞI AI ŢÎŢE MICI SI EŞTI CAM PROSTUŢA PÂNĂ ŞI PENTRU GUSTURILE CELUI MAI TOLERANT CARE SE EZISTĂ. Şi mai e unul Socrates, domnule, cică: E vorba aici de o doamnă, nu de servicii, domnilor postaci a lu varanu. Îi răspunde Macarie şi Azarie: Mai bine ai prinde o muscă cu gura, propagandistule. Vrei să protejezi Palatu de atacurile energetice? Că în fotografia pe care şi-a tras-o modelu' matale se vede un pixel străin. Nu înţelegeţi, vă prezintă madama o nouă criză politică cu dinţii rânjiţi la Curte. Cine se mai uită şi la MĂCIUCA asta de hârtie creponată care e JUSTIŢIA? Mă refer la râsul ei de la alegeri când a văzut dublu de la fereastruică. Şi după, am avut impresia că nu-i adevărat ce votasem. Îmi venea pur şi simplu rău de la stomac. Ultima apariţie a creponatei ar trebui să se şteargă din mintea românului. E o ruşine, români! Doar drapelul şi un ins cu steagul de gât în faţa sediului lor de partid? Asta e cacialma!

— Stegaru, Negoi? Cheamă-l pe Lazăr din morţi!

— Acuma, domnule.

Acuma s-a făcut ceva mai târziu când generalul Negoi l-a chemat şi el pe Majuru Gheorghe la birou şi i-a zis răstit:

— Aveţi creier cât o găină. De unde tot scoateţi voi bestiile astea, Majurule?

— De pe forum, să trăiţi!

— De la un fetus mumificat?

— Aşa scrie şi acolo, domnule. Şi... de reformista de Brusville. Că nu i-a reuşit operaţia la sâni, auziţi, dar când o să devină *gay* va fi ca Maicăl Gecsăn. Scriu, domnule, la cotidian, că să nu mai publice fotografii cu această individă. Ne strică ziua, cică. Din păcate, implant de creier nu se face. O fi având silicon în piept, dar în cap are tărâţe. Că au prins-o masturbându-se. După ce că e proastă de bubuie se mai şi compune ca pupilă de comunist, iart-o doamne că nu ştie ce face. Pe strada noastră vaca de fapt e l'tenent, divorţată. Şi tot întreabă: Ţi-ai pus năframa, madam'?

— Cotidianu'?

— Cotidianu', domnule.

— Şi cine, mă rog, e Macarie şi Azarie, Gheorghiţă?

— Identificat, domnule, dar mai aşteptăm să vedem ce zice.

— Ce zice?

— Ce să zică? Vă spun exact cum scrie, Faceţi-i loc interlopului la Jilava pe undeva. Am aicea vocabularu' lor domnule. Eu am intervenit, domnule. Ma bou baltat, am scris fara diacritice, ma, nici pina acum nu te-ai prins ca toate comentariile pe care le postezi iti parvin de la mine? EU SUNT AUTORUL LOR! Tu esti doar prostacul de serviciu pentru O CAFEA si UN SUC la pahar. Da' Matrafoxu că Băi mistreţule tu şi ăla cu solzi de peşte în gură nu mai terminaţi? Pa si pastile la liber!

— Majurule, te laşi spurcat de un nimeni?

— Nu, domnule, i-am răspuns imediat, SPALA-TE-AR SATANA SI TALPA IADULUI SA TE SPELE! DA-TI-AR FURADAN CU POMPA DE LA PECO, nu de la bicicleta lu tac-tu!

— Şi?

— Matrafoxu că Eşti tot pupagiu. I-am scris: Sunt SPANUL, am trait sa-l vad în realitate, ha, ha, ha! El: Eşti spălat pe cap. Eu: Bai frustratule nu vezi k numai ciuma securista te mai baga în seama? Zice: Tu şi ăla cu solzi de peşte în gură nu mai terminaţi? Eu: Sunteti ultimele relicve comuniste? El: Pupincurist avorton, semeni

cu frankestein, zice, şi ai creier de maimuţă hrănită cu piftie. ÎNCERCI SĂ NE DETURNEZI ATENŢIA DE LA SUBECTUL ZILEI? Eşti penibil, măi! Uite, pe malul Dâmboviţei Lia mulge vaca. În apă se vede invers cum boul chior o mulge de pulpe.

Generalul nu se putu abţine:

— Spurcaţii!

— Domnule, a trecut şi la, ştiţi dumneavoastră. Că se vrea preşedintă de partid ca să-şi ţipure histeria în ceafa statului de drept. Gâfâie bolile în mumia asta mai ceva ca râia, zice Unul. Trimiteţi-o cu madama de Brusville la dezalcolizare, aia poa' sentoarce la dumnezeú mamii ei de hoaşcă cu faţa răsuflată, această pocitanie a ştiut să organizeze atacul împotriva sătenilor. Şi Zeus întreabă cu hârâitul lui de la pupitru administraţiei prezidenţiale ce articol din Constituţie a încălcat de îi dă buget mai mic guvernul. Mai nou, este preocupat să susţină o femeie prima în fruntea Partidului Constituţional. Îmi închipui într-un viitor indefinit cum muza va plimba maestru' în lesă. Am răspuns, domnule general Negoi. Am răspuns că orice am discuta noi pe net, indiferent de o anume persoana, un lucru e clar, toti sunteţi aserviţi politic. Totuşi, ce articol al Constituţiei a încălcat preşedintele să-mi spui? Nu a lămurit nimeni acest lucru. Poate-mi explici, că te văd mai cult. Ai spirit, ai şi ceva carte. El: Să-ţi spun ce zic oameni ăia răi, ei zic că Orbişor a fost şantajat. E şantajabil şi Pitea. Iar matale eşti ca soţu înşelat, îmi pare rău de tine, dar fii tare! Mai iart-o o dată şi, dacă te mai înşală, încă o data. Uită-te la jumatea plină, are contracte cu statu' madam fâş a dracu de gri? Are.

Generalul zâmbea cu toată faţa lui rotundă şi mare.

— Vă zic, domnule general, postacii nu se uită la parul din ochiul lor, se uită la scobitoarea din ochiu' altuia. Eu mi-am făcut meseria, am scris iar: V-ati trezit peste noapte judecatori? În particular sinteti kaghebisti sau cine mai stie, prorusi. K unu-altu din lumea cea maaare, îmi răspunde matrafoxu, domnule, nu vezi madama ce mutră de borfaş şi-a tras? Mâncao-ar mama! Nu mai vrea nimeni să asculte tâmpeniile Ăluia care se crede cine se crede. Se apucă el să vorbească despre credibilitatea României? Pei, Satană! A numit în funcţii diplomatice toţi proştii, toate curvele, toate patrupedele. Pei, drace! Românii trăiesc precum „sula în iapă" la cozile de la pensie şi fisc. Esti tu termenat, imbecilule, răspund,

hahahahahaha! Bă, zice dumnealui, lazarilu sau cum drequ te numeste marş şi tu la cantina pc să-ţi dea ciorba aia împuţită drept recompensă pt postare. Bă, kand Ăla a lăcrimat cu ochiu-nchis s-a ştiut ce urmareşte, şi-a pus fălcile la hămăit, ce să mai zică? Îi dă cu respectu şi încrederea. Care respect? Care încredere? Pei, drace! României îi trebuie curăţire, coane. Pei, drace! Şi ăla cu fruntea până la ceafă care vorbeşte frute şi nefrute credeţi voi că ne-a băgat în Europa? Pei, drace! Răspund: Piei, drace! Dumnealui: Nu mă mai imita, dihanie. La propriu şi la figurat! S-a apucat câtamai Preşele să vorbeşte despre probleme de politică externă? Era în atributiile lui, ignorantule, zic. Şi individu, domnule general, nu se lasă. E prea mult, mi-am zis. Că, zice: Explicit şi exhaustiv răspunsul ar fi o flegmă pe faţă, cum fac ţiganii, pardon, romii în autobuze. Expertu a ajuns independentu lu tătuca? Eşti un nimeni cocoţat pe un gard şubred, dragule. Omu tău din suflet nu va fi veşnic, nici Ceaşcă n-a fost. Ma gustere, zic, ma, citesti din vreo carte de-a patra? Te dau în vileag fotografiile de noapte, nebunaticule. O să te punem noi la respect, armasarule. Glumele astea nu mai ţin, zice, schimbă placa! Tu crezi că ameţeşti pe ăştia de-ţi dau voturi pe site? S-a făcut securistu' meleţean, dom'ne!

Majuru se opri. Generalul adormise în fotoliu.

La distanţă, preşedintele tocmai îşi punea mâna pe după-amiaza care stătea pe măsuţa de sticlă. Negoi se trezi imediat. Simţea, şi prin vis, chemarea Moroiului.

— S' trăiţ'!

— Generale, pe site-ul ăla cu postacii lu' Peşte... Sunt cam mulţi la taifas. Ce zici?

— E privat, domnule?

— E pe mă-ta mare.

Negoi deja alerga prin mirosul de pământ băltit. Paşii lui semănau cu umbre de păsări închise. Tocmai se gândea că e cam corpolent. Îşi târa picioarele cu pantofii mari ai tatălui său, Ce naiba, umblu ca un somnambul? La poartă era şi mai obosit, Ba pe a ta, spuse.

Majuru se retrase în umbra lui de pază. În borcan secretara sorta corespondenţa fără să se ferească. În timpul ăsta îi stăteau nişte umbre în ochi, O fi de la grilaj.

8. Auzul, văzul şi pielea morţii

Între timp, cum un ochi aproape i se albise, Banu Larisa auzea în liniştea sufrageriei din ce în ce mai bine. Mai întâi oasele frânte. De la zăcere! Apoi noaptea. Îşi asculta respiraţia. Trăia!

După ce o acuzase pe Baba Vancea că nu mai plouă de sus, plouă de jos în Bucureşti, Larisa auzi cu claritate într-o zi apa de dedesubt. Se pregătea să iasă? Deci lacurile sunt vii. Şi, fiindcă în locul oaselor se auzea chiar singurătatea, cum crăpa din loc în loc, profesoara de 33 kilograme ştia ce va veni.

Vine pustiul de fiecare zi. Mai întâi vântul. Apoi apele şi focul şi o să iasă din gura neagră a moroiului flăcările întunericului. Albastru-închis. Îi reveni zâmbetul, mai mare decât faţa de vrabie jumulită. Merge, îşi spuse. Cele 33 de kilograme se luptau cu gândul ăsta când un glas subţire ieşi din ele ca aţa, dar ferm. Era vocea ei de profesoară. Se ascultă, singură:

Guvernanţi, cât vă mai suportaţi pe voi înşivă prin voi înşivă? Procurorii, cât se mai suportă ei înşişi prin ei înşişi? Parlamentari, cât vă mai suportaţi prin voi înşivă pentru voi înşivă? Administraţia prezidenţială cât mai stă cu spatele la steag pentru preşedintele însuşi, numai cu el însuşi? Securitatea de ’nşpe feluri cât ne mai ascultă cu gângăniile, care se înmulţesc la restaurant, pe stradă, la serviciu, în casă, sub pat, când eşti în carnea nevestei prin tine însuţi cu ea însăşi? Din afară cât ne mai rabdă Europa prin ea înseşi pentru ea înseşi? Cât o să mai facă hâm, hâm! până când şi viitorul preşedinte se va închina mafiei. Aloo, controlu’ şi frica de pârnaie sunt la voi, la voi înşivă cu voi înşivă, guvernanţi. Bântuie deciziile incorecte, partinice, abuzive. Sau aţi uitat ce le-a făcut doamna justiţie pin lunci şi văi oamenilor?

Larisa făcu o pauză, apoi continuă:

Pustiul o să usuce pomii şi râurile, fiii, înaintea părinţilor, o să

intre nu doar în haine, ci şi în mintea care nu va mai cunoaşte fiica, soţia, fratele, mama sau cerul. Chipurile sunt de oameni, dar în ele locuiesc limbile cele flămânde, de apă şi de foc, pe rând. Ultimele zile Aurelian se vor auzi ca nişte oase frânte, ştiu ce spun, până la Euxin, vor trece ca un taifun marea, cum s-ar împotrivi de formă puterii de la răsărit, şi va dormi la gurile unui întuneric şi mai mare. De acolo, valurile vor purta pe spate o sirenă, cu care să facă înconjurul lumii ca o fiinţă a cerului împreunată cu apele, pornită din Bucureşti, mai exact din Casa Poporului.

Dacă se răzbună fostul Conducător, de-l face lumea acuma erou, Larisa nu vrea să afle, dar asta o face să respire ţinuta pe ape a Moroiului, în costumul lui alb, în care mai are o greutate în pântece. E o femeie, ca să ştiţi. Femeia de amăgeşte până şi diavolul. Când amintirea mea va trece în vânt, gândeşte Larisa cu faţa îngropată în baticul din ce în ce mai larg, femeia Mardare o să vă bântuie nopţile. Nimeni nu mai poate s-o închidă, ha, ha, ea vine peste bărbaţi şi femei împreună. Îi tulbură tot ca un vânt bezmetic, care vrea să se aşeze pe scaunul Palatului, dând ceasul istoriei înapoi. Nu pare să aibă mare putere, dar va urma cutremurul pornit din Turcia până în Vrancea, de unde o să-i încerce pe toţi din Bărăgan, din curbura Carpaţilor până la Humor. De acolo, fuiorul de sus, cu pământul crăpat de jos, se va uita până la orizont şi clipa e una, cu picioarele afundate şi capul măciucă să treacă munţii în Ardeal, unde va lua cu ea Mureşul, izvorul Oltului şi marginea pământului ca să biruie năpârca umflată, din Dunăre până la vărsare. Numai că la Braţul Sulina se va uita în zare şi va rade Murighiolul, să nu mai fie nicio Baba Vancea şi niciun monstru cu pene. Sau ce o fi avut el în corabie, una cu stâncile urcate în oraş, de unde se vedea o apă întinsă deşi nu era decât un ochi mort. Şi, şi atunci viforul s-a liniştit. Şi în urma lui erau inundaţii şi oameni fără case, unde le rămăsese şi ultimul strigăt de ajutor. Şi autorităţile au trimis nişte pompe să scoată apa şi au scos morţii. Numai mormintele au rămas. Şi Moroiu, pentru alte câteva luni prelungite la cârma ţării, care avea mare nevoie de el ca să despartă apele de gânduri. Urma să semneze starea de urgenţă.

Gemu. Se răcorise puţin. E mai bine dacă vorbeşte. Cred ei că este ca femeia aia de 22 de kilograme, care avea să mai trăiască o lună? Îşi mai simte încă pielea, na că o jupoaie şi pe asta! Şi chiar atunci i se păru, dar ceaţa se pusese pe stângul şi îi încerca ochiul drept, că gura lui Aurelian Moroiu slobozea nişte vorbe care nu se mai înţelegeau pentru că aveau capete. Şi capetele se aşezară pe trupuri, în jilţuri de judecată, poartă haine din vântul care a trecut marea şi se zic pe ei înşişi pentru ei înşişi că sunt slujbaşii statului de drept. Dacă au dreptate Larisa nu mai reuşi să vadă pentru că nu se înţelegeau, din noaptea care se strecurase sub baticul prea lejer înnodat, faptele. Dar auzul văzu nevăzutele. Moroii se închinau prin voinţa lor la întuneric şi la peceţile omului cu legi. Erau mulţi care aduceau cu duhurile, dar nu lucrau la lumina zilei, lucrau în subsoluri. Nu vorbeau într-o limbă cunoscută şi nici către zeul lor de la tribuna prezidenţială, ci în mai multe, şi de jur-împrejur. Tribunul le-a dat peceţi, cu care au făcut la rândul lor reguli. Şi, având ei acoperire, au nărăvit la pofte cu femei, bărbaţi, bucate aduse de departe şi fără cântar, drepturi şi libertăţi nemaivăzute la răsărit şi apus. Iar de iarba pământului nu s-au îngrijit şi ea a crescut până la orizont, apoi de la un orizont la altul. Şi prin buruiana înaltă nu s-a văzut calul murg, care aducea moartea câmpului arat de curând. Iadul nu era mai sus de crupa calului şi o altă moarte, care nu mai venea doar cu foamete, s-a luat cu vântul, cu apele şi cu focul, fie împreună, fie pe rând, până unde auzul Larisei se mai ţinu doar în piele. Şi pielea ţinea, la rândul ei, cele aproape 30 kilograme, dar faţa fostului elev, trecut deja la 27 de ani din cauza crestăturilor de sticlă spartă în cap, s-a aplecat în faţa fostei profesoare şi i-a dăruit o cruciuliţă de argint şi Larisa a strâns-o şi prietena apărută deodată în ultimele săptămâni a zis gata, acum putem s-o înmormântăm creştineşte, bine că s-a întors la Dumnezeu. Cu auzul ei, şi de aici şi de dincolo, Larisa a vrut să facă semn că nu, şi-a strâns puţin crucea în pumn şi a fost semn că da, s-o îngroape lângă mama ei. Doar că nu murea încă pentru că mai trebuia să vadă cum trece puterea, după slăbirea potopului, din nou lui Moroiu Aurelian, şi bogăţia pământului, şi tăria judecăţii, şi slava celor învăţaţi, şi apa care se varsă în mare, şi bătrânii care se închinau celuilalt, întorcându-se către El cu rugămintea de a-i ierta, şi sabia prin care a trecut neamul cel prost

în ultima lună la cârma ţării. Larisa nu mai putea vorbi, altfel ar fi spus că Moroiu deschisese ochiul în care nu s-au mai văzut legi, s-a văzut de-a dreptul răzbunare pură. Nu şi-ar fi închipuit niciodată că nu el îi va trece pe oameni prin sabie, nici suflătorii din pustiul de vânt peste ape, ci unul pe celălalt, bătrânii, tinerii, viii şi morţii de curând şi copiii morţilor. Asta a fost peste puterile ei. Nici să moară odată nu mai putea? Că oasele erau un singur junghi, nu încăpeau în pielea care crăpase la picioare şi un miros de răşină curgea spre prietena ei, în rochie subţire şi nedesluşită. Şi prietena a adus notarul să facă actele pentru apartament. E lucidă, a spus, dă din cap, a spus. Larisa dădea oricum din cap fiindcă plecase de câteva ori şi de câteva ori se întorsese. Cei de la căpătâiul ei nu auzeau glasul care judecă pământul din jurul Carpaţilor, cu poalele lui împădurite. Avea să se facă negru, cum negru va fi şi aerul după puţină vreme dacă se mai omoară între ei. Şi sânge va scoate luna şi soarele din oamenii buni sau răi atâta timp cât cutremurul iese din pământul Vrancei în mai multe locuri, unele deja căzute dacă vă gândiţi la clădirile vechi din Bucureşti. Capul cel mare al faliei nu se va da în lături de la munţi, îi va mişca şi pe ei cu suflarea albastră până când cei care se ascund în subsoluri ca nişte buncăre vor fi acoperiţi ca să bântuie din nou prin canalele metroului zi şi noapte, sub alte peceţi. Altă lege.

Nu după mult timp, notarul, care sosise cu formularele pregătite pentru actul de moştenire, le-a spus la plecare că moarta mai trăieşte şi în noaptea asta, eu am avut-o pe mama la pat şi vă zic să fiţi pregătiţi. Trei fiinţe stăteau în înserarea din apartamentul de la patru, dar nu Diana era mai limpede ca niciodată, nu Marieta, care avea cuvintele moartei în ea, ci noua apărută la sfârşitul vieţii Larisei. Obţinea de la soartă nu numai conţinutul, ci şi pereţii apartamentului de la patru, cum avea să confirme notarului, care punea întrebările, însăşi Larisa când prietena ei de demult i-a cerut să clipească. Şi Larisa a clipit de două ori până s-au încheiat actele şi a semnat cu mâna ei, mai moale decât pielea, în mâna prietenei de se uita pe fereastră ce vreme urâtă! I s-a părut Dianei şi Marietei, ca martori, că a fost ultima clipire lucidă în marea luciditate a moştenitoarei, pe care niciun văr nu avea cum s-o atace la tribunal fiindcă Larisa nici nu murise, nici nu-şi pierduse

capul vreodată.

Doar că noaptea a rămas numai în camera muribundei. Şi Larisa încă auzea destul de bine cum aia vorbea la telefon cu o firmă despre înmormântarea la pachet, deja pregătită. Că mâine e gata, scoatem şi certificatul şi banii de la Casa de Ajutor Reciproc, spunea. Şi de la bancă, da, am împuternicirea moartei. Da, vă sun eu la prima oră. Prima oră a venit târziu fiindcă, deşi pielea îi plecase de pe picioare, Larisa nu pleca în ruptul capului din ea. Dovadă că avea cunoştinţă de ce se petrecea în adânc este că a fost singura, înainte de ieşirea Moroiului din Palat, care a văzut din puţina piele rămasă cum ies din moroi cohorte de oameni. Se rugau să-i dea viaţă mai departe Ăl de Sus ca ei să nu plece din iarba înaltă. Nimeni nu s-a atins de el, dar pe unii dintre aceşti slujitori, scoşi, parcă, din viaţa de veci, i-au băgat puternicii zilei, după ceva timp, la tescovină şi au făcut terci din frunţile lor, le-au secerat braţele şi picioarele, iar ce a rămas a fost împrăştiat pe pământurile cumpărate de curând în locuri mănoase şi s-a înmulţit.

Dar ultima suflare a Larisei s-a făcut sânge sau s-a făcut chiar ficatul din ea. Ce i-a dat Dumnezeu să îndure în ultima clipă era de neîndurat. L-a zărit pe Moroi vărsând limbile lui peste lacurile ieşite în sus. Şi din clădirile de sticlă ale Bucureştilor i-au răspuns zeci de clipiri ca de aparat, care prinde pentru posteritate apa din subterane şi focul urcat pe ea ca o fiară. Şi nu l-a mai văzut în clipa când prietena ei i-a închis pleoapele, uşurată, Dumnezeu s-o ierte! Imediat, însă, morţii continuau să se închine la faţa Moroiului cu pământurile hrănite chiar de ei, de fiii, fraţii, nepoţii şi strănepoţii lor. Larisa mai că se gândea că nici acum nu m-ai iertat, Dumnezeule, după ce că mă îngroapă şi mă pomenesc cum se cuvine? Adică nu chiar cum trebuie pentru că moartea aia la pachet a fost şi cu femeia în roşu, care împărţea colăceii şi coliva. Nu a găsit şi ea ceva închis la culoare? Şi Larisa Banu s-a mai întors o dată în apartament să le spună că nu vrea să împartă colăcei o femeie în fustă roşie cu picăţele, dar a rămas în trupul pe care prietena ei şi Marieta îl dezbrăcau să-l spele şi era greu şi au adus un lighean în care înmuiau o cârpă şi au şters-o peste tot, numai la picioare nu. Asta pentru că exista doar mirosul putred şi cum să speli mirosul, dacă se strică tot mortu'? Nu se strică, e rece la

capelă, Marietă. Bine, doamnă, cum ziceţi dumneavoastră, dar cine stă cu ea, Noaptea, Marietă. Şi Marieta s-a întrebat dacă o să răcească, avusese o zi aşa de agitată că o dureau tălpile, Pe moartă n-o mai doare nimic! Larisa voia să-i spună că morţii sunt ca viii, tot cu slava la unul şi la altul, dar apa era fierbinte, o opări şi îi căzu capul în piept când respiră pentru ultima dată, uitându-se în jur la prietena sosită direct din copilăria Ilenei şi din adolescenţa ei, dacă e să fie drept, şi la femeia de serviciu, care deja era în altă parte.

9. Înmormântare la pachet

Ce căuta vântul în oasele tot mai uşoare ale Larisei nici Baba Vancea n-a comentat din basmaua ei rărită la colţuri, deşi primise mai demult în Murighiol o scrisoare cu testul de osteoporoză al profesoarei. A recunoscut ura strigoiului din cea care-i scrisese şi s-a bucurat că nu e singura. Ura o ţinea şi pe ea vie. Când s-o termina, gata şi cu Larisa! Dar s-a gândit că mult nu mai are nici ea şi a tot amânat răspunsul. Nici al treilea cititor, Majuru Gheorghe sau Petre Geamănu, nu ştia răspunsul la vântul dinăuntru. De fapt, ar fi făcut-o degeaba pentru că Larisa era duminică seara aproape de şoaptă, nu de oase.

Afară, însă, după două zile încinse, vijelia s-a pornit deodată, pe la unu noaptea, coborând norii de cenuşă direct pe carosabil, în faţa cinematografului Patria. Privirea pensionarului Păun de la etajul unu, care nu avea somn decât pe la 3, a fost luată pe sus, cu afişele de sub sticlă ale cinematografului cu tot, şi n-a mai ştiut ce se întâmplă pe celălalt trotuar, unde copacii se zbăteau până la geamurile magazinului Eva şi înapoi. Chiar îmbrăcămintea dinăuntru, bine aşezată pe umeraşe, n-a mai apucat să gândească, privind maşinile avariate pe Magheru, blocat de la un capăt la altul. Aceeaşi situaţie era şi în alte locuri. Ploaia s-a dezlănţuit deodată. Cerul era atât de aproape că s-ar fi inundat pe el însuşi dacă vuietul nu se ducea spre margini, unde a luat şi alunecările de pământ, nămolul de pe străzile neasfaltate, vitrinele şi geamurile căzute. Şi timpul din gândul Larisei, rămas din cauza scrisorii în gândul Babei Vancea. Pentru că două cimitire mari, cel cu o capelă veche, dar arhiplin, şi celălalt, cu una care dădea în stradă ca să vezi mortul din trecere, s-au dus cu apă cu tot la câţiva metri distanţă. Asta a fost ştirea dimineţii când tăcuseră toate şi cimitirele se opriseră în dreptul liniei ferate. Mulţi s-au temut că

nu-şi mai găsesc morţii, dar să-i înmormânteze pe cei vii? Adică pe muribunzi, a precizat o echipă cu motopompele în depozit. Aveau să fie puse în funcţiune după potop când au încercat să tragă apa din subsoluri şi le-au scos şi pe ele.

Cu traficul redirecţionat şi cu bucăţi de maşini prinse în crengi şi beton, şi moartea ar fi mers pe o singură bandă. Numai că Larisa a stat de marţi spre seară până joi la prânz în capela bisericii Sfinţii Trei Ierarhi, dincolo de Fundeni, ferită de mânia de sus şi de jos. Dar nopţile au fost însângerate pentru că cerul azuriu se oprise la uşă, de unde nu Larisa se vedea, fusese pus capacul, ci o amintire care aducea cu ea. Când spre dimineaţă a apărut prietena cu pachetul firmei funerare în minte, nici firma nu s-a văzut aşa devreme. Dacă moarta nu are pe nimeni apropiat, iar verii ei sunt prea supăraţi pe pereţii apartamentului ca să o vegheze noaptea, ce rost avea să vină mai înainte de joi, pe la 9,00? Chiar preotul i-a făcut citirea stâlpilor la capelă, înainte de ultima slujbă, pe la 11. Şi aşa fotografia în alb de pe capacul sicriului schimbase dispoziţia Larisei dinăuntru, mai ales că visase acelaşi cer de pe cămaşa Moroiului. Se poate spune că moarta a văzut tot azuriul stând deasupra capului în noaptea de miercuri spre joi dacă în Palat Moroiu s-a trezit cu o poveste în preajmă, care i-a întunecat minţile. Era vorba de curcubeu. De unde apăruse? Baba Vancea că e semn de moarte, ha şi ha! Mariot, cea dinaintea morţii Larisei, s-a speriat când a citit informaţia şi a hotărât să tacă, deocamdată. Şi pisica din uşa deschisă a zărit ceva deasupra coşciugului dacă a luat-o la fugă printre crucile cimitirului din faţa bisericii, unde Larisa abia găsise mormântul părinţilor, înainte de a se îmbolnăvi definitiv. Fusese prin aprilie să caute crucile şi un gropar i-a spus că poate el îngriji locul de veci, Ştiu unde vine. Larisa l-a plătit cum trebuie, dar omul a căutat-o de mai multe ori pentru bani. Niciodată nu ajungeau. O dată a sunat la interfon noaptea şi nu i-a mai deschis. Aşa că mormântul a fost abia joi dimineaţă curăţat de groparii de firmă. Nu era o nenorocire, mai ales că fracturile din sicriu nu vorbeau. Nici când cei care defilaseră în ultimele două zile în faţa respiraţiei fostei lor colege de liceu, la patru, au condus-o în cimitir, până la mormântul de pe aleea din mijloc. Mai erau doar slujba la groapă, făcută de acelaşi preot din pachetul cumpărat din banii Larisei, apoi covrigul şi mărul pentru pomana

de 3 zile, fără mâna femeii în fustă sângerie.

Mela, Horia, Emi, Răzvan şi Madi s-au uitat la faţa preotului să vadă dacă mai rămân şi la praznic. N-a mai rămas decât Răzvan. În schimb, covrigul şi mărul le-au mâncat imediat pentru sufletul doamnei lor dirigintă, care tocmai ieşea din mormânt. Mela jura că a simţit-o, dar ea nu dormise bine în ultimele nopţi. Suflarea nu a stat cu ei. S-a dus, cu pământ cu tot, după preot şi după cei care se urcau în maşini pentru restaurant, dar ăştia vorbeau de-ale lor, Nu le pasă de mort! Mela, Horia, Emi, Răzvan şi Madi se mai uitau la mormântul care era doamna dirigintă când Larisa a trecut pragul apartamentului şi a dat drumul la televizor, Să vedem ce spune! Moroiu spunea ce mai spusese. Împieliţatu'! Larisa nu se putu opri să-l asculte şi de data asta, deşi ce mai conta, după 40 de zile pleca cu totul. Deodată şi-a dat seama că nu o mai doare nimic. Vorbele Moroiului o ciuruiau, dar, ce bine, nu mai simţea decât singurătatea. Rămasă intactă. Ăsta e statul de drept!? Deschide geamurile, apoi le închide, Nu iese nici moartă! Dar tocmai singurătatea dinăuntrul camerei, care era şi cealaltă singurătate din ea, cea de acum, o ţinea în lumina din fereastră, Ce întuneric, Dumnezeule!

A stat la fereastră o veşnicie. Ca în mormânt. Şi atunci Dumnezeu s-a trezit în ea, nu mişcase degeaba pământul, cu coroniţele pe el, Cum mai trece şi timpul, încolo şi încoace! Nu te poţi ţine după el. Îşi pipăi cruciuliţa de la gât şi văzu prin crăpături posteritatea. Când corpurile au căzut peste alte corpuri. Cadavre din cer pe pământ. O fi scriind şi asta în Apocalipsă? Ar fi trebuit s-o citească. Se întorsese pe cealaltă parte să nu mai vadă. Dar o apăsa ceva. Sunt moartă!? Ridică puţin capul de pe pernă. Şi ăla de pe mine e mort? Era, dar călcat de mulţime, parcă, şi cu ultima privire pe Lia Mardare. Ochiul de şarpe încă se odihnea pe sânii femeii când Larisa văzu oglinzile curgând odată cu pereţii metroului şi cu cei doi pe ape. Duceau terenurile agricole cu ei, şi mormane de bani, şi case de patrimoniu, şi dosare, şi seara care se sprijinea de pământ cu mulţimea în ea. Se închină şi totul dispăru.

Apoi se văzu în pământ, sub bradul de la cap, cu gândul de deasupra, cel de plecare prin lume. Fiindcă nu mai încăpea mirarea în ea, porni la drum aproape alergând. Atunci când şi-a dat seama că nu se mai termină, Moroiu şi femeia Mardare cădeau

cu râul din cer. Apocalipsa, şi afară era tot ea! A fost la pachet, ia te uită! Prietena din adolescenţă apăruse acolo. Căra, rând pe rând, conţinutul apartamentului. Dar o tabletă încă era deschisă pe masă la comentarii şi televizorul dădea seara din jurul Palatului, uscată din cauza vântului. Numai că pereţii apartamentului de la patru fugeau pe stradă cu balconul neacoperit cu tot. Deasupra etajului, însă, auzi clar fantoma de la mansardă că una dintre staţiile de metrou stă pe o mănăstire. Îl văzu pe domnul Boghicioiu care, cu mâna pe inimă, răspundea:

— Mănăstire e şi deasupra, dacă-i pe-aşa.

— Nu e, vecine, sufletele au rămas la un loc cu trupurile. Ştiţi că lucrătorii de la metrou văd siluete pe şine? Noaptea şi ziua.

— E de la oboseală şi de la aerul închis.

— O fi, dar din trupuri curge sânge. Mă rog cu amândouă mâinile să ne apere Dumnezeu.

Femeia cu care se întâlnise la mansardă de ceva timp i se păru domnului Boghicioiu cam străvezie. Avea mâinile împreunate. Avu o spaimă bruscă. Era cam ţeapăn şi avea umbră deasupra.

Deci asta a fost cu inima domnului Boghicioiu, îşi zise Larisa, se ducea la fufă, sus. Şi se văita că e greu de urcat la patru! Ăştia au rămas izolaţi, ha, ha! Şi, sătulă de lume, îşi luă singurătatea cu ea, nu pe cea din apartament, ci singurătatea dinăuntrul marii singurătăţi care e moartea, până în parcul din apropiere, unde o lăsă să se odihnească un sfert de oră pe banca de 15 mii lei noi. Se anunţa defilarea de 1 Decembrie. Şi o lacrimă îi căzu deodată pe obraz. Nu era a ei, dar pământul, da. Doar plătise dinainte să se îngrijească mormântul.

10. Măcar în minte să-l omoare

De boala profesoarei aflaseră foştii elevi de pe *facebook*. Dacă Larisa ar fi fost sănătoasă, asta i-ar fi fost casa. Aşa, ce-i fusese pe plac nu era şi în puterea ei. Postase în zilele bune o fotografie, aceeaşi care se privea adânc în furnirul negru, şi s-a bucurat câteva luni că acolo, pe reţeaua de socializare, timpul trecea altfel decât în apartament. Trecea şi pentru foştii ei elevi, dar niciunul nu-i ştia hotarele ca Larisa Banu. Şi asta pentru că în duhul ei plecat între lumi era încă ziuă.

Ziuă era şi când Horia Constandin, profesor de Bucureşti şi fost elev al Larisei, auzise de crucea lui Răzvan şi, chiar dacă nu-i intra în obicei, s-a închinat, dar nu spre icoane fiindcă abia se mutase în apartamentul prima casă. Era chiar pe *facebook* când a găsit vestea înmormântării dirigintei, împărţită între fotografia Larisei şi crucea Răzvanului. Că Răzvan apucase să zărească până dincolo, printre cioburi de sticlă şi o bucată de cizmă pusă pe faţă, a fost de crezut. A intrat, după coma de o jumătate de an, în prima biserică ieşită în cale. O spune şi Mela, şi Horia, şi Emi, şi Madi. Dar numai el ştie ce i s-a întâmplat cu ochii, de i-a revenit cât de cât vederea şi l-a întrebat pe Horia pe *facebook* ce mai face diriga. Horia că nu vezi, Mela a postat un anunţ. Au, şi-a zis Răzvanul, cu pauză între a şi u din cauza accidentului, care îi luase vocea pentru mult timp, apoi a început să i-o dea cu amănuntul. Trecuseră doar câteva zile de când îşi pusese o cruciuliţă sfinţită la gât şi s-a anunţat pentru vizită la doamna dirigintă, care nu trecuse încă de miezul nopţii. I-a răspuns prietena ei din adolescenţă, absentă în alt timp, prezentă în ăst timp. Răzvan a urcat, după vreo douăzeci de minute, la patru. Acolo faţa Larisei intrase în ea, dar se înconjurase de capetele aplecate în moarte ale Dianei, Marietei şi prietenei care albise de la albul Larisei odată cu notarul, plecat acum două zile pe

scări în propriul ecou. Ecoul fusese întrerupt la tăbliţa 17. Din cauza asta domnul Boghicioiu nu reuşise să ajungă sus. Trebuia să sune la Urgenţă pentru funcţionarul oprit în dreptul inimii, exact la apartamentul lui, Ce întâmplare, dom'le! E aici, da, în dreptul uşii, în picioare, da, doar nu sun degeaba la 112. Şi s-a sprijinit de el. Nu a căzut dintr-o dată pe ştergătorul dedeman, a căzut mai târziu.

Că Larisa Banu a stat un timp pe *facebook* şi acum stă acolo tot timpul, cu faţa spre capelă, deşi nu se vede în fotografie, este tot povestea lui Horia, împătimit în întrebări curente adresate morţilor, de aici şi de pretutindeni. De parcă tot ei ar fi avut răspunsuri la zi. De aceea nu e mare mirare când, la 40 de zile după înmormântare, află de la Mela că tot nu se făcuse pomană cu pâine tăiată, ci cu una întreagă. Horia a întrebat-o pe dirigintă cum vede dumneaei lucrurile acum. A întrebat-o pe o pânză neagră, cu scris alb. Răspunsul nu a rămas în suspensie fiindcă, deşi diriginta nu mai activa contul, devenise o pagină scrisă de foştii elevi, acum aproape căsătoriţi. Mela că ea a visat-o în fiecare noapte. Mă inspiră, să ştiţi. Mi-a zis că a trecut apa odată cu Preşele. Adică, a întrebat Emi, Păi, cu berbecuţii pe masă. Horia că de unde berbecuţi, Mela că din vis. Aha, postă Horia, măcar în minte să-l omoare! Diriga a fost omul cel mai inteligent pe care l-am cunoscut, Hori, ce-ţi veni? Îmi veni că m-am săturat, hai să ieşim din moarte. Şi a încetat cu întrebările la morţi. Îi ajunge el din urmă cu metroul, tocmai şoptea Larisa la urechile Melei. Da' pe la 80 de ani. Numai Nicole stătea între copiii surorii ei moarte, Doamne, de ce ai lovit-o înaintea lor? Acum ei nu voiau să crească într-o singură zi deşi asta era viaţa ei. De acolo din fotografia cu toţi trei a dat un *like* pentru dirigintă, Ca să nu moară mereu, de asta. Sau să învie, s-a gândit abia când a revenit să posteze altă fotografie, şi cu bărbatul ei.

Răzvan a fost la înmormântare, dar cu buza ruptă. Câinele lui doberman s-a răzbunat că i-a suflat fumul de ţigară în gură. Lui Răzvan i-a trecut repede muşcătura, nu şi mersul de pe aleea de câţiva metri, unde a condus-o pe dirigintă până la groapă. Drumul fusese prea scurt, nici să plângi nu aveai timp. De fapt, ai fi plâns o fotografie pentru că moarta atât rămăsese. Ca şi pe *facebook*, şi-a spus Răzvan, gândindu-se la spaghetele italieneşti de la restaurant,

între colăcei şi mărul domnesc.

Partea a III-a

Braţul şi decăderea Moroiului

1. Justiţia are mâini puternice

Mânia nu se vărsa din paharul mereu plin al Aurelianului, ci din mâinile care aveau mai toate cheile din Justiţie. Fiecare preşedinte încercase să aibă multele ei braţe, dar Moroiu, timp de două mandate, reuşise să pună în ordine lucrurile. Instituţiile erau pline de forţă. O contestau unii ca navetistul care, să fie clar, era împotriva oricărui sistem bine stratificat. Că pe tron e un monstru, nice la cronicari n-am găsit asemănare, spunea. A aşteptat ani buni în Piaţa Universităţii ca frigul să scoată unui intelectual, cu salariul minim pe economie, cuvântul multiform. Numai că pe pancartă aşa ceva nu era de scris, dar el, cuvântul, umbla pe deasupra capetelor şi protestatarii au crezut că e semn de curcubeu şi fiecare poate lupta cu unul dintre capii sistemului. Atunci Moroiu le-a dat premierul şi ei l-au înşfăcat şi desfăcut de picioare, de mâini şi de umeri până când s-au trezit cu un trup desfigurat pe propriile braţe şi câte o chemare la secţia de poliţie. Cam aşa s-a sfârşit protestul de câteva săptămâni la minus 25 de grade. Ce a urmat au fost nişte pui refrigeraţi pe trotuarul de la Universitate sau Intercontinental cu vreo zece inşi, între care şi un steag fluturat încoace şi încolo de staţiile radar. Dar deşiratul se mai ducea cu regio de 7 dimineaţa, de la Poienii Bughii până la Gara de Nord, şi de acolo cu metroul până aproape de Palat. La 17,10 se afla din nou pe peron, dacă nu dormea fulger în sala de aşteptare pentru trenul de orele 19,15, linia 4. Asta era tot. În afară de câte o conversaţie între scaunele din sală sau de pe peron, unde mirosul lui îndepărta pe oricine, nu făcea, de la o vreme, decât să stea în faţa porţii Palatului şi să aştepte înserarea, doar-doar preşedintele are să intre cu totul în ea. Chiar şi aşa, înscăunat a doua oară. Mirosul urât îi apărea deşiratului imediat ce vorbea contra preşedintelui. O fi fost blestemat. Că vorbea mereu.

Se documentase omul. O justiţie controlată de procurori nu mai este justiţie, spunea în sala de aşteptare de clasa a II-a pentru oricine îl privea din cauza slăbiciunii. Că e organizată pe baze tipic militare, unde ordinul se execută, nu se discută. În procuratură nu există conştiinţă, gândirea se desfăşoară în mod ierarhic, şeful e capul, ilustrissimul, farul călăuzitor al lumii mileniului trei, stăpânul, că asta se vrea. Merită să-i trânteşti un hai sictir. Principii? La noi funcţionează unul singur, eşti promovat în funcţie cu condiţia să-ţi urci prostia pe scări. Sau moartea.

Nici nu apuca vreunul dintre călători, prinşi între bagaje în sala de clasa a doua, să se mire, că slăbănogul i se şi adresa:

— E acţiune serioasă asanarea justiţiei. Dar procurorii merită linşaţi de-adevăratelea în piaţa publică! Fără milă! Cu pauze de câteva minute.

— Care asanare, abia reuşea să întrebe un bărbat cu barbă şi pantaloni albi.

Navetistul păstra pe chip expresia fiecărei zile. Continua:

— Băieţi, le-am zis, zău, se vede că vă chinuie rău meteahna cu Preşele. Le-am spus că v-aţi făcut de râs, luptaţi la anonimi. Securiştii noi cu securiştii vechi. Ruşine! Mi-au dat în cap. Ei că vii acuma cu sms-uri care se pot face cu un telefon performant şi minciunile şi atacurile trimise pentru proşti, în Paştele mă-tii de târfă ordinară, iar te-ai îmbătat de nu ne mai recunoşti preşedintele ţării? Ridică-te când pomenesc numele lui Zeus!

— Şi v-aţi ridicat?

— Nu. Dar capătul dreptăţii se va vedea până la urmă în viaţa de apoi dacă nu a rămas nici un fir de iarbă nepătat.

— Şi asta are vreo logică?

— Are. Istoria nu iartă. Veţi plăti cu vârf şi îndesat.

— Cine!?

— Voi toţi. Că ce s-a făcut cu jertfă în două milenii, Statul, este desfiinţat. Vreţi să împărţiţi teritoriul în bucăţi, îi ziceţi regionalizare, şi de la Centru se pune umărul pentru trădare, da' vine ea Vremea Judecăţii şi tăvălugul are să vă ia pe toţi.

— Poate aveţi dreptate, şi soacră-mea e supărată că i-a votat pe constituţionali. Şi, la 85 de primăveri, când dă de ei la TV drăcuie ca ultimu' golan.

Un domn de alături, în care puteai găsi câtă linişte vrei, asculta

distrat. Spuse, rezemat de spetează:

— O fi re-tar-da-tă.

— Ei, în primul rând că nu mă cunoşti cine sunt.

— Şi nici ce ai făcut, securistule. Eu, la viaţa mea, am văzut mulţi.

— Eu nu am vrut să jignesc pe nimeni. Dacă dumneata asta ai înţeles…

— Vai, ce chestie ştroangă!

S-a întâmplat ca mirarea să se vadă şi pe feţele de la fereastra Policlinicii CFR. Nu era un moment de stat pe gânduri, Navetistul ştia să profite.

— Eu, să ştiţi, nu m-am lăsat păcălit de unii sau de alţii nici o secundă. Nici nu am crezut în băutul cu sticla la gură, hăhăit şi mişţocărit. Aceşti guvernanţi şi preşedinţi sunt ca tătarii. Vine el, preşedintele sau premierul, care o mai fi, şi ne ţine lecţii de moralitate, democraţie şi demnitate. Iar noi, românii, vezi doamne ce viteji suntem, dacă întreb unde vine Piaţa Universităţii şi când au fost mitingurile, neam!

Domnul cu liniştea în jur şi un ochi pe ceasul din perete nu se lăsă.

— Cine să ţină lecţii dacă nu preşedintele?

— Ai luat dumneata măcar un singur baston pe cocoaşă de la jandarmii din dube, ai fost dus la secţie şi bătut cu cauciucu'? Nu vedeţi că filajul, precum și monitorizarea audio și video a persoanelor incomode durează de ani de zile? Legea românească permite comiterea acestor ilegalități. Şi parlamentul nu e interesat s-o schimbe. Practic, legea dă dreptul la înregistrări. Legea e proastă.

— Domnule, pe dumneata te-a prins disperarea, omule. E un ministru de justiţie.

— Păi am o rază în căpăţână, de aia. Un celular. Ministru de justiţie ai spus?

— Daaaaaa!!!

Bărbatul se sculă de pe banchetă, voia să plece mai repede. Ceilalţi au zâmbit. Ştiau. Doar unul mai în vârstă, cam roşu la faţă şi vioi, prin aerul îmbâcsit care-i acoperea vederea se trezi că-i spune navetistului:

— Frate, nu cumva ţi s-a stins lampa cu care umblai ziua?

— Şi dumneata, eşti turnător?

— Auzi, te cunosc. Vezi că treci pe lângă casa primarului.

— E primar în legea lui, nu în legea mea.

— Te-aş bate, scamă, te-aş bate în fiecare zi.

— Vino-ncoa', moşule.

Moşul se retrase pe un scaun, mai departe, voia să tragă un pui de somn, nu să-l asculte pe scamă. Ceilalţi păreau să nu-l vadă pe deşirat, nici să-l asculte în continuare. Oricum, nimeni nu dădea semne că ar vrea să-i vorbească. Navetistul îi văzu aproape adormiţi, dădu să se ridice, dar mai era o jumătate de oră până la trenul de 19,15. Aşteptă. Îşi regăsi, după cum dormita, privind la aerul sălii cu transpiraţie în ea, glasul. Fixând oamenii ăştia fără cap:

— Treziţi-vă-ţi! Nu vedeţi că România a ajuns o ţară cu venele tăiate? Cu instituţiile bolnave de ciumă, cu educaţie şi cultură în colaps? O ţară în care fiecare urmăreşte pe fiecare. Nu vedeţi ce mare ruşine păţim? Procurorii răspund ierarhic unor şefi de-ai lor, care abuzează în serviciu, abuzează legile, şantajează, direcţionează anchete, sprijină grupuri de interese şi baroni locali. Fac şi desfac, scriu şi rescriu legi după legi după bunu' lor plac, le aplică aşijderea. Asta e frumuseţea legii, spun ei.

Uitând de prudenţa pe care şi-o impusese, Te pui cu nebunii, un tânăr cu laptopul pe genunchi se uită spre faţa de om singur şi spuse, mieros:

— Adică, mai nene, judecătorii sunt proşti şi tu cu alţi papagali sunteţi deştepţi. Adică procurorii efectuează actele într-o doară?

— Adicălea îmi spui mie că un procuror s-a dus la judecător ca să-l ajute să molfăie una-alta?

— Tu n-ai dreptul să vorbeşti. Locul tău este la balamuc. Dacă ai un implant la cap…

— Ceee? Aţi distrus Romania, aţi sărăcit poporu', ne-aţi făcut colonie, vorba ăluia de prezice toate câte ni se întâmplă. L-aţi pus în capul ţării pe preşedintele de i-a zis unu' Kioroiu. Doar distinsu' strică tot pe ce pune mâna, seamănă dihonie, se ţine legat cu frânghii de scaun, asta face. Ăsta ar trebui să piară de viu. Şi pe cei din aeru' domnului dreac îi caracterizează că toţi au ca mamă nedreptatea, apoi că sunt copiii lui Satan, sfidează orice lege ca să le fie lor bine la stomac. Dospesc în clanuri şi haite conturate de pe vremea răposatului, nu mai poţi să-i deosebeşti pe magistraţi de

escroci, asta e.

Un ţăran, aşezat printre bagajele de rafie, ca şi cum ar fi dat la rindea:

— Şi-ţi vom păstra cinstire, ha, ha, ha!

Vecinul din dreapta nici nu se auzi când spuse, ca pentru sine:

— Aşa, aşa! Strigoi să se facă!

Mai mulţi s-au uitat spre navetist, ăsta lasă aşa vorbele să spurce pereţii? El tocmai se gândea cât e aerul de îmbâcsit şi îi descoperi pe necăjiţii de soarta asta aşteptând. Ei, aşa îi era mai uşor să vorbească.

— Este timpul pentru schimbare! Vă spun, ce ne facem cu judecătorii şi cu procurorii care nu sunt decât executanţi? Ne întrebăm dacă justiţia mai e făcută de judecători şi procurori. Răspuns, a încăput pe mâna infractorilor şi a impostorilor. Vedeţi de ce îi blestem eu pe toate năpârcile şi viperele? Deci întoarceţi-le şi voi lumânările.

Un bărbat necrescut, care se ferea mereu de priviri, cu mirosul de câine în piele şi, cum se va vedea, şi în gura cu dinţii tocaţi, vorbi şi dumnealui, cu fluierături:

— Şşşş, eu mi-am pierdut faţa şi criminalul este în libertate! Judecătorii nu i-au căpăcit pe martorii mincinoși. Toţi din Rahova îi cunosc pe frații Miliţă șșși au fost martori care au văzut cum ziua în amiaza mare, nu doar noaptea, l-au omorât pe un câine în piaţă în văzul atâtor oameni care nu au intervenit. Ulterior, martorii au fost plătiţi să tacă, să nu spună ce au văzut. Păcat că procurorii nu au extins ancheta să vază!

Vorbele nu au tulburat, însă, aşteptarea din sală, aşa că navetistul reluă:

— Doar dacă îi arde focu' o să mai scăpăm de pecinginea corupţiei şi indolenţei în instituţii, în justiţie, peste tot în Parlament. Chestia cu autoreglarea-i frecţie la picior de lemn. Deci arde-i-ar focul şi să fie risipiţi în vânt!!! Şi golanului bandit i se permit prea multe, de unde trebuia să fie legat de limbă sub frasin e mai viu ca niciodată cu noii guvernanţi. Tot pe cai mari dumnealui!

— Ha, ha, se repezi bărbatul cu degetele băgate unde nu şi nu, să i se dea un şuuuut în fundu' cel veşnic cufurit! Ie cumva deştept la cap, ie carismatic, rupe gura lumii cu zicerile lui? Ha?

— La ’mnealui timpul s-a oprit, nene Iancule, i se adresă tinerelul, cu ţigara în gură, neaprinsă.

— Nu mă cheamă Iancu, mă cheamă Robu.

— Ok, te cheamă Clinton.

Se aud câteva râsete. Robu chiar semăna cu Clinton. Dar Clinton nu se lăsă:

— Am 80 de ani şi mă rog să trăiesc să-i văz pe trădători azvârliţi din scaun. Revoluţia le-a dat funcţii de mult rău au făcut şi face acestei ţări a nimănui.

Tinerelul şi el, mulţumit:

— Cum îşi dau unii cu tesla-n cap!

Celălalt, cu faţa plină de fiere:

— Băi nenicule, nu mai suportăm să-l vedem pe Preşe cum ne dă meditaţii de europenism. Ca ciocănitoarea la ore fixe. Că dacă-l văd ziua nu mai dorm noaptea.

Deodată, câteva chipuri se uită la ceas. Era 19,10. Navetistul îşi luă trupul lungit ca de moarte în el, trebuia deja să fie pe peron. Dacă s-ar fi întors, i-ar fi văzut moţăind pe toţi. Ce ţi-e şi cu românul nostru! Doarme când ar trebui să fie vigilent. Dar asta nu era greu de bănuit. Mai greu ar fi fost să-şi închipuie cum tânărul cu laptopul deschis apucase să zică, înainte de adormirea sălii de aşteptare în aerul ei putred, că românul aşa e. Când a fost în război, de s-a dus cu nemţii şi s-a întors rus, punea femeile de acolo în gard şi le lua pe la spate, înfigea suliţa şi scotea copilul din ea. Viu.

2. Bunica la Palat

Doamne, cum mai vorbeau şi protestatarii! Că Băi, puţa asta care aude ca după război, ia-l pe stegar şi mergeţi la Poartă, la Kioroiu. Uslaşule, i se răspundea, staţi acolo non-stop cu câte o roaba plină de c... şi tot vă e foame. Uslaşul că sunaţi la 112. Ba la pompe funebre, to'arăşe, i-a strigat o gură cu doi dinţi în faţă, de femeie.

Erau, însă, prea puţini în serile preşedintelui, cu braţul său lung, ca să mai fie fotografiaţi, filmaţi sau înregistraţi. Doar vreun trecător spurcat la gură îi mai lua în seamă de pe partea cealaltă. Între statuile vii de cerşetori, cum le zicea ministrul culturii pe *facebook*, nici nucleul tare antimoroi nu a prevăzut că întâiul necaz al preşedintelui vine de la o micoză. Chiar aşa mică, rezolva măcar unu la sută din revolta celorlalţi. Ciuperca lacrimogenă, despre care se credea că dispăruse, venise pe faţa preşedintelui tocmai când îl durea mai tare, suspendarea statului de drept, Care e chiar dumnealui, îndrăznea în aceste clipe grele de lacrimi o jurnalistă, repede înscrisă la opoziţie. Când opoziţia a preluat guvernul, preşedintele a mai lăcrimat o dată în momentul numirii lui Pitea Gabriel ca premier din partea majorităţii, pe care micoza îl ocolea. Dar la Palat sporii se pare că au răzbit zidurile şi de un metru, iar consilierul-şef a crezut că e o cucuvea. Cântă la Palat, adevărat, confirmase şi Mariot, degradată urgent din cauza asta. Efectele cucuvelei au trecut graniţa doar pe la ştirile din colţul paginii. Preşedintele avea să stea la Palat până în ultima zi de mandat, dar şi candidaţii la preşedinţie se temeau că pleacă el şi lacrimile rămân. Orice altceva este lovitură de stat.

Ideea suspendării a venit din partea Parlamentului. Şi într-un moment nepotrivit. Nu avea urmări administrative, era prea târziu să fie aplicată la sânge, conform Constituţiei, dar măcar au luat nişte voturi, dacă nu doar asta urmăreau, de la populaţie liderii

opoziţiei cu iniţiativa fulger. Calculaseră aproape toate mişcările, chiar şi pe cele cu lacrimile Moroiului. Totuşi, în camera reunită preşedintele nu a lăcrimat. A făcut-o pe sălile Parlamentului, unde pleca şi de unde venea pe timpul şedinţei, tot mai congestionat de la micoza care dădea târcoale în jurul clădirii, locuite şi de stafia lui Ceaşcă şi de alte stafii. Din 2007 nu mai decedase nimeni, ba, mai mult, s-a şi înviat aici dacă o ascultăm iar pe Baba Vancea.

Un jurnalist proeuropean, agent sub acoperire, se întreba dacă pleacă preşedintele, ce faci după în ţara asta? Te reorientezi? Era şi saturaţie cu apariţiile Moroiului. Spre seară, una izolată de împrejurimile Palatului, săptămână de săptămână, strigoiul se iveşte tot cu steagul în spate, oficial, şi denunţă atacul opoziţiei la autorităţi. Statul de drept este violat! Hoţul strigă hoţii? Preşedintele nu este, însă, atent şi lăcrimează încă o dată. Mai lăcrimează şi a doua oară când vede steag şi în faţă, fluturat peste cămaşa de in, care era chiar un trup răsculat din 1907 şi preluat de nepotul lui astăzi. Culmea, vestea apăruse pe toate televiziunile de ştiri. Ba şi în cancelariile străine. Dar Moroiu, în mijlocul bucuriei câtorva reclamagii, grăbiţi să-l vadă la Jilava, le-a trimis frigurile cu ajutor de sus. O făcuseră ei şi în februarie trecut, dar acum îngheţaseră faţadele Universităţii şi ale Arhitecturii când s-au uitat la mascaţii coborâţi din dube. Că oamenii de ordine purtau ţepe nu au crezut decât ei, şi asta la audienţe. Cică au văzut cu premeditare. Nu i-a trezit nici zornăitul cătuşelor, cum erau prinşi într-o stare de euforie pentru care ceilalţi protestatari, din Piaţa Victoriei, cereau execuţii. Din Piaţa Universităţii se auzea că asta e poliţie politică. Aiurea, striga deşiratul, faceţi jocului diavolului, care se crede garantul statului. Că statul e sub Satan. Cu zâmbet de cucuvea fără somn. A mai cântat odată cucuveaua, lui Ceaşcă, şi ce a ieşit? Din moroi, ia ziceţi, rămâne mersul, mersul istoriei? Că îl văd fără ea, răspunde tot navetistul fiindcă avea timp destul.

Într-adevăr, preşedintele părea uşor imponderabil. Atunci când i s-a raportat că nu austeritatea i-a scos în Piaţa Universităţii pe români, umilinţa i-a scos, lacrima nu a venit. Acum, când umiliţii cred că în Vizuină a depozitat toate înregistrările şi dosarele adunate de-a lungul anilor, multe şi cu ajutor de la procurori şi servicii, pe care doar nu le-a fătat degeaba, cum spunea demult Baba Vancea, lacrima s-a oprit. Dar nu din cauza hârtiilor, pe care

le plimbau funcţionarii de colo-colo, nici din cauza sertarelor bine închise, ci de glumele bunicuţei protestatare. Bunica i-a spus navetistului la ceasul de seară din jurul Palatului că, Doamne ferește, mai dă matale pe goarnă jalea și suspinul şi o să vezi chirăială. Așa că, mucles! Vocea ei s-a auzit în direct. La Sala oglinzilor, pentru unii Vizuina unde Vodă bea sânge tânăr ca să renască, era şi oglinda-televizor. Dar napîrstocu' de navetist şi-a scos din nou capu' din dubă când i-au strigat marş la loc. Bunica, însă, a rămas pe loc cu bluza ei rozalie şi a uitat sfatul dat de ea însăşi. Îmbălsămatule, a strigat din televizor spre preşedinte, dar un fost emanat de la revoluţie s-a repezit că ce cunoştinţe vaste ai! Dialogul, dintre baba în picioarele cu vene deasupra şi omul cu chipiul întors şi un aparat care ţăcănea de pe trotuar, s-a dat tot în direct.

— Securistule, te-ai întors ca un vierme ce eşti, a strigat bătrâna, care mai avea câteva iluzii pe chip.

— Ce tupeu ai să vorbeşti, mămăiţă?

— Aşa? Aţi făcut apă de ploaie legile şi tot!

— Hai că e rău să te vezi frumoasă când eşti Muma Pădurii!

— Şi dumneata, semeni cu Fidel Castro. Aţi otrăvit apa de băut. Aţi vândut resursele, şi pe cele din Marea Neagră, şi din Apuseni. Aţi făcut afaceri cu toţi mafioţii şi securiştii şi acum crezi că ne prosteşti?

— Ai meningită, ce ai?

— Dar tu ai mai răsfoit abecedarul? Tac-tu era Vişinescul? Bătea la tălpi?

— Gata cu tine! Mare păcat ca ţi s-a luat jucăria cu căutatul Elodiei, mai aveam şi noi de ce ne râde. Auzi, mamaie, ce-ţi face bărbatul?

— A murit. În biserică.

— Curând o să-ţi pierzi şi mata sufletul.

Bătrâna se întoarce spre femeia din dreapta, pensionară.

— Ia uita-te ce frunte are ăsta. Şi la potârniche e mai lată.

— A început să vorbească găina. Asta spune ceva despre gloaba care eşti.

— Gluga de unde o ai, maică? Sau ai tras-o de pe capu' preşedintelui. Nu-l mai plătiţi degeaba, măi băieţi. Da' ce spun, dacă sunt tot într-o cârdăşie…

— În cârdăşie este mă-ta moartea cu dumneata.

— Aoleu, doar în plic.

— Mamaie, în mintea voastră sclerozată Nuul să trăiască.

— Şi în mintea voastră guşterul să trăiască. Vă faceţi de râs, nu este decât un om de nimica. Ori vă plăteşte gras?

— Încet-încet ţi-ai dat arama pe faţă, ai să-ţi mănânci singură rahatu'.

A murit repede, drac de ea! Bunica avea probleme cu inima şi jandarmii au dus-o la Spitalul de Urgenţă pe picioarele ei, dar au întors-o pe braţe, cu formolul în burtă. Când a apărut din nou bluza rozalie la Universitate, femeia era mult întinerită, în mirarea grupului de ţinea steagul cu mâna statuii din faţa Naţionalului. Ţinea gâtul cam ţeapăn.

3. Retragerea a fost doar o respiraţie

Când a fost suspendat timpul ca Moroiu să facă o pauză de administraţie numai el ştia că luase metroul de la Basarab, se plimbase incognito prin maţele Bucureştilor şi ieşise afară cu un plan anume. Că pentru înlocuitori şi timpul şi opoziţia au mers invers e lucru cunoscut şi recunoscut. Doar faţa Moroiului s-a plimbat în autobuz, paralel cu linia metroului, până la Universitate şi de acolo a urcat în maşina prezidenţială, ascunsă pe strada Jean Louis Calderon. Şoferul, care va ajunge consilier, l-a văzut mai vioi ca niciodată şi nu a mai întrebat unde, l-a dus pe Aurelian Moroiu la sediul central al Partidului Constituţional, pe bulevardul Toamnei.

Un fost premier a atras atenţia noii puteri că Zeus nu uită şi nu iartă. Este sprijinit de Măturoaica de Brusville şi de servicii care cică te urmăresc, ar fi spus el atunci, dar la un an n-a mai spus. Îi crescuse ceva la sân. Păi, joci cadril, Bibicule, l-au întrebat prin negociatorul din umbra preşedintelui constituţionalii, adunaţi şi la etaj. Dialogul s-a întrerupt aici pentru că Moroiu a ieşit, el însuşi prin el însuşi pentru el însuşi, la ore regulate la televizor. Avea în mână Constituţia ca pe o carte sfântă, din care citea pentru urechile de la Brusville, prin ele însele pentru el însuşi. Îl ascultau mai mult decât prostimea care a votat duminică, de dimineaţă până seara împotriva lui. Dar cu o jumătate de oră înainte de închiderea urnelor mulţi încă se mai gândeau. Nu atât cât era nevoie ca să fie şi demis. În plus, destui au mai şi jurat cu biblia pe capota maşinii că au semnat ei înşişi cu ei înşişi. Procurorii ştiau că e dreptul lor, dar dreptul la vot nu e multiplu şi trebuie să jure că nu e.

În asemenea momente, cu procurorii şi ţăranii în ele, preşedintele ieşea cu Lia la balcon. Marta fusese închisă cu zile în

camerele ei. Preşedintele îşi pusese culoarea preferată la cămaşă. Din ea trecea în televizor abia mai târziu. Că oră ne trebuia, apocalipsa e în desfăşurare, spunea Baba Vancea, abia înviată din capul ei mic de ciocănitoare.

Acum, ieşit din sediul de partid, cu privirea trecută şi peste Mardare, preşedintele se mira:

— Baba? La 85 de ani!?

Văzu grupul de jurnalişti. Insultaţi, insultaţi, gândi. Consilierii îl urmau, grăbiţi de asaltul microfoanelor. Dintre ei se desprinde Calu, cu înfăţişarea lui de om de încredere, şi îi şopti preşedintelui, ajuns departe de grupul de presă:

— A zis că are dreptu'.

— Cu semnătura cui?

— A zis că aşa aţi făcut şi cu oameni care, dincolo de părerea dumneavoastră, sunt profesori, parlamentari, doctori, ingineri.

— Ingineri nu mai sunt.

— Că nimeni nu vă dă acest drept.

— Daa? Şi care-i problema?

— O fişă de observaţie la Voila.

— Are cine păstra confidenţialitatea acolo?

— Sigur, domnule.

— Ei, încercaţi cu Voila.

Dar 85 de ani nu au vrut să intre pe uşa deschisă a maşinii şi nici pe poarta spitalului, larg deschisă, iar procurorii s-au retras să se mai gândească. Doar Mardare a rămas cu fişa de observaţie în mână.

Pe Lia o încurca, şi în timpul şi după scurta retragere, numai gaura din ochiul drept al preşedintelui, care era mai mult decât nesomnul. Mai ales că era şi ziua ei. A sărbătorit-o, nu peste mult timp, la Vizuină. Acolo urmele de paşi vechi se mai vedeau şi cei doi călcară exact pe locurile lor. Moroiu o săltă ca să facă un pas de dans. Lia era înaltă, se priviră în ochi. Era timp destul în oglinzi, dar ochiul mort se deschisese şi femeia se dădu puţin înapoi. El o văzu cu celălalt şi se întări. Îşi scoase cămaşa. Asta o linişti. Lia se aruncă pe pat exact în momentul când rochia aluneca din mai multe ape. Aurelianul, cu gâtul încordat, stinse veioza şi nu se mai

văzu nimic clar în pereţii mişcători. Şocul Liei Mardare era acolo. Doar un întuneric albicios, cu un cap de om deasupra, se balansa în aer. Trupul urcase, cu toţii Hristoşii şi Dumnezeii lui, în carnea din care nu mai ieşeai decât stors. O lacrimă îi fugi Moroiului din mort şi o trezi pe Mardare tocmai când era în ea. Întinse mâna spre cordonul veiozei, dar altă mână îi pune cu putere vântul în coapse. E lac. Nu mai termină gândul fiindcă o privire îi bătea, de data asta, şi pironul între sâni. Senzaţia de rece o făcu să se curbeze şi îl trase, alunecând, înăuntrul înăuntrului ei.

Era deodată aşa de trează, aşa de trează, că îi simţea mişcarea până în degete. Degete puternice. Îi luau pielea de pe spate şi plăcerea de a umbla prin propria minte acum se dubla, Dacă mă sufoc? Din oglinda ceţoasă o începea altceva. Reuşi să se întoarcă. El nu mai era pe pat, era în oglinzi. Ăsta da junghi! Şi o pătrunse un gând de departe, apoi nu mai ştiu decât jumătatea care umblă în ea. Din spate o mână aprinse lumina şi oglinzile îi năvălesc deodată între picioare, mai încleştate decât sunetul care abia se strecura printre ele. Noaptea arăta în lumina care curgea din jur ca o zi nouă. Până şi adierea era limpezită. Atunci s-au desfăcut toate oglinzile şi trupurile, ca o altă jumătate, pe care niciunul nu şi-o recunoştea din cauza apelor. Doar că Aurelianul făcuse un salt din ea şi toate trupurile s-au împăcat. Sânii au mai rămas câteva momente în mâinile bărbatului până când oglinzile şi-au revenit şi i-au pus la loc. Sala era bine securizată.

Când Moroiu a încercat şi arătătorul în ultimul ţipăt, Prima doamnă se sculase chiar cu imaginea asta şi tocmai încerca s-o îndepărteze când de la fereastră recunoscu maşina Liei Mardare. I-ar fi plăcut să scoată din jandaru' ăsta cu fustă toată scama adunată în măruntaie. Noaptea îşi reproşa slăbiciunile din timpul zilei. O zi şi jumătate, de fapt, din cauza uitatului în vârful picioarelor la înserare. La fiecare. Regreta că toate rămăseseră în jurul Palatului, pustii. Puţinii protestatari se mutaseră la Universitate. Acum n-avea decât să se întindă şi să umble după gânduri.

Întâlnirile de după miezul nopţii îl depărtau, de fapt, pe preşedinte de suspendare. Pauză de respiraţie. Şi asta scurtă, îşi spunea, lăţit pe patul dublu şi încetinit de somnolenţă. Se muta,

apoi, pentru vreo patru-cinci ore în dormitorul de la etaj. Dacă şi moartea s-ar fi apropiat, nu l-ar fi recunoscut în vis. E adevărat, şi Martei i se părea demult că nopţii îi lipseşte faţa, Fiindcă omul meu este gol de-a dreptul. Nu uitase cum şuieratul era şi mai tare când ziua trecea întâi prin el şi pe urmă ajungea pe perna ei, Doamne, apără şi păzeşte! Cum mai era o bucată de noapte şi nu voia să rămână trează, pierdea şi amintirile din Piatra. Bate câmpii, ar fi bine să facă o cură de slăbire. Au, eşti paranoică, îşi spunea, stai liniştită, ce faci? Lasă că românii o să voteze şi împotriva ticăloasei. S-a trezit la guvernare paraşuta de noapte. Securista! Se mai gândi şi la fața buhăită și ochii injectați ai lui Mariot din ultima vreme. E dusă rău, săraca, îi miroase a pensionare. Cucuveaua asta nu tace neam. Asta e justiţia, doamnă, i-a spus odată. Baborniţo, i-a mai spus, dar prea încet pentru un papagal şi atât. Câinele murise la 10 ani împliniţi. Mariot se uitase la faţa primei doamne în lumina amiezii de ieri. Tocmai îi şoptea unui agent:

— Se vede că demonii o chinuiesc şi ziua şi noaptea, nu o mai invidiaţi! Nu aţi vrea să fiţi în locul ei.

Asta e de comă, gândea, înţepenit în cămaşa scrobită, locotenentul numit de o zi. Sigur nu e homo, se întreba?

— Apropo, nu uita sa-ţi pui o mână în şold, tinere.

Mariot se uita lung că are mustăţile-n pământ, Ca ceapa!

— Înţeles! Dar asta chiar e mumie ambulantă, are creieru' făcut varză, îşi spuse pentru sine.

Oricum, Preşedintele îşi arătase braţul puterii şi cu ocazia retragerii, care schimbase doar o câtime din obiceiuri. Trebuia să fii atent la poartă de la prima oră. Jurnaliştii erau deja postaţi acolo. Dar vremea azurie, ca şi culoarea Partidului Constituţional, ca şi preşedintele, întârzia.

4. Un oraş viu, da’ mort

Unii străini cred că oraşul Bucureşti e un loc magic, cu tot haosul din el. Sau tocmai de aceea o fi mai viu. Are viaţă de noapte, multă viaţă, până şi în apropierea unui bătrân, Manuc. Dar aici se aud de la Mitropolie urâciunile. Ţipă oamenii nemâncaţi, legaţi de bruma lor de salariu sau pensioară, copiii care ajung să muşte mâna mamei că e covrig cu susan, inculpaţii pentru care se caută probe la dosar după condamnare, credincioşii care rup şi norii deasupra rugăciunii, femeile neatinse de bărbatul lor, cei care poartă în vis un sicriu pentru că nu-l mai pot duce pe umeri, aurolacii care dau taxă pe aerul din canale şi nu se mai gândesc la mormântul părinţilor, bătrânii de la azil, lipsiţi de noapte ca şi de viaţă, ce mai contează, morţii din cimitire, unde nu se mai odihnesc din cauza alunecărilor de-i ia şi îi risipeşte pe câmp. Se agită şi taximetriştii, supăraţi că sunt agresaţi în timpul serviciului, surorile care primesc un ştergar cât o batistă la parastasul fratelui că nu-i mortu’ vostru, pătimiţii de pe stradă cu apartamentele vândute pe semnătura pentru electrocasnice, protestatarii în uniformă de poliţist, aveau să vadă ei salarii mărite când vaca o să facă balet, mai bine îi rugau frumos pe guvernanţi, poate nu se urcau graşii pe ei şi nu li se mai tăia îmbrăcămintea şi încălţămintea, unii spun că îi şi violau. S-au trezit la strigare şi alţi neştiutori, bărbatul agresat sexual la faţă de o nimfă, angajaţii care nu mai termină ziua acasă, o termină la privaţi, cică Tu-i gâtu’ mamii ei de comunism că nu-i mort nici azi, d-aia merge ţara greşit. Aude haosul şi moartea chiar moartea, care mai aşteaptă puţin la o terasă din Centrul Vechi, dar e timp pierdut cu beizadelele astea, Păi Nicuşor era, pă lângă profesor de facultăţi, Moromete, un domn, doar nu l-a trimis tac-su pân Europa dă nebun. Ţipă ei în pustie că nu vezi, chiorule, tinerii pleacă să spele maşini în Anglia,

pensionarele în Italia, fetele pe la mese, alţii îşi vând organele pentru azi sau ieri când le era foame şi mai ales sete, băgase Ciucaş la chioşc, îl lasă pe tac-su s-o violeze pe sor'-sa, lucru care nu s-a pomenit nici în vremea lu' Ceaşcă de l-au omorât la Crăciun şi de asta e apocalipsa pe noi, cum să ne mai întoarcem în ţară, politicienii au furci şi topoare, numai rudele lor sunt cruţate, doar nu se fut între ei nici nu iau din pensia grasă la torţionari. Că ţara noastră merge în toate părţile, şi fără picioare, la putere or fi d-ăia de-ai lu' Ceaşcă sau fiii, am auzit că au pungă la creier şi în pungă pun coşul zilnic pentru prostimea de nu se mai satură. Că şi maidanezu' a tras pe loc viran copilu' din parc şi l-a rupt, era flămând şi l-a văzut ca pe o hrană, i-a mâncat capu' şi maţele, Doamne păzeşte de ce e mai rău, nu se fac ele legile pentru un singur om decât în Parlament. Moartea vorbeşte chiar din interior că e luptă pe ciolan. Toţi sunt cu enteresu', ne meritǎm soarta, lasă. Oamenii nu, strigau mai departe pancarte şi un scuipat gros, asta pentru guvernanţi, vechi şi noi, Sunteţi toţi la fel!

S-au oprit fulgerele şi tunetele, chiar şi crăpăturile din clădirile vechi, când s-au văzut manifestanţii înşiraţi de la Piaţa Victoriei până la Ateneu, cu oprire la Casa Monteoru. Aici s-au uitat la moştenitoare, le-ar fi dat voie să se fotografieze în curte, sub draperiile negre de la un film de groază cu scriitori, dar mai durează cu actele. Pluteau cu toţii în norul de praf aşa de înalt că se căţărase pe el zidurile de sticlă de lângă biserici şi de pe arterele mari ale capitalei, unde chiar navetistul cu radio la cap, slăbătura, Băi politicienilor tontălăi de la putere, spunea, v-am ales că ne trebuie un şef, un şefuţ, un şefoi la doi şefuleţi ca să conducă ţara asta cu blestemu' pe ea de mămăligă ce e? Dacă nu veţi pune capu' mafiei pe o piatră şi nu veţi trece cu buldozerul peste ea, acest vierme va lupta mai departe pentru el. Viermele celui de măsura împrejurul Palatului cu măsura lui ieşea la orele de seară, care nu mai era în jurul Palatului, era mai mult la TV. Că guvernul e slab, cu Pitea Gabriel în frunte, investit de Preşedintele însuşi când călcase peste propria umbră de s-a auzit scrâşnirea şi tunetul deasupra. Chiar şi deşiratul, nepregătit pentru evenimentele care vor veni, a simţit, totuşi, exact când se uita în sus la Palatul Poştei o arsură în creştet şi a ştiut că ăsta e sfârşitul. Unde era maior Tulea să spună că e clasificat cazul, domnule? Sau se gândea că e mai

bine să treacă apa Dâmboviţei? Erau multe imobile de vânzare, erau şi mulţi ochi de sticlă acolo, o să-şi ia un binoclu într-un apartament de lângă Muzeul Lovinescu. Sau Cuca Macăii te ţine fără cuvinte, fir-ar să fie, gândea tot navetistul. Mi se rupe în paişpe sute doi şi de unu şi de alţii, nu pu-the el ceasu' de seară dacă toți se plâng în spațiul public şi nu-i ia nimeni în seamă. Ei, dacă ar şti cum merg treburile în statul nostru de drept nu s-ar mai văita că plâng morţii prin Europa. Plâng şi clădirile. Nu auziţi sticla?

Sticla mai că se spărgea la maslu. Crucea de la Mitropolie îşi aplecase un braţ, care a fost reparat şi iar se înclina şi iar îl repara şi iar era grea. Poate o fi fost din cauza Dâmboviţei, care o trăgea la vale! Râul fusese umplut cu mortăciuni, după ce că se învârtea unu prin oraş ca vodă şi gropile se lărgeau. Demult, pe vremuri ploioase, era inundaţie de la Cişmigiu până la Unirii, acum trebuia să scoată primăria şi morţii din apă ca să curgă. Numai că sticla pisată a ajuns şi în ea. Când s-a abătut grindina peste Bucureşti, zilele de retragere ale Aurelianului se apropiau de sfârşit. Dar apele s-au umflat şi s-au repezit mai întâi în sus câţiva metri, apoi spre Vitan. Moroiu i-a trimis o scrisoare premierului să cheme armata de la Grozăveşti la Vitan, măcar apa de băut să nu fie contaminată. Pitea Gabriel s-a dus pe apă şi a văzut, dar nu la invitaţia preşedintelui, Care nu mai are ce face decât scenarii, a văzut murdăria revărsată peste toată Piaţa Unirii, unde au apărut nişte schelete, dar nu era timp de ele. Nu aveau nici îmbrăcăminte, nimic. După zelul subordonaţilor primăriei la potopul din iulie, scheletele au fost trimise la morgă. S-a constatat că sunt vechi, cu găuri în ele, cum ai pune degetul. Curtea Veche era şi ea surpată mai încolo, însă nimeni n-a făcut legătura cu tunelurile care duceau de aici la Dâmboviţa şi la linia de metrou, oprit din cauza inundaţiei pe un tronson aşa de special. Mai lipsea ciuma, dar şi ea a venit sub forma unei epidemii de gripă tocmai când s-a făcut o groapă la Basarab, care se mişca în interior. Cantacuzino a scos vaccinul gratuit şi înţepăturile în braţ s-au umflat, dar nu au dus pe nimeni la moarte. S-a dispus urgent şi deblocarea banilor de la fondurile pentru calamităţi naturale şi circulaţia s-a reluat, cu greu şi cu uitarea bucureştenilor. Oricum, ei nu mai ştiau nici de porţile de altădată, nici de frumoasa pădure de pe Dealul Palatului, nici de

lacuri, aşa cum erau ele pe timpul podurilor de lemn. Nu pomenim de iernile lui Ceaşcă, erau poduri de gheaţă. Stăteai cu frigul în oase ca într-o tămâie arsă. Nu pomenim nici de Rahova, împrăştiată până în centru, printre cerşetori. Spunem doar că aici sunt două lumi, una dedesubt şi una deasupra. Pentru cine are urechi de auzit. Că de văzut se vede şi în Centrul Vechi, mai îngropat de când se dezgroapă. Oricum ai privi, dinăuntru sau de sus, clădirile sunt victimele istoriei moderne şi contemporane. Stau sub sticlă la Muzeul de Istorie pernuţe, covoare, ceşti, giuvaere, ilice cu fir argintiu, anul unamieşaptesutedouăzeci, rămas deasupra uşii unei clădiri demolate din Centrul Vechi, un testament, o fereastră cu privirea trasă în stradă de un arhitect necunoscut, care e chiar Lipscaniul. Nu mai există, însă, oameni care să-şi facă amintiri din ele.

Multele terase, aşezate direct pe străzile înguste ale Centrului, astupă găurile din care vin scrâşnetul şi surparea, ca o prevestire rea. Raiul, nu. Doar ecoul lui, şi numai departe, în Herăstrău, unde insuliţele din lac sunt mai aproape de înotători şi de canotori. Alături, pe terasa restaurantului, petrec de inimă albastră nişte cetăţeni, care iubesc culoarea apei, câtă cămaşă are pe ea. Când se îmbată mai aruncă paharele prin iarbă. Doar unul, Manolea, cu tunica lui verde-crud peste verde-crud, şi celălalt, consilierul judeţean, lăţit peste şolduri şi cu mâncărime pe gât, au stricat obiceiul fiindcă s-au certat pentru statul de drept. Manolea, cu dosar la Bucureşti, a fost luat de mascaţi chiar de la pahar. Venise cu maşina din Murighiol să se răzbune pe preşedinte, dar era prea târziu şi Manolea a călcat pe cioburile din iarbă. Lacul din Herăstrău se curbase brusc.

5. Una bucată ger

Viscolul spulbera zăpada şi dezbrăca protestatarii în Piaţa Universităţii. Dar chiar în pielea goală pe aşa ger? Iadul alb se instalase de câteva zile în toată ţara. Şi să-l vezi pe navetist cum l-a făcut maică-sa, fotografiat de necunoscuţi lângă dubiţa poliţiei, doar în ciorapii de lână întorşi cu călcâiul în sus, era ceva neobişnuit şi pentru Mariot. Dacă a ordonat să-l fotografieze mai departe pentru niscaiva amintiri nu însemna că mascatul trebuia să-l împingă în dubă cu picioarele. Maiorul Tulea avea să spună şi a doua zi că doar l-au încurajat, domnule preşedinte. Moroiu s-a uitat cu celălalt ochi la presă, era o problemă de siguranţă naţională, şi a cerut o investigaţie, paralelă cu cea a Ministerului de Interne. Abuz, au declarat reporterii, aflaţi între cei zece protestatari întârziaţi din februarie, la Universitate. În următoarele zile au fost şi mai violente întâlnirile mascaţilor cu cele zece statui de frig, câte au căzut de pe firele electrice pe treptele Naţionalului. A treia zi după-amiaza iar a întrebat-o preşedintele cum e cu protestatarul care poartă tricolorul la gât şi pumnul în aer, dacă e mort. Mariot a bătut din călcâi şi i-a raportat, ca şi cum ar fi scris pe o hârtie roz:

— A suferit un infarct miocardic, domnule. Stătea în Piaţă, lângă navetist.

Poliţia a raportat decesul, de asemenea, a treia zi dimineaţă la ştiri, prin purtătorul de cuvânt, care era fată. Vorbea cam fonfăit:

— S-a, mmm! găsit un om al străzii decedat, mmm! din cauza frigului. Era, mmm! învelit cu o pătură. Se fac investigaţii.

Reporterii au ajuns la faţa locului, unde doar zăpada mai păstra trupul îngheţat, tot ca pe o amintire. Medicii n-au putut determina cu exactitate cauza morţii. Fusese sau nu un şoc hipotermic? Se mai întreabă şi astăzi, şi-a spus Larisa, venită din nord, Unde nici

ziua nu se întoarce acasă, dar noaptea? Numai că strigoiul, sau ce era Banu Larisa, îşi mâncase propriul covrig de la femeia în roşu, care îl ruga pe unul să ia pomana şi ăla nu că nu vrea. Sau aşa a crezut navetistul când l-au dus de lângă boschetar în măruntaiele muzeului şi acolo respira greu din cauza astmului. Respira a agonie, a zis Baba Vancea. Asta a auzit Mariot în aerul neluminat din catacombă, exact când mâna stegarului atârna de somnul omului care dârdâia de frig. Că nu moare odată!

Foamea îl ajută să trăiască, gândi Larisa. Dar nu se auzea decât pe ea, trecu prin frig ca prin ascuţişul unei săbii, fără să simtă, şi merse în locul navetistului la Gara de Nord. Era 19,00. Seara se apropia de peron, dar nu mai pleca. Ia uite, şi ceferiştii! Nu au de lucru. Greva dura de dimineaţă şi destulă lume se îmbulzea ba la informaţii, ba la mec, ba la o bere, ba pe scaunele de plastic, şi ele o gheaţă, de pe linii. Doar vorbele mai încălzeau aerul. Mai ales că erau tot de la CFR. Acum, dacă trebuia să aştepte trenul împreună, cei doi conductori se apucaseră de treabă.

— Cum ziceam şi ieri, nene, gândeşti adânc, bre! Fie vorba între noi, zice el ceva, nasul matale?

— Păi dacă bătălia se dă pe crapii şi ştiucile României?

— Bine că nu zici *scorioni.*

— Bine că-i crezi tu că sunt frunze uscate în copaci de vara.

— Păi sunt?

— Lasă, e vorba de capitalismul nostru de cumetrie. Ştii cum se botează hulpavii ăştia pe înţelesul prostimii?

— Ştiu, au arătat la teve. Că cât a fost nunta şi cât au dat invitaţii. Îţi faci cruce.

— Ce a vrut să zică tâlharu' că a fost dezinteresat!?

— De cine?

— Cum de cine, de ziua lu' Mardare.

— Da' ce, voiai să vină avocaţi în izmene sau în tricouri cu imaginea lui pe piept? Vrei procurori în pantaloni scurţi?

— Nu, regi. Şi aşa daru-i de formă.

— Bre, cică forma aia de om care ocupă funcţia de preşedinte…

— Abuziv, Pafnute.

— Şefule, care mă fute că asta nu schimbă cu nimic fapta că a scuipat pe cineva? Punct.

— Nu înţelegi. Doi se bat şi nouă ne curge sânge din nas, asta e.

— Da’ mi-a spus mie nevasta că matale nu înţelegeţi că nu înţelegeţi.

— Mă, de când te-ai copt infectezi spaţiu’ public, mă! Hai să vedem la informaţii, că a trecut trenu’.

Larisa stătea în picioare în faţa lor, se săturase de atâta groapă şi la patru şi la Sfinţii Trei Ierarhi, tocmai le spunea că folosesc cuvintele ca pe stafii, dar pe ei nu i-a mişcat nimic, nici anunţul că trenul de 19,15 fusese garat pe linie. Luă de pe umerii ceferiştilor bruma de ger, mmm! şi urcă în tren. Mai are ceva zile de umblat.

6. Hârtii şi alte îngropăciuni

În ajun de lună plină papucii Moroiului stăteau covrig, ceea ce o făcu pe Larisa mai atentă. Fusese la Poienii Bughii. Ce să mai vezi acolo, mai mult moloz. Teren privat, scria pe tăbliţă. Larisa o dădu la o parte, dar tăbliţa se propti în stâlpul de fier. Atât mai era în picioare? Combinatul chimic se mâncase singur. Totuşi, se mai zăreau nişte ruine şi Larisa nu mai ţinu cont de stâlpul care tocmai trecea prin ea, o să se ducă mai aproape de clădirile chioare. De aproape nu era decât ploaia şi vântul în ele. Mai multe rânduri. Aha, de asta au venit actorii de la Comédie în mai multe acte să joace *Retragerea Aureliană* şi nu le ieşea repetiţia. Nu conta că Moroiu s-a aşezat mai departe de premierul şi deputaţii majorităţii în sala reunită a Parlamentului, care era aici cu geamurile lipsă. Piesa rămăsese înăuntru şi Larisa s-a uitat un timp la scena care o înconjura. Atunci Moroiu a zărit-o de la tribună şi s-a schimbat la faţă. Nu crede că e în realitate, Ia te uită! Şi nici nu ştie că e. Omul venea şi pleca, pleca şi venea. Unde, că în Poienii Bughii nu e decât o stradă principală? Strada o înconjurase pe Larisa cu localnicii, care strigau în altă piesă că s-a ajuns prea departe. Erau la balcon, iar Moroiu le-a strigat să se aşeze, ce le trebuie lor teatru dacă n-au ce mânca? Ne trebuie, că cinci pensionari s-au sinucis, femeile ne-au plecat să şteargă la cur în Italia, în ţară s-a creat o frică națională. Nici pe vremea lui Ceaşcă nu exista aşa ceva, oamenii să nu mai vorbească la telefon, pensionarii să se otrăvească singuri cu ciuperci, elevii, profesorii, medicii să fie hărțuiți de fisc, funcţionarii să fie numai şefi, serviciile să treacă mereu de partea puterii, magistraţii să creeze un sistem care este numai al lor.

— Şi rămân în sistem, domnule preşedinte, i-a strigat navetistul din balconul Parlamentului, care era o cameră mai sus, tot cu geamurile sparte. Atenție, domnule, e prea mult, ați făcut mult rău,

milioane de oameni vă urăsc. Și, Doamne ferește de o scânteie ca în 1907! Sunteți o inchiziție. Ați terorizat oamenii, v-ați jucat și cu Dumnezeu, punându-i să jure pe biblie. Va veni momentul să se plătească pentru toate. Nu sunteţi mai presus de lege deşi ne omorâţi în fiecare zi. O să răspundeți pentru dosarele politice, pentru oameni închiși fără probe, pensionari omorâţi şi în groapă, pentru cumetriile şi afacerile care vă înconjoară, pentru sistemul pe care l-aţi stabilit cu ajutorul justiţiei, devenit un mecanism sub controlul dumneavoastră. Țara are nevoie de liniște. Ați făcut destul rău. Iar Pitea e un mărunţel care sâsâie! Se bagă în seamă ca să ia voturi. Gabriele, daca îţi plouă în gură nu ţi-o mai murdări şi tu cu cucuiu' din colţ!

Sala s-a uitat acolo, dar crescuse iarba şi nu se mai vedea nimic. S-a urcat atunci pe o ridicătură din mijlocul clădirii actorul care a zis că este Darius. Puse piciorul în sandaua ruptă pe piatră.

— Ptiu, ați ascultat de ordinele unui dictator! V-a spus să faceți milioane de dosare și aţi făcut. V-a spus să băgaţi milioane de oameni în pușcărie şi i-aţi băgat. Ați fost complici la tentativa de genocid. Țara nu va ierta zelul vostru care e câtamai ridicolul.

Din spate, în lumina reflectorului, se deplasa cu paşi lenţi alt navetist, care nu mai aşteaptă să ajungă pe scenă.

— Oameni buni, m-am săturat de căcăneala politicienilor. Veţi vedea cum acest sistem va albi şi dosarele preşedintelui. Vă garantez că nu va vedea brutăria! Serviciile mimează detaşarea, dar democraţia e legată cu odgonu'. Mai apără societatea civilă cineva? Sigur că, dar Larisa trecu prin zid şi se trezi în altă clădire, tot cu ochii lipsă. Ei, aici erau actori tineri. Improvizau.

O pasăre, care nu era decât Ceaşcă în hainele de cununie, se uita la doamna Marta. Spatele ei se ridică. Este şi ea pasăre. Doar că întoarce capul la uniforma ascunsă după paravan.

Ceaşcă (*întinerit, pune mâna pe locul din geam; aerul e dincolo*): Îmi suflă ceva în moalele capului!

Marta: E vânt puternic.

Ceaşcă (*cu urechile într-o sticlă fierbinte*): Mamă, ziua de 21 decembrie a venit din microfon. Cine se gândea la asta!

Marta: E cum ai înota. E mereu 21 decembrie.

Nevasta lui Ceaşcă: Daaa!?

Ceaşcă (*loveşte de trei ori în microfon şi încearcă tot de trei ori vocea, alo, alo, alo!*): Cad ciorile?

Nevasta lui Ceaşcă*:* Nu cad ciorile, iar începi?

Ceaşcă: Da' se strică vremea.

Nevasta lui Ceaşcă: Aşteptarea nu strică. Lasă, mai trec vreo două decenii şi ai să vezi istoria ca nouă.

Marta (*înghite greu*): Ştiţi ce spune mulţimea? Că ar trebui să aibă un pic de demnitate şi să demisioneze.

Ceaşcă (*cu gândul la anii '80*): Asta-i o meteahnă veche. Uită-te la bătrâni, tot mai aşteaptă.

Marta: Văd, da' se acoperă cu verdeaţă.

Ceaşcă: Dacă sunt morţi.

Marta: Sunt vii.

Nevasta lui Ceaşcă (*în aerul care s-a răcit*): Hai mai bine să ne uităm la drumul naţional! Şi-au făcut toţi case cu etaj.

Ceaşcă: În ce să bage banii? Hai să mergem!

Un fâlfâit s-a repezit în rama geamului ca într-o oglindă.

Navetistul (*aplecat, să nu se lovească*): Înăuntru ce ne trebuie nouă păsări moarte?

Marta*:* Erau de la azilul de bătrâni. De pe vremea lui…

Navetistul: Ceaşcă n-are el treabă cu azilul. Are cu timpul.

Marta: N-au unde să se ducă ziua, vin aici.

Navetistul (*se uită în jur, vorbeşte în urechea Martei*): Dumneata eşti vie?

Marta: Sunt, toată dimineaţa.

Navetistul: Aveţi un aer închis. Vă cunosc.

Marta: Tot Bucureştiul are un aer închis.

Navetistul (*proptit în prag*): Nu sunteţi Prima doamnă?

Marta (*pipăindu-şi buzele crăpate*): Aerul e aspru. Au să-l poarte pe străzi cu praf cu tot. Degeaba ţii visul în tine.

Navetistul (*încruntat*): Care vis? Dumneata ai vise? (*către sine: Asta parcă era mută! A înviat?*). Dumneata ce cauţi aici?

Marta: Nădejdea, ce să caut?

Obosită, umbra navetistului, întoarsă pe dos, nu duce nicăieri. Omul se uita la piciorul mâncat. Se uita şi la mâinile zdrenţuite. Întorcându-se spre stânga, îl ia o rafală de vânt. I s-a lipit ca o tuse de umăr. Duce mâna acolo, Năclăită rău! Alături, un ins uscăţiv îşi pune mănuşile, face semn spre public. Cravata i se încurcă la gât.

Larisa şi-l aminteşte de la televizor, Sinucigaşul!

Sinucigaşul: La un moment dat m-am aruncat în bazin. Se încurcaseră limbile ceasului.

Marta*:* Bazinul nu avea apă?

Sinucigaşul (*mimează că înfăşoară cravata în limbile unui ceas de perete*): Pun orele la loc. Mă aşteaptă la PARCHETU' SUPREM.

Marta*:* Cât e ceasu'?

Sinucigaşul*:* Vin ploile de toamnă.

Marta (*către sine: Cu ăsta nu te poţi înţelege*): Au mai venit.

Sinucigaşul: Trimit ei procurorii pe cineva să fie înger. Măcar pe jumătate.

Femeia (*cu rugăciunea în ea*): Şi cine să se uite la amărâţi.

Marta: Da' vouă ce vă pasă?

Un bărbat în negru: Noi stăm de trei zile. Stăm aici, la rând, şi vin alţii să ne ia locul. Asta e regulă?

Soţia bărbatului în negru: Vorbeşte tu, Socrates, de ce nu vorbeşti?

Bărbatul: Vedeţi? Mereu mi-o ia înainte Mătrăguna.

Soţia (*se coşcoveşte, o stăncuţă pe sârmă*): Stai cam prost cu nervii, nu înţeleg ce te băşici aşa din orişice fleac.

Bărbatul: Dacă vorbeşti în somn!

Soţia: Acu, spune ce ai de spus!

Bărbatul (*cu întreruperi dese*): Păi… ce să mai zic!? Ne-am ţepuit ca proştii, am votat ce-am votat şi am pierdut pă mâna noastră… Se poate, dom'ne, să mai trăim în România? Mai avem, dom'ne, ţară? Aţi tăiat, voi care eraţi înainte… nişte (*se îneacă*) biete maţe, combinatele în bucăţi de fier vechi. Am lucrat aici… Şi siderurgia se duce bucată cu bucată.

Soţia (*cu furia crescând*): Şi eu am fost laborantă la CET, o să vă omoare mai ceva ca pe Împuşcatu' dacă vă faceţi mai moroi decât Moroiu.

Bărbatul: Lasă, nu te mai enerva că iar cheamă Salvarea.

Bărbatul şi femeia vorbesc mai departe, dar nu se mai înţelege nimic. Încep să scrie pe perete Jos Moroiu, Jos Guvernul! Pe celălalt perete se proiectau nişte imagini cu încetinitorul. Sunt sperietori. Bărbatul şi femeia trec şi la celălalt perete. Scriu: Aruncă diavolu' săgeţile în noi! Vântul le mişcă, însă, din loc.

Bărbatul: Ia uite, sunt chiar săgeţi!

Femeia: Da de unde!

Tot din perete, actorii şi Larisa se uită afară. Vântul era în sală. Cineva arunca vin sfinţit peste cărămizile măcinate. Proiecţia, care venea prin fereastra goală, dar tot oglindă, coboară pe scenă. Din ea apar două momâi. Se apropie de Marta.

Prima momâie: Ce faci, coşi golul, ce faci?

Marta: Cine întreabă?

Prima momâie: Păun, doamnă. Procuroru'.

Marta*:* Vrei să naşti?

Păun: Ceee!!!

Marta: Că ăştia au simţurile treze, aşa a spus Aurel. Ascultaţi cum creşte plopul în gară! (*face o pauză scurtă*). Vedeţi că şeful de gară a băgat furca în şoldul femeii? Auziţi, vântul i-a smuls mâna din semnal (*se opreşte, i se pare că seamănă cu Moroiu*).

Cealaltă momâie face cu o riglă un perete întreg în lumina reflectorului, care e aceeaşi fereastră. În lumina amiezii. Pe zid se reflectă căile ferate. Se reped toţi să ia trenul, dar liniile dispar. Încep să scrie pe perete inscripţii, cu mâinile. Uitate acolo. Apoi se retrag. Din perete vine în scenă şi Ciucalete la 10 ani.

Păun: Copiii ăştia, ce dracu', au dimineaţa distrusă şi ei?

Ciucalete copil: Nici seara nu e în ordine, don procuror.

Păun: Ce are seara, băiete?

Ciucalete: Are pă dracu' s-o ia. Ştiţi cum îl cheamă.

Pauză. Câteva momente scena rămâne fără vânt. Toţi sunt ţepeni. Mai departe şeful de gară apucă manivela ca un simplu lucrător de la căile ferate. Apare un insert: Nu mai citi, mamă, ce scriu dracii ăia pe perete.

Mama, cu faţa Babei Vancea: Nu-i perete, e catacomba de la muzeu.

Şeful de gară: Da' io văd fereastra cu fetele în gazdă.

Mama: Lasă, ne dau ăştia la televizor!

Şeful de gară iese pe uşile duble. Ia cu el semnalul.

Păun: Unde ducea trenu' ăsta?

Ciucalete: Era metroul, don procuror.

Păun: Şi de când e metroul deasupra?

Ciucalete: De când şi-a făcut şi centrul Bucureştiului străzi suspendate.

Păun: Ori ai stat şi tu cu porumbeii la interogatoriu, Ciucalete?

Ciucalete: Stat, don procuror. Da' erau de la Universitate.

Păun: De asta!

Un televizor cât peretele din spate. Apare Marta, de fapt numai întrebarea ei pe tot ecranul: E 6 seara? Amiaza se înfăşoară înapoi pe rola primei părţi a filmului. Sinucigaşul îşi desface puţin cravata.

Sinucigaşul: E zăpuşeală mare la ora asta în televizor!

Marta: Eşti mâncat pe faţă, omule.

Sinucigaşul: M-au mâncat ai voştri, madam'. Că să dau bani dacă vreau licitaţii.

Marta: Toţi dau.

Sinucigaşul: Pentru afişe electorale? Milioane, doamnă?

Marta (*cu faţa la desenul unei străzi, tot pe perete*): Doamne Dumnezeule mare, ăsta a fost dus la cimitir în dubă închisă. N-a văzut nimic.

Sinucigaşul: Aveai limba mâncată, acum vorbeşti, doamnă?

Marta: Eu am avut totdeauna o linişte mare.

Navetistul (*executând un salt mortal pe scenă*): Linişte? Păi, ţineai acordeonul pe faţă, cucoană, când făceam noi rondu' de seară.

Marta (*scoţându-şi chipul din acordeonul desfăcut*): Da' ce, eram în mormânt? Păi, şi tu ai naşterea mea, sfrijitule? Că şi ofiţeru' de l-am luat a dat din cap. Şi eu ce, nu încap în ea? Strada asta e strada mea, să ştiţi.

Păun: E moartea.

Ceaşcă (*şi mai tânăr, în trecere prin scenă*): Hă, hă, istoria îmi dă dreptate!

Larisa (*gândind, ca spectator, cum are ceasul ăla din perete bătaia grea, de bolovan. arată spre ceas*) Dă în el de peste două decenii. Şi nu mai termină reforma justiţiei!

Păun (*întorcându-se spre ea, cu mirare*): L-a mutat în pământ? Pe Moroi.

Larisa: Nu încă, dar opoziţia asta aşteaptă.

Păun: Opoziţia e aia care stă şi acum în prima ploaie?

Larisa: Cam aşa, că miroase a vinilin, cică!

Păun: Stă să vadă când învie Preşele a doua şi a treia şi a câta oară?

Ciucalete: Îhî!

Toţi rămân suspendaţi în filmul care se poate viziona prin fereastra cu fete în gazdă. Navetistul se rupe din cadru şi fuge să ţină

bustul lui dincolo, în camera unde scrie Piaţa Universităţii. Strada iar se rulează înapoi, înainte ca el să strige Jos Preşele! Se opreşte pe scenă să taie ceva, cu mâinile roase. „Să taie crivăţul!" apare un insert pe perete. Ca un ecran de televiziune are o bandă pe care scrie Jos Moroiu! Jos guvernul! Navetistul se uită cu orbitele goale. Din ele apare un interior, pragul din curtea muzeului. Muzeul dispare. Acum, hârdăul cu apă din groapă ocupă jumătate de perete. Lumânarea se întăreşte în mâinile Babei Vancea.

Navetistul: Când am sosit, ploua. A fost sânge pe pereţi în fiecare zi.

Marta: Pe acolo nu trece ploaia?

Navetistul (*întrebându-se ca pentru el dacă asta umblă prin aer în două umbre sau ce*): Şi acuma ţi-e frică. Doamnă, ţii zgarda aia aşa strâns în mână.

Marta: Unde e câinele?

Sinucigaşul: Nu vedeţi, cade aerul din ea. D-aia e pasăre de noapte.

Fostul Dictator, urmat de Elena, soţia lui, iese din tanc în următoarea cameră, cu două ferestre goale. Ea se uită pe cea din stânga.

Elena: Vezi, ţi-am spus că e următoru'?

Fostul Dictator: Ai dreptate, următoru' e. *(poala hainei i se ridică puţin câte puţin, toţi aşteaptă să zboare pe cealaltă fereastră, dar caută ceva în perete).*

Fostul Dictator: Parcă mai e cineva.

Elena: Lasă că se strică şi vremea lui.

Larisa încearcă să se uite la ploaie de dincolo. Deasupra pragului abia i se vedeau ochii foarte apropiaţi şi nasul încovoiat. De atâta slăbiciune aduce cu vrabia pe care o ţine Fostul Dictator în scorbura din perete. Navetistul e şi el prezent, cu basmaua Babei Vancea crescută pe figură.

Navetistul: Statuie îşi face Preşele. Vrea să ţină zilele şi nopţile deasupra lui. Cred că de asta iese mereu la televizor. Toată lumea să vadă.

Larisa: Vede păpuşăria, ce să vadă altceva la drac?

Marta: E om.

Navetistul: Când vor fi scoase la lumină toate afacerile de

miliarde, atunci să vezi, doamna mea, care-i salută şi pe morţi, atunci să vezi cu ochii mata dracu' gol-goluţ.

Marta: L-am văzut la început.

Cineva îşi înghite râsul pe ultimul rând din sală.

Bărbatul de la azil: Lăsaţi-o în pace. De dimineaţă stă cu emoţiile în ea.

Bărbatul se retrage într-o sală prea mică pentru proiecţie.

Larisa: Ăsta e azi teatrul românilor? Iar o să umble Moroiu printre hârtii.

Sinucigaşul: Să umble. Află el câte ceva.

Păun: Numai dacă umblă la mormântul din biserică.

În lumina plină de praf care se aruncă pe perete apare Mariot.

Mariot: Ce vorbeşti?

Păun: Dumneata de unde ai apărut, că erai de strajă, duduie?

Mariot: Lasă ironiile, don procuror! Nu ai spus că se răsuceşte şi timpul în groapă de când cu Moroiu la Palat? Ai spus. Nu ai promis că mâine pleci din somn? Ai plecat. Ei, asta am făcut şi eu.

Mariot îşi ţinea degetele în nişte mănuşi boante, puse alături.

Mariot: Am venit pentru comandant *(îi face semn Fostului Dictator cum că ar vrea să stea de vorbă altundeva)*.

La o mică distanţă, cu certificatele în mână, Elena. Fostul Dictator se aşază pe scena din prima cameră. Mariot vine din spate şi ochiul soţiei lui trăieşte un moment de panică. Ceilalţi intră şi ies din film liniştiţi. Biserica Sfânta Vineri se rulează până când apare capacul mormântului cu ctitorii. Larisa mută lumânările. Cei doi ceauşeşti (Fostul Dictator şi Elena) sunt vioi.

Cei doi ceauşeşti: Vedeţi, au tăiat brazii din jurul bisericii.

Larisa (*încercând să fugă în noapte*): Doamne, ce blestem să îi văd şi aici.

Elena: Te-ai speriat? Când o să-i facă Moroiului marmură de mormânt lângă noi, atunci are să-ţi atârne, atunci are să-ţi atârne frica de gât.

Larisa: Un mormânt gol.

Marta şi Sinucigaşul (*voce comună*): Staţi, cât e ora?

Înainte ca mirarea celorlalţi să-şi facă loc pe ecran, piciorul Sinucigaşului se desprinde de tocul uşii. O ia spre PARCHETUL SUPREM. Apusul înconjoară locul din fostul combinat chimic şi în numai câteva clipe, după Triaj şi Basarab, ajunge la Radio. Trece de

Conservator, Cişmigiu, Casa Armatei, Arhitectură, Universitate şi intră în curtea Palatului. Acolo dispare. În locul său se văd actorii tineri în altă ruină din combinat, aşezând ferestrele. Pentru o piesă de teatru.

7. Vocile lui Mariot

Într-o clipă Larisa vru să vadă seara adevărată din jurul Palatului. Se întoarce ea la combinat mai târziu. Dar nu mai găsi nici înserarea cum a fost înainte. În afara zidului, făcut de sepepişti, servicii, justiţie, simpatizanţi sau adversari cu schimbul, erau iar cătuşe. Dacă te luai după spiritul Larisei, şi el captiv în trecut, ai fi văzut vagoane de cale ferată dispărute cu sutele, restituiri de proprietate false, viii schimbaţi în morţi şi morţii în vii, graţieri imposibile în prima zi de mandat, tot artizanatul propriu umplut cu bunurile dispărute de câteva decenii, statul îngropat în vâna şi în suflarea Moroiului, urmat de fotomodelul trecut de 30, care aşeza pustiul în el şi când venea moartea din oglinzi.

Preşedintele ştia că politicienii sunt şantajabili, Au furtul în sânge, Mariot, îi spunea dimineaţa la cafea. Mariot era cam speriată de când trecuse la dispoziţia lui, Neam de hoţi, domnule. Funcţionează, încarcă sistemul, îşi spuse, sau cine mă hărţuieşte de nu mai sunt io? S-a uitat la imaginea preşedintelui şi n-a văzut altceva decât iarba din jurul Palatului, crescută iar peste înălţimea permisă. A fost cu atât mai uimită când Moroiu a revenit în dimineaţa de luni mai întărit decât înainte. Aia nu fusese decât încălzirea, acum începe lupta. A doua zi toate documentele din timpul mandatelor sale de preşedinte fuseseră aduse în Vizuină, Sau ce sunt? Din cele douăzeci de cutii sigilate venea un miros ca de bătrâni, care zac în timp mai mult decât trebuie. Uneori îi uită Dumnezeu cum l-a uitat pe preşedinte, dar ei cunoşteau tristeţea adunată în nopţi, pe când nopţile nu-l recunoşteau pe moroi. Aşa că Mariot şi-a ţintit privirea în gol ceva mai departe de scările din faţă. Oricum, opoziţia face mai mult zgomot la televizor. Să pună

ea mâna pe moştenire! Partidul ăsta, Popular Socialist, luptă numai în intestin, cică. Se pun cu Preşele! Vru să râdă de una singură, dar îi sufla ceva greu în ceafă şi, când se uită înapoi, nu era nimeni. Ce diavol mai e şi asta? Problema ar fi dacă putem îngropa urmele. Şi se uită lung spre poartă, Azi mai vin şi alte cutii. Auzi la Baba Vancea, că l-au trădat penele de pe chelie! Un gâlgâit tocmai venea din umbra ei, lungită pe scări, Chiar că e un drac pe aici! Dar era singură. Şi dacă ar apărea cu plete şi ochelari de soare baba tot ar măcăi, nu!?

Nu, i-a răspuns Larisa. Şi dacă ar apărea cu plete şi ochelari de soare tot nu ar mai şterge corupţia din jurul dumnealui. Sunt destule învârteli puse sub lupa jurnaliştilor şi procurorilor. Ăsta e artizanul nostru. Îngroapă toate mânăriile cu procurorii şi judecătorii lui. Putem îngropa infernul de tip mafiot din jurul puterii? Care pute de trăsneşte. Şi seara e puturoasă. Când alt procuror sau alt judecător, când alt securist sau alt jurnalist cade pe vreo afacere necurată a preşedintelui, cazul e preluat la centru şi închis cu un NUP. Aţi pigulit sistemul, om cu om, curte cu curte, judecător cu judecător, servicii cu servicii, aţi ridicat apocalipsa la scară naţională. Planurile să iasă, iar adversarii să se izbească de zidul Palatului. Şi aşa au în cap un om slab. Absent, precum domnul Ciuc de stă pe postul de ministru la justiţie ca un struţ. Pe asta se bazează şi ţuluşii Moroiului din instituţii-cheie, pe pasivitate şi frica de dosar.

— Cum mai rabdă Dumnezeu atâta trădare, Mariot?

— Uite că rabdă, se trezi vorbind tare, uitându-se într-o parte şi alta, Mariot.

Îşi aduce aminte de altă sperietură. Când apele curgeau de sus gata să sufoce metroul la Universitate. Bine că nu a fost vânt sau grindină! Dar am văzut întunericul şi m-am speriat, gândi, asta da întâmplare.

— EL vă dă doar bilet de dus, nu de întors, Mariot.

— Au! Ce-i cu vocile astea? Doar nu am vedenii!

— Moroiu vrea să distrugă parlamentul şi să se transforme el însuşi în singura sursă de putere în stat.

— Unii îi cântă în strană ...Au!? Iar a apucat-o vorbitu' de una singură. O trimit ăştia la balamuc.

Se uită spre intrare, nu era nicio mişcare. Că băieţii ăştia

controlează cam tot ce respiră! Da' îţi aminteşti ce îi spuneau lu' Mardare? Că suntem bucuroşi să lucrăm pentru dumneata. Trebuie să facem eforturi mari ca să nu cădem sub farmecul tău. Eşti isteaţă, eşti frumoasă, eşti fidelă direcţiei pe care ne-a dat-o preşedintele. În calitatea noastră de servicii te vom vota pentru prosperitate. Promitem să strângem cureaua, să renunţăm pe hârtie la demnitatea noastră doar ca să te vedem bogată şi fericită. Îţi mulţumim din tot sufletul pentru înţelegere! Ha, şi asta tocmai când punea dumneaei benzină, noaptea pe lună. Că Moroiu ascultă drăcoşenia din glasul damei, asta ce cocoşu' dracului a învăţat el pe mare şi pe uscat? Iar premierul şi parlamentu', nişte complici, mamă ce vă va păţi curu' cât de curând la toţi. Nici umbra care o aveai nu mai există, mamă. Ridicolul nu ucide, popor laş ce eşti! Hrăneşti toţi tembelii, ăia cu ochii în Hazna. Adică în ochiul lui. Auzi la ei, Mulţumim şi mulţumim! Da' risipa de fonduri europene, aruncate pe terenuri de fotbal în pantă, pe parcuri în mijlocul pădurii, unde nu calcă niciun sătean pentru că are parc şi acasă şi la câmp, pe telegondole fără pârtie de schi şi pământ intravilan semnat de ea însăşi pentru ea însăşi, cine le-a făcut? Ar trebui verificată madama. Nu credeţi că averile crescute la minut mai ceva decât în cartea de colorat ar trebui luate la bani mărunţi? Nici eu nu sunt vreo cinstită, dar mă întreb ca omu', de unde atâta drojdie pentru averea Liuţei. Că nu acolo e banii noştri, vorba mamei din Ferentari, e din salarii sau pensii de mizerie. Verifică cineva dacă a fost spălare de bani la fiecare bucăţoi de pământ pe care Mardare l-a achiziţionat? Nu, că aşa e direcţia. Unde îşi bagă coada Lia Mardare, cea care i-a cumpărat loturi despre care nici preşedintele nu ştie, le are nu le are, trebuie să facă ea, Mariot, curăţenie? M-am săturat să fiu la mijloc între anexele nedesecretizate şi alea secretizate din contracte. Ce notar? Un *dealer* de maşini la frontiera Nădlag. Că frontiera se mişcă pe roţile maşinilor echipate afară, achiziţii masive, import cu bază românească e o poveste cu cântec. Ridicolul nu ucide, popor laş ce eşti! Nici umbra care o aveai nu mai există.

— Ce faci locotenente, ce mătrăguna mea faci?
— Domnule general!?
— Te-am înregistrat, Mariot.

La semn, doi mascaţi au ieşit din umbra mai veche a stejarului şi Mariot s-a trezit că lumânarea e deja stinsă, Lua-l-ar dracu' de anticrist să-l ia! Mută-i, mă, curu la ceafă, auzi în întunericul care nu-şi vedea degetele, dar de unde cineva o lua pe scări.

8. Scrisoarea mamei de Târnăbeşti către fiu, mamăăă!

Dacă te duci azi şi vi mîine, mamă, scrie aşa Lili că te plătesc, dacă vi mîine mamă la Tîrnăbeşti cu vântul care bate spre tine, Gheorghiiiiiţă, ai să mă cunoşti după basmaua de caşmir negru şi trandafir roşu în vârful capului aplecată de greutăţi azi şi mâine şi poimâine şi câte zile oi mai avea cu omu mieu şi cu fimiu de la Bucureşti de ai făcut 8 clase în comună, dacă te duci azi şi vi mîine, mamă, ai vedea că nici guvernu nu mişcă un deşt fără ordin de la stăpîn. Ai fost iar în corzi, las' că s' aia de frică şi Mariotu şi Lauru Balauru de justiţie care ierea cu tine la vodă. S' fi văzut că s-a răsturnat căruţa de furie cîn am auzit cu ăla bătrân sus pe fân ce ordin ai primitără. Noi oameni dă rînd sîntem revoltaţi nu se mai există caracter ca a lu' tactu nu mai ie nimic. Lili a lu Piţi zice că justitia funcţionează cu două viteze aşa zice da' are ceva carte 10 clase şi e la primărie. Nu-i aşea Lili? Că piramida asta nenorocită e vecinică aşa zice. Lili, zic io, aşa să scri după dictare, îl am pe fimiu acoloşa ce tot vorbeşti făi? Ea nu că ai scris şi la jurnal cum e drept moroiu şi altfel nu. Aoleo maică iar te-apucaşi să scri hîrtii? Dă-i 'nainte mamă. Să rîde tăţ' ai noştri dă să aia pă ei, dăşteptu mami. S' vede că te-am făcut mai cu moţ. Tu ai fost singuru care ai învăţat carte. Că io nu văz să scriu şi să cetesc io n-am fost la şcoală. Barim căştigi ş' tu un ban de la ghenerali cu stele? Că cît ai fost lipsă de-ţ duceam pachete la vorbitor şî-ţ aruncam ţîgări cu praştia cîn' iereai la internat dedeam bani dă la noi. Acu' ie bine poa trimţ' ceva şi la noi. Trage tare. Dă-i în gîtu măsi pă tăţ'. Bagă fo 50 dă sereale cu Lauru cum ghiceşte la Moroiu ce zice şi ce nu şi faci bani de venit acasă. Te aşteaptă tactu cu mămăliga pă masă în curte.

Dacă te duci azi şi vi mîine, mamă, vezi că pă la a lu Miti frizeru cîn treci mult de Znagov duhneşte a rachiu. E de la unchitu Tănase

că face borhodu la şosea. E tembel, aşa să scri Lili, cică să declari că nu ai loc în ţara ta şi că abia aştepţi să o părăseşti. Că tu ce deşt ai mişcat restaurant loc de casă vilă ceva? Dragu mamii daia team trimis s' învеţi carte ca să fi cum zice tactu model de urmat şi de scos în faţă ca un portret. Nu ca unchitu care mereu are ceva pe limbă. Cine are două facultăţi conduce taxiu cică şi înjură bogaţi şi bîrfeşte guvernu şi parlamentu nu face nimica. Şi l-am întrebat crezi că Gheorghiţă Majuru al mieu are două facultăţi? Da, că ştie el că cînd a fost bătut ăia avea şi dreptu. Mamă, aşa să hlizesc tăţ' că ai poza de la bar cu fetele la chept şi sticla în mână. Dă ce nu biblia că la noi a venit hunii şi ne-a pus dă am jurat pe ea că ce am votat. Io am votat cu litere de tipar şi asta a fost ce e o crimă de tipar? Dacă tot eşti la masă cu ei dacă te duci azi şi vi mîine mamă să şti că neam săturat de politicheni. Ăla bătrân se apucă seara sămi ţîie de urît n-are somn neam de politicieni ne-am săturat zice de slugărnicia lor încît ei nu sunt vinovaţi, ei nu au cum să facă la modu real ceva, ei doar atîta fac să plîng de neputinţă dacă nu pot să fie schimbaţi pîn găsim cîţiva care fac şi nu să plîng că vor fi anchetaţi dacă fac ceva bun nu sunt în scaun toată viaţa lor? Tactu zice că se au unii pe alţii şi legea au făcut-o ca să nu poată intra alţi oameni pentru a nu fi distrusă şărpăria. La ce mai ocupă scaunu şi încasează venituri grase dacă nu-s în stare să facă nimic stau de clocesc oăle altora? Poftim, sunt plătiţi de pomană ca milogi. I-am zis că nu vezi vicele de la noi de ce a fost anchetat? Şi Lili care e de faţă zice. Avea deschis geamu' la balcon? Nu are viloiu terasă în spate? Numai de 10 ani pune de lucrează ceva dedesubt că vine apocalipsu' şi are un băiat şi o fată şi daia Lili îi dă dreptate că e veşnic.

Dacă te duci azi şi vi mîine la livada de la Luncă nu are decât poame uscate află că m-a înjurat de mama care e moartă la pogonu de la Lacuri. Că unchitu zice ai încasat diurna bani de deplasare bani pentru cumpărături cu piţipoanca la Berlin sau Londra şi acum joci singura carte pe care crezi că o ai la preşedinte şi la parlamentu ăla marele de nu încape în iel că tu şi Ion aţi uitat satu. Alături de alte ruşini. Care ruşini am întrebat că unu e în pământ. Tase că ăsta ce face face ce îi zice şefu care i-a dat comanda. Tot el că trăiască zice serviciile care sapă şi-ngroapă justiţia independentă şi oarbă doar de-un ochi. Că nu mai dă Dumnezeu

apocalpisu s' murim cu toţi şi cu el dupe gratii, să trezesc tăţ' cu şarpele în mijlocu lor nu fac decît să acopere murdăriile cu privatizări şi terenuri cumpărate pe nimica şi vîndute pă valută şi aia scuipată pă obrazu justiţiei de s-a superat Lauru Balaursu, omoaica ce este în barca puteri. Că tu maică cică provoci milă şi silă cîn îs iei la cîrciumă fripturişti şi oportunişti dă doi bani de s-a făcut vînăt ăl bătrân şi s-a dus fuga la Tănase faci mişto sau mă depăşeşti? Zău că nu înţeleg ce vrei Tase. S-a umplut lumea de proşti daia dăşteptule ia zis. Te întrebi de ce judecătorul care condamnă nu condamnă chiar instituţia din care face parte şi i-a ascultat telefoanele fără mandat? Dacă un judecător este ascultat în aşa hal ce dreptate să ne facem noi muritori de rînd? Zi. Preşele crede că ne şmechereşte pe toţi şi pur şi simplu ne ia de fraeri. Şi ăştia de la guvern sunt tot o cloacă plină dă viermi graşi degeaba i-am votat noii. Mai zi acu. Ăl bătrân l-a înjurat ia mai duten p... mătii ce să facă şi iel la acest cancer aşea a zis în toata viaţa ta n-ai citit decît ce era scris pe bucăţica de ziar cu careţi ştergeai curu' eşti un ageamiu ca toţi tembeli cu ochii in hazna. Tase că ai tăi tocma cemi fac dreptate au trimis băieţi în curtea mea şi ce avem aici avem o demonstraţie de forţă pă ce pune mâna politicu e distrusă democraţia. Vai de capu lor s-au bătut toată zîua pîn la prînz. Gheorghiiţă care te-am făcut cu Tăsică de asta eşti tu căpos şi ce tupeu poţi avea ca om întreg la tărtăcuţă când voi mam' dragă aţi distrus şi falimentat petrolu posta chefereu vaţi băgat mâna pîn la cot în rezerva ţării aţi luat laptele de la gura copchiilor aţi aruncat în stradă bolnavi legaţi de perfuzi şi paralitici că faceţi reforma să trăim bine tărtăcuţă care nu mai vi nici azi nici poimîine auzi nemernic. Te-am trimis la şcoală ş' la internat de nu aveam decât cămaşa de finet pe mine şi aia cîrpită ani buni şi acu văz şcoala de îmbârligători nu-ş' ce ţa făcut eşti alunecos drogat sau oţ de morminte nu mai ştiu mamă de un să te ia pupăza am ajuns să mă uit ca plăvanu la casa aia cu ţiglă roşie că Petraru are bani de la fisa din canada dacă s-o întoarce da nu crez. Io şi ăl bătrân de unde gologani?

Dacă te duci şi vi la Târnăbeşti un miai zisără acu un an că tacăţi fleanca de ţaţă care vinde arpagic în piaţă, aşea să scri Lili draga mamii, io îl vânz la şosea ş' cîn tea căotat tactu că e măta pipota să vorbească, ai spus morţi măti cine ţi-a dat să mănînci măi tată de

zece ani încoa? Da noii am trăit pentru fericirea ta care e a domnilor cum arată în fotografie fata cu ţîţele scoase că să şti maică blestemu se întoarce la ăla care l face ș' dacă nu suferi tu o să sufere ce ai mai drag şi o să simţă toata viiaţa ce am simţit io cîn ai făcut geamantanu de tot aşa sa ne ajute Dumnezeu. Te văz vesel în fotografie lingă talibanu de i-a zis Tase moroiu tot moroi şi e oţ are pe suflet păcate grele nu-l spală nici şapte generaţi de moştenitori dacă-i are pe unde a fost vodă e timp pierdut de ce umpleţi ziaru şi televizoru cu ştiri despre neica nimeni are viitor la puşcărie ca stat de drept a creat sistemul securist din om care a primit un ciolan de ros. Ce crezi tuşăta Monica a zis căcai succesuri de ce nu ţia spus nimeni că baţi cîmpi ş' perzi vremea? Bine bine perzi vremea pe bani şi încă ce bani ziceai mereu că sunt bun mamă să mă vezi din profil iatămăs înalt sunt frumos mă îmbrac parcă Ion nu erea la fel şi s-a dus dragu mamii s-a duuus şi e tuuuns soldat pe mormînt care i-am pus poza veche de plotonier de la UM 033275432 SRI instruit căci mereu a primit bani de la govern daia vă amintiţi de obidiţi mai rar blestemaţi să fiţi voi şi ai voştri carei mintiţ' pe romîni pentru ai pupa-n cur pe gradaţi ş' canali a neamului nevoiaş blestemu vă va ajunge mamă. Are dreptate vecinu neluţu cum drac' să se retragă din politică ăştia când politica sunt chiar ei de la preşedinte la ultimu parlamentar şi neluţu de opzeci de ani împliniţi e pensionar.

Dacă mai vi şi mai vi la noii la Târnăbeşti uite că umblă la statue în faţa primăriei lu Fileaţă fisa Nela în pantaloni de i să vede supt ea şi nu mai veni ş' tu cu scroafa cu ţîţe umflate că scroafa pe gura ta stînd cu toţi cu care m'e ruşine să spui încetaţi să nu vă trăznească Dumnezeu pe loc cu flebeţea matale ş' a altora care părintele Arsenea a zis că vă oă Dumnezeu cu puhoi de sus şi ai văzut că primul oat a fost ş' la Târnăbeşti care a luato pe mătuşa Sulfina la peste 70 de ani înainte de răsăritul soarelui dacă tu îţi mai aduci aminte că avem şi răsărit la noi pe lac. Tase a strigat ieri peste gard să nu vă faceţi griji dictatura este instalată deja. Vai de capu' nostru cică dacă nu laşi cunoaşte aş zice de unde sînteţi mă din ce găoace cum v-au fătat părinţi voştri că ca tine nu se mai egzistă că eşti fisu şi ce vrăjitoare ai tupeistă da tot el fac şi ei ce îi duce capetele alea proaste pline de hoţi ură şi trădare. Aşea securişti aşea politicieni aşea ţară zice măiculiţă care mai făcut so

văz şi pasta că tot am avut parte de doauă regimuri.

Şi fufa care a făcut pe vremea lu Ceaşcă şi a lu tacso ditamai torturi asta apare mă nene şi în pleiboi ehei Tase saliva ca căţeaua noastră şi mai zicea că m'e silă de sistemu lu Ăla care ne umileşte prin abuzuri calcă zi de zi legea în numele legi şi ăl bătrân bă secule eşti deranjat la cap că stai toată ziua cu draci în tine da el că tu eşti plătit fratemiu te apucă plânsu te am văzut slab, mamă cu fătuca aia la tv care mai e şi judecător era cazu să fi mai altfel înafara serviciului că ce a zis tactu nu are voie să să pupe unde vrea şi la scuipat în ochi pă Tase.

Dacă te duci azi şi vi mâine, Gheorghiiiţă mamă, să nu care cumva să te văz cu pantaloni dă doc din poză că neam de neamu nostru nu a purtatară aşea ceva ş' o spui io care nu am dinţi în gură. Da te aşteaptă la Două Iesle, şti Lili unde vine, te aşteaptă Tase că ce ziceai că mai face moroiul ai grije cum o iei spre casă a căzut pe spate după cutremur dacă tu nu mai şti de noii mam' dragă de team avortat că nu mai ştiu ce zic, zic şi io de supărare mai am unu din băieţi miei şi fuge şi iel că cîn va începe urgiia răbdarea prostimi se rupe ş' te plezneşte peste ochi dă nu te vezi ş' gîndeştete nu mai scapi mamă mamă cazi în întuneric şi întunericu e viu mamă şi gol şi te amăgeşte fiara nu vei şti ceasu morţi dacă eşti mort dă acu mamăăăă cît ne mai rabdă Dumnezeu mamă.

9. Preumblare între lumi

Larisa nu bănuise că părinţii ei îşi ţinuseră rugăciunile într-o vază de cristal, pe care Marieta a spart-o în ultima săptămână exact la picioarele ei, îngroşate de apă şi învineţite de gândul înmormântării. Numai ele atârnau pe vremea cântarului din hol. Acum era târziu pentru regrete, mai avea vreo 20 de zile pe pământ şi se chinuia să deschidă cutiile din sediul Partidului Constituţional. Nu erau decât copii, trebuia să meargă la Vizuină, bănuia că acolo îşi ţine originalele, Ce instincte şi la vulpea asta bătrână!

Vulpea stătea în oglinzi, sub care ştia că trece râul subteran spre Izvor, şi citea actul de proprietate recent. Larisa i se uită peste umăr şi Moroiu o dădu la o parte, Hârşt, scorpie! I-auzi la el, hârşt! Acum i le şterg. Dar, când să se apropie, pământurile de sute de hectare se întinseseră deja peste morminte şi viituri până la Dunăre. Dumnealui înfăşură contractul şi pământurile au dispărut în oglinzi. Dispăruseră şi actele de proprietate ale oamenilor, şi parcelele lor, şi mormintele în care se mişcau, fie la serviciu, fie la biserică. Oglinzile arătau, însă, oraşul Bucureşti de la un capăt la altul. Ştia securitatea cum făcuse instalaţia dinăuntru. De fapt nu mai ştia fiindcă era altă generaţie. Dar oglinzile din care Moroiu ieşea să vorbească la oră fixă nu erau altele decât camerele de luat vederi, unde sepepiştii se resfirau şi dincoace şi dincolo de poartă. Numai în umbra preşedintelui nu.

Trăieşti dacă eşti mort, spunea cu voce tare Moroiu, deschizând şi celălalt ochi. Larisa avu o tresărire. Se simţea furată, dar nu înţelegea cum. Oglinzile i-au tras mâna cu care voia să se închine. S-a făcut devreme când a încercat să ia una dintre hârtii. Preşedintele i-a smuls-o şi dintr-o dată a trecut o nălucă peste faţa ei lipsă. Simţi vârtejul luând-o prin apele care se vedeau unele pe

altele. Şi în ele Moroiul, mergând deasupra. Dar apele scăpaseră din oglinzi. Larisa ieşi în Bucureşti exact între ruinele Curţii Domneşti şi pietrele străvechi puse la soare, unde nişte figuranţi începuseră trâmbiţele. Piaţeta din faţă era plină de grătare cu mici, care nu se ridicau până noaptea târziu. Fumul se vedea şi dinspre Universitate, şi dinspre Sfântul Gheorghe, doar că sfântul se săturase, băutorii de bere de la terasele Centrului nu-l făceau decât din vorbe. Larisa pornise prin locurile de acum o viaţă ca să şi le întipărească bine în minte, cine ştie peste ce mai dă în întuneric? Dar o trezi raza aia care aproape fierbea sus, pe creştetul rămas în Piaţa Universităţii de unul singur, la 40 de grade. Plecă, sub privirile înţepenite de la terasele de pe stradă sau intrânduri. Lumina se depărta şi ea de piatra străzilor înguste dintre BNR şi colţul Facultăţii de Matematică, până la coloanele de la Arhitectură, apoi pe Edgar Quinet spre fântâna cu porumbei. Stătea acolo o parte de cer în pielea celor care nu uitaseră evenimentele recente. Băncile fuseseră ocupate în jurul artezienei şi Baba Vancea se uita cu o aşchie în ochi la faţada Teatrului Naţional, golită în momentul când amiaza intra înăuntru fără actori. Doar grupul mic de oameni cu raza, acum deasupra Naţionalului, rămaşi în eternitatea revoltei din iarna de sub 25 grade, mai păstrau steagul ca pe un scrum, gata să se risipească printre claxoane. Fumul de la Curtea Veche şi scrumul de aici o supărau şi pe Baba Vancea, mai ales că ameţeala îi cuprinsese umbra, întinzându-i pielea cârpită pe faţada Arhitecturii, cu desenele din ’89. Sau aşa credea ea, că se află un sfârşit acolo. Dacă lumina e fum şi cenuşă, atunci chiar că vine uitarea. Larisa, aşezată lângă Baba Vancea, tocmai se uita la zborul porumbeilor, acum între aripi, fiindcă şi ferestrele Universităţii stăteau închise de când cu minerii. Rămăsese scris că veniseră cu bezna înăuntru dacă nu cumva au tremurat mai mult premierul de atunci şi preşedintele lui. În clădirile de pe Republicii s-ar fi agăţat umbrele de rătăciţi minieri, unii în timp, alţii la guvern sau parlament, cu nevoile păstrate puţină vreme în ei. Baba Vancea apucase să spună că n-au scăpat nici protestatarii de mâinile pline de ungherele din Universitate, nici actualii guvernanţi, ăştia în care uitarea pusese destule găuri ca să nu se mai creadă în ei. Larisa ar fi vrut s-o liniştească. Porumbeii erau ghiftuiţi, se duceau unii spre alţii din instinctele lor şi aproape zâmbi, Tot e mai

frumos pe lume! Dar oraşul ajungea repede la urechile ei, claxoanele nu se opreau şi îmbulzeala ţâşni din pântecele metroului cu boţuri de carne, în care zăcea agonia de după-amiază, Tot o indiferenţă şi asta! Baba Vancea crezu că vorbise femeia cu plasa de grâu pentru porumbei şi i-a zis, privind perechea mai tânără:

— Sunt instincte.

Mirosul guguştiucilor era şi mirosul femeii. Vorbi, parcă, în adâncul ochilor ei negri:

— Sunt liberi.

Un nor stătea spânzurat între Universitate şi Arhitectură. Porumbeii s-au ridicat deodată şi fântâna arteziană a rămas în cearcănele femeii ca un vis greu. Nu mai avea apă. În dreptul Continentalului un grup făcea fotografii, în care mai apărea vântul, luând-o în sus de pe marginea fântânii spre dincolo. Pe cine să mai zărească Larisa înăuntrul frigului sub 25 grade sau căldurii trecute de 40 dacă au mai rămas câţiva protestatari, şi ăia statui? Stătea neagră şi depărtată pe colţul băncii de lemn şi asculta ploaia din anul trecut când statuile s-au mişcat odată cu oamenii spre Piaţa Victoriei ca într-un alt timp, pe care, însă, nu-l mai puteau duce în faţa Consiliului de Miniştri cu pumnii înnebuniţi din spatele pancartelor. Când expresia feţei lor s-a liniştit Larisa văzu ce vedea şi vrăjitoarea, tornada în care tot oraşul Bucureşti era un vas spart, prin care se revărsau ungherele clădirilor de beton şi de sticlă, lumina stătută dinăuntru, după-amiezile lungi din blocurile cu bulină roşie, toate în aşteptarea unui cutremur care nu avea să vină numai din pământ, ci şi din oglinzile preşedintelui. Asta văzu Baba Vancea, odată cu ea şi memoria încă întreagă a Larisei, care se gândea să se întoarcă la rugăciunea părinţilor ca să nu ia acolo şi copacii şi strigătul maşinilor, oamenii apăsaţi de cer, cioburile împietrite în lacrimi şi carne, şi oase, şi norul de deasupra.

Ziua însăşi aducea cu lumânarea din groapa acum mai largă, mult mai largă decât curtea muzeului, decât centrul capitalei, cumva împinsă spre margini de vremea rea, care avea să sugrume sughiţul şi tusea amărâţilor desprinşi de propria voinţă cu case şi străzi, cu acte de vânzare-cumpărare, credite pe termen lung, muzica dată la maximum din pereţi şi din pieţe, betonistul legat de moartea procurorului Păun în oglinda Ambasadorului de ieri,

manuscrisele lui Eminescu din Muzeul Literaturii Române mutat nicăieri, chiar locul cu chioşc cu tot, şi restaurantul Casei Monteoru, acolo unde atunci se croia un costum, altul decât pânza din jurul clădirii cu afişele Cărţii Româneşti, nescoase de pe uşă fiindcă tocmai uşa fusese purtată la noul sediu, mai mică decât ea. Rulau anapoda şi o zi şi o noapte în Centrul Vechi, şi virusul mortal strecurat în aparatura medicală din spitalul de copii de lângă ambasada de pe I. C. Frimu, şi ghenele de gunoi cu mâinile stăncuţelor în ele, şi străzile întoarse pe dos de săpături proaspete, şi primul articol din Constituţie, şi crucea din vârful Mitropoliei, şi, şi kilometrii de dosare de pe culoarele şi subsolurile instituţiilor, inclusiv tribunalul, şi mormintele cu gărduţ cu tot fiindcă proprietarii nu plătiseră impozitul la timp, şi, şi nopţile care băteau, fie în gardurile din faţa jandarmilor la Victoriei, fie în amintirile de la Jilava, de parcă învia Gherla în pântecele adânc al unui Bucureşti unit cum nu mai fusese vreodată pe vremea Moroiului, exact în ochii Babei Vancea, desigur.

Până atunci Larisa lăsă viziunile Babei Vancea, desprinsă de ea însăşi pe bancă. Cum să-şi pună bătrâna seara pe masă când umblă prin Bucureşti ca stafia lui Porumb în sat? Dar când a trecut prin carnea ei Larisa a simţit ceva şi a zis că poate Dumnezeu are să-l învingă pe acest Satan. Chiar atunci, în faţa Poliţiei, sfredelul s-a strecurat între doi mascaţi şi puiul de babă, acuzată de procurori că a dat unui judecător ceva ouă şi una găină. Era împinsă spre uşa secţiei, aşa de puţină între cele două matahale gumate, şi mai puţină în basmaua neagră, din care îi ieşea nasul şi o faţă de copil cu ochii desprinşi de ea ca să cuprindă amiaza. Cine ştie când o mai văd, gândea Larisa. Mascatul din dreapta femeii i-a strigat celuilalt:

— Du-o pe scări că măcăie!

— Eu ţi-am zis că e un drac de babă.

Şi stafia a fost silită să intre pe uşa păzită de poliţist şi de acolo, aşa cum a zis chiar ea, pe trotuarul din faţa sediului a ieşit la trei ore o jumătate de voce şi în ea o femeie slabă:

— Au adus un inculpat şi a ieşit o babă bătrână. Să le fie ruşine!

Mai zăcea în privirea ei obosită o întrebare, dar un microfon i-a luat faţa, numai vocea nu. Vocea s-a dus în sâmbăta aia din august după mamaia Cociorvă Măriuţa din Dorohoi, care tocmai făcuse

mai mult de o jumătate de zi în dubă şi câteva ore înăuntrul ochiului negru dacă ieşea ameţită şi de pe uşa Parchetului Suprem. Microfonul a fugit de la secţie într-acolo.

— M-au adus în Bucureşti şi m-a lăsat afară ca pe un câine, nu le ie ruşine să le fie!

Când microfonul a apărut, la două zile, pe uliţa din Dorohoi şi i-a zis că procurorul a răspuns că i-ar fi mediat plecarea, mamaia nu că mă duc la Bucureşti aşa bolnavă cum sunt, iau un băiat însoţitor şi mă duc. Să deie Dumnezeu lacrimile mele pe obrazu' cela care şi-a bătut joc de mine, bătrână, să-i spun că nu mint. E un mincinos. M-a dus în Bucureşti şi m-a lăsat ca pe un câne. Şi-a bătut joc de o babă, îşi bat joc de lume. Bătrâna de Dorohoi nu se lăsase intimidată şi nu scrisese după dictarea avocatului din oficiu, Scrie mamaie că ai dat ouă şi pleci acasă, scrie! Microfonul întârzia pe faţa Măriuţei Cociorvă din carpeta cu gâşte de pe peretele interior la două zile după arest.

— De ce nu se face dreptate în România? Nu i-am mai văzut ochii la procuror, m-a lăsat afară singură, cum să ajung la Dorohoi fără bani.

Măriuţa Cociorvă se uită la microfon ca la un om.

— Eu nu mint. Procuroru' cela e un mincinos. Mă duc la Bucureşti să-i zic că e un mincinos. A spus o doamnă că am spus minciuni, ce minciuni am spus?

Şi, în bluza ei de fetiţă, strânsă la gât, Măriuţa Cociorvă pleacă dintre gâşte, în fine, şi din microfon cum ar pleca din casă, Trebuie să deschid la găini. Caută mai adânc în magazie şi ia două ouă în poală. Ouăle rămân în televizor. Femeia spune deodată, cu o privire întoarsă la lumea ei:

— Oare de ce omu' cu strâmbătate e sus şi omu' cu dreptate jos. Îmi pare rău că spun aste lucruri, eu minciună nu am zis. Nu mi-a dat măcar 5 bani procuroru' şi m-a văzut un om de la noi avocat şi m-a cuprins de umeri şi mi-a zis mămăică îţi dau un milion şi te duci acasă. Fără apă, fără mâncare.

Când Larisa a trecut de la Dorohoi în împrejurimile Botoşanilor, cu dealurile în umbra după-amiezii, Liceul Laurian stătea în gândul Helenei Aga, directoare aprigă, la fel ca zidurile lui mândre, ca statuia Laurianului, nu numai în faţa clădirii, ci şi în piesele de

teatru jucate la Piatra Neamţ. Larisa trecuse de liceu când l-a văzut pe banca din parcul alăturat pe bătrânul de 88 de ani, dat la televiziune când le-a ţinut piept procurorilor cu Daciile după ei. Numitul Moşoiu Herbiţă, verde când a fost pus să jure pe biblie, doar făcuse două războaie mondiale, albastru când a auzit de îngrădirea presei libere, răspundea şi acum:

— Şi noi ce facem? Ne uităm cum spun verzi şi uscate? Ar fi culmea să desfiinţeze libertatea cuvântului, ar fi un abuz. Adică n-avem voie să ne uităm în dreapta că ne spun ei să ne uităm în stânga? De ce? Nu poţi îngrădi cuvântul, a fost o revoluţie. Nu poţi să pui cuvântului gratii, e un abuz.

Dincolo de umbrele castanilor bătrâni se ivi un roşu de apus. Prin el chipul lui Herbiţă Moşoiu i-o luă înainte, Uite că vârsta nu-i suceşte mintea! Nici oasele, îşi zise ceva mai târziu cu invidie Larisa, când umezeala din aer trebuie că anunţa ploaia. Auzea ea ceva umblând în lemn, mai ales în crucile de la marginea drumurilor astea din Nord, dar trecuse de Piatra şi se apropia de Bacău, deja pădurea Letea stătea sub pod, aproape de Combinatul de Hârtie, azi doar într-un paznic de clădiri dărâmate şi ierburi la geam şi, gata să se lovească de pâlnia de decantare, zăreşte mărfarele trase la rampa de maculatură dinainte de ’89. Se opri ca într-o amintire aşa de veche că doar uitarea îi mai rămăsese în mâini, poate şi oasele chipului, văzut o clipă în privirea moartă a paznicului. A urmat până la Focşani doar marginea şoselei naţionale şi linia ferată muşcând din muşuroaiele de oameni, mai ales din indiferenţa lor de câteva decenii, Mâine nu mai există!

Grindina pusese un văl gros pe Focşani, cu văzduhul înecat până la Gugeşti, unde încă mai înnebunea reporterul Ioan, vorbind continuu pe un câmp îngrădit, care fusese odată mândria locului, Întreprinderea de Mobilă, apoi, la vreo 4 kilometri de vântul din faţa Spitalului Dumbrăveni, şi el desfiinţat, ploaia spălase statuia lui Suvorov, fără nas, şi o lua peste fetească de Tâmboieşti, căzu în Râmnicu Sărat, unde gheaţa s-a spart mai întâi de cimitirul aplecat peste pod cu o parte din crucile soldaţilor necunoscuţi, pe urmă s-a dus până la statuia lui Bagdat, care se uita toată ziua în ruinele Ţigaretelor, Frânelor şi Uleiurilor Vechi, apoi, spre odihnire, în picturile Tătărescului din Biserica Domnească, s-a lăsat o clipă peste supermarket, construit pe jumătatea de pământ umplută cu

maşinile Singer şi costumele kaki ale fostei Confecţii, apoi s-a rărit în Bălţaţi, pe băncile pentru mai multe sectoare ale capitalei, abia vopsite. Nu mai erau decât nişte câmpuri bătute de grindină şi aerul care a trecut peste umbra unui oraş, Mizil, că ploaia s-a înecat la Ploieşti în mirosul greu de zi şi de noapte, amândouă ca o smoală încălzită de august, când bulevardul curgea spre sud ca să o ia, apoi, către Otopeni şi Buftea, prin răcoarea a două păduri, una pe dreapta, alta pe stânga, şi lacul Snagov, ţinut nu de maluri, ci de vilele cu ţiglă mai roşie decât toate apusurile în care memoria oamenilor se ajungea singură, ca să nu mai audă păsările migrând dintr-o lume în alta odată cu crucile de fier, cum e cea a jurnalistului, Dumnezeu să-l ierte dacă încasa mai mult din publicitate şi adevărul lui s-a stins în actul de moştenire, iar Larisa luă un 131 de la Buftea până la Romană. Vuietul venea dinspre Palat. Venea greu.

10. Suspendare şi în viaţa de după?

Dacă Larisa o luase mult înaintea evenimentelor, şi asta mai ales pentru că se grăbea să vadă odată şi odată sfârşitul, Moroiu apăruse la conferinţă, după stenogramele care-l vizau în mod special, cu o faţă de suspendat. Mai era şi o vară a extremelor. Când veneau inundaţiile îţi doreai soarele, când se instala seceta căutai o boare de apă, dar şi una şi cealaltă îşi înghiţeau pielea singure, în comparaţie cu supărarea preşedintelui, dată pe faţă, care mai apărea şi la ore fixe înaintea naţiunii împărţite în două.

A fost momentul când Baba Vancea iar s-a băgat în vorbă, cu ocazia plimbării de seară în jurul Palatului. Moroiu auzi, tocmai de la capul ăla ţuguiat din basma, că îşi terorizează adversarii cu date din informaţiile secrete. Dosarele din oglinzi sunt nimica toată, zicea vrăjitoarea. Vizuina o să-l înghită! Dar nici ea nu credea ce spune. Trebuie că din cauza asta Moroiu avea respiraţia mucegăită şi i se oprise minuta pe chip când a sosit la prezidiu să confirme că România nu e de acord cu invazia de trupe în insula Mării Negre, că insularii separatişti de acolo nu trebuie ajutaţi cu armament modern. La conferinţa despre situaţia din zona de război jurnaliştii din sală, care nu ştiau ce e cu faţa preşedintelui, l-au asaltat din indolenţa lor fără capăt cu întrebările, mai ales despre achiziţia de sute de hectare de pământuri mănoase, care nici nu era subiectul zilei. Părea ca ars şi aproape muşca din întrebarea reporterului. Cel puţin aşa au comentat analiştii, aceiaşi după ani şi ani. Unul dintre jurnalişti a îndrăznit să pronunţe cuvântul care nu cădea bine acum într-o problemă de siguranţă naţională.

— Despre Luncani, pământurile cumpărate, domnule preşedinte, …

— Nici măcar nu ştii să pui întrebări.

— Eu am o întrebare, domnule preşedinte, legată de…

— Nu mă obosesc să-ţi dau definiţia prostiei.

— Stenogramele consilierului dumneavoastră, care a…

— Prostia nu omoară. Sunt întrebări la subiectul cu Marea Neagră? Dacă nu, vă urez o zi bună!

A reuşit să se retragă, dar reflexul de a închide un ochi se mai văzu un timp pe postul televiziunii naţionale şi unii au zis că e semn rău. Sau măcar semn. Din acea seară a început să participe la discuţii consilierul care mediase tranzacţia cu terenuri. Radu Tinu fusese boxer, realizase comasarea pământurilor într-o singură rundă, iar tranzacţia nu era treaba lui, firma napolitană se ocupase într-o zi şi dispăruse spre seară în pântecele din Las Vegas, unde a mai rămas deasupra doar secretara, cu pete de culoare pe faţă. Atunci şi canicula, nu se ştie cum, s-a oprit exact pe clădirea primăriei Luncani şi actele s-au încins pe rug până la norul îngroşat ceva mai departe, la Caracal.

Acum, în platoul de televiziune, hăhăitul consilierului avea două capete şi chiar moderatoarea se uita la el, În omu' ăsta nu e nimic? O vorbă uscată şi tăioasă era, însă, totdeauna. Ceilalţi invitaţi fuseseră înghiţiţi repede, îi apăsa un somn greu pe pleoape şi dreptul la replică avea tocmai vorba consilierului, intrată şi în mintea cu care plecau la partid sau acasă. Iar la populari se instalase frica, premierul majorităţii, Pitea, vorbea şi vorbea, dar nu reuşea să reducă întunericul, lăţit pe magistrala 1 şi de acolo în ţară. Însuşi Dumnezeu trebuie că încurcase ziua cu noaptea când aterizase la Otopeni şi Moroiu i-a luat faţa ca să meargă înainte pentru siguranţa naţională, Poporul ăsta e mort şi în rugăciune! Nici Sfântul Petru, se zice, nu-şi mai lua dimineţi libere să vadă ce este în Bucureşti, nici nu mai cerea să-l însoţească umbra cuiva pe pământul lui Bucur. Singura abilitate reală, Doamne Dumnezeule, auzi Larisa în zilele şi locurile capitalei, singura calitate este capacitatea de a pupa tălpi şi altele. Nu părea de crezut, auzul minte, dar ochiul i se desface de roua Cişmigiului şi da, slujbaşii la stat mergeau spre serviciu în propria tristeţe, cu o voinţă mai mare decât gândul, mai ales la orele dimineţii. Era o depresie comună, care începea de la intrarea Buftea şi nu se termina cu Fundenii, ci continua să crească, şi fără chipuri în ea. E adevărat, şi la privat munca te ducea la mâna lui Irod. Larisa ştia ce înseamnă să ai o

singură zi lungă de trăit, fusese învăţată cu asta din tren, dar măcar pe vremea combinatului chimic nodul ăla în gât, sau ce creştea la nesfârşit dinăuntru, mergea pe linii, cu halte şi staţii sigure, Care nu erau umplute de buruieni, nici vraişte, ca acum. Măcar dacă oamenii şi-au pierdut casele şi dorm aici pe ce dorm, să facă şi curăţenie, nu că Hhhoit sssecurist, nici ciuma nu vă mai poate scăpa! Larisa făcu cale întoarsă spre Palat. Dar amiaza, intrată în ziduri, părea şi ea indiferentă.

Indiferentă era şi curtea Palatului, din care ţipătul surd al Martei nu i-a schimbat muţenia de pe faţă când îşi găsise câinele cu picioarele întinse şi înţepenite la scară. Doar ochii lui o priveau, încă. Şi erau ca o amintire prin care umbla la Piatra, dar fără ea, cea de atunci. Ochii, de a doua zi, au început să vadă altfel mulţimile care soseau în jurul Palatului dinspre Grădina Botanică, dar nu azi, nu mâine, ci abia în ultimele zile de mandat al preşedintelui. Până atunci indiferenţa a stat zi şi noapte pe loc, o ascultai şi dacă ai fi fost Majuru sau Negoi, Stegaru sau Baba Vancea, o ascultai oricum. Fusese, mai întâi, purtată de trupul de zvârlugă al preşedintelui până când cei din jur n-au mai putut trăi fără ea şi nici apropiaţii, apoi rudele lor şi rudele rudelor şi finii finilor şi naşii naşilor şi clanul clanurilor, oriunde îi găsea, la stat sau la privat, în parlament sau guvern, în justiţie, presă, bancă sau primărie, la notariat, minister, fisc, cabinet, la piscină sau pe plajă, la cabană în munţi sau în casa de la Miami, în Dubai sau Las Vegas, la microfon, restaurant, pe stradă, în maşină sau în mormânt proaspăt. Fiindcă numai Baba Vancea putea să spună că nu le pasă de noi, Şi morţii lor se odihnesc pe moartea noastră, şi susţinătorii voştri, păducheilor! Dacă ar obosi coasa stafiei, nu ne-am mai rări aşa, dar nici bucuria asta nu ne-o mai dă Dumnezeu, asta e, spunea.

Dacă lumea s-ar fi oprit la Palat, Larisa n-ar mai fi intrat şi ieşit, la 30 de zile de la înmormântare, din somnul lăuntric de pe faţa Bucureştilor. Tot Cernobâlul e cauza deceselor, care nu mai au loc în cimitir, gândi, aşteptând să uite odată Satana poporul ăsta ţintuit de cruce. Pentru că, atunci când Biserica a început Marea Catedrală, ceva s-a întâmplat totuşi. Mulţimile care veneau la moaştele Sfântului Andrei au avut în mijlocul lor alt aer. Trebuia urgentată construcţia ca să se facă mai mult loc.

Retras de la conferinţă, preşedintele se uita la praful adunat pe biroul mare cât un lot de pământ. Generalul Negoi îşi tot ridica privirea din costumul lui gri. Moroiu spuse, absent:

— Ce mai e, generale?

— Guvernu', domnule, Pitea amână ordinul.

— Dar Parlamentul?

— Parlamentu' e prea mare. Are şi un anume imobilism, domnule.

— Să se mişte, să fie mic!

— Evident, domnule preşedinte.

— Şi cheamă Preasfântul!

— !?

— Azi.

Salutul generalului Negoi nu a mai prins ziua de sub ape, care continuau să vină din oglinzi. Omul era ca şi mort în freamătul castanilor de pe Dante. Maşina s-a întors să o ia pe Turgheniev, spre vila cu piscină în curte.

11. Lanţul din jurul Palatului

Moroiu îşi făcea plimbarea de seară prin parcul din spatele Vilei Park cu ochiul său viu, dar nu vedea bine, aşa că a deschis golul din celălalt şi totul a fost clar. Vedea şi împrejurimile Palatului. Lumea înlănţuise duminica şi zidurile puternice, hohotul era mai puternic decât apăsarea cârpelor ăstora transpirate, cu cărnurile fleşcăite în ele. Zdrenţele de pensionari mai mult se sluţeau în aparatele băieţilor cu ochelari fumurii, prin care nu se terminau nici străzile laterale, de unde veneau alte şi alte fantome. Băiatul în tricou îşi dăduse jos haina din cauza caniculei, dar profilul nu, şi au fost nevoiţi să-l elibereze din securitate imediat. Imediat nu mai valora nici măcar cât un fir din aţa care atârna de o zdreanţă, nu alta decât steagul băiatului de 19 ani, care-şi purtase crucea în ’89 pe propriul mormânt. Încercase degeaba să-l ridice 20-30 de ani, picăturile de sânge nu s-au mai şters şi atunci mama lui a ţinut steagul pentru seara din jurul Palatului fiindcă era chiar sufletul băiatului, care de ce murise dacă nu e bine în ţară. Ciuperca din ochii Moroiului a clipit la chipul femeii cu lacrimile înăuntru, dar el s-a uitat în altă parte.

Seara părea goală, miezul steagului flutura deasupra protestatarilor cu o gaură la cer. Oamenii s-au uitat prin ea şi au văzut gura de balaur deschisă, Doamne, apără şi păzeşte, Dumnezeule, o să fie potop! Că lanţul uman nu-şi revenise după revoluţie era o evidenţă din moment ce şi acum cerea şi cerea libertate. Libertatea cui? Libertatea voastră, a trădătorilor, tocmai îşi zicea preşedintele, altădată bine primit de mulţime. Uluitor, îşi zise şi Lia Mardare, chemată urgent la Palat. Mai era şi bulibaşa cercetat la Parchetul Suprem. O parte a presei dăduse stenogramele, în care omul ei făcea trimitere la pământurile comasate într-o zi. Şi tot în aceeaşi zi vândute. Parafase totul la

notar pentru preşedinte, după ce finul Zărnescu reuşise adunarea parcelelor din Luncani. Bulibaşa aşteptase un timp să-şi ia partea lui de pământ, mai ales că plătise mai mult de jumătate din valoarea tranzacţiei, plus contractul şi celelalte. Lia şi finul s-au uitat la casele cu turnuleţe, la copiii mulţi şi la mormanele de bani care sosiseră înaintea lor cu plecăciunea căpeteniei. Asta e spălare de bani, au zis pe un post privat neşte jurnalişti, cum se exprima Mardare. S-au deplasat ei la locul Coţofenele, unde pe strada principală erau numai vile şi la poartă fustele înflorate cu copiii înăuntru. Aici microfoanele dispăreau ca luate de vânt. Jurnaliştilor li s-a părut că dispărea şi drumul pe care mergeau. Adevărat, bătea un vânt rece din staţia gării până la magistrala din capăt. Ne-au luat banii pe pământ, au spus oamenii bulibaşei, la altă televiziune, într-un singur şuierat cu cravata care înregistrase conversaţiile. Căpetenia fusese închisă la Olbia, de unde nu putea să mai vorbească decât printre gratii. Dar au început să vorbească, aducând şi înregistrările, fii şi fiicele, naşii şi finii, cumetrii şi cumetrele, nepoţii şi nepoatele, verii şi verişoarele, şi vecinii lor, din care, după ce au mers în convoi la Olbia, a mai rămas, şi el arestat la domiciliu, omul cu cravata la vedere. Pe cei dintâi nu i-a ascultat nimeni, ba i-a şi băgat la puşcărie, pe rând. Pe băiatul cu cravată, însă, l-a ascultat avocatul. Pe avocat, toţi simpatizanţii televiziunii de pe şoseaua naţională. Iar stenogramele cu Lia şi finul, mediator, care n-ar fi trebuit să ajungă la presă, au fost bucuria nebunilor. Fiindcă tot nu-şi reveneau din sideraţie, un consilier al domnului preşedinte a cerut să se sesizeze Parchetul şi celelalte instituţii ale statului de drept că nu avem de-a face cu originalele. Cravata se deteriorase de la purtat. Latră toţi pentru bani de dimineaţă până la miezu' nopţii, fără pauză, domnule, i-a comunicat preşedintelui generalul cu numai două stele din sectorul 3, nu la măsuţa de sticlă, ci la intrare, pe scările Palatului. Nu a văzut clipirea din ochi a Moroiului, dar a simţit mirosul primei doamne, plutind pe deasupra lor. Nu mai plouă de atâta timp, îşi zise, privind cum doamna Marta stătea cu duminica ei la fereastra de sus, O fi bolnavă! Marta nu avea nimic, nici măcar expresie. Doar murea în picioare.

De la privit, fereastra Martei se întărise. Seara, cu lanţul care strângea Palatul, nu apăsa şi asupra ei pentru că nimeni nu avea să

deschidă sau să închidă poarta cât timp oamenii nu se opreau în faţa grilajului. Nu aveau autorizaţie de protest, făceau doar o plimbare. Dar mulţimea acoperise locul şi arterele secundare şi avea să mai pună o greutate pe Marta, şi aşa grea de la şederea în sine. Din cauza asta nu a zărit duhul celor care se zidiseră afară, cu pancarte şi strigăte împotriva Moroiului, nu mai puţin a lui Pitea, a parlamentarilor sau a procurorilor şi funcţionarilor şi a tuturor. Puşi pe viaţă veşnică în cămaşa spurcată care nu e trupul, e mintea lor, gândi Marta după ore de nesomn, de parcă era în comuna Luna şi asta o trăgea în sus, pe un cordon de la rochia ei de fată, Doamne, ce moarte lentă!

Guvernul tăcea cu privire la seara din jurul Palatului. Nu degeaba Moşoiu Herbiţă, întrebat la postul cu cea mai mare audienţă ce crede despre puterea majorităţii, uitându-se la pereţii casei vechi, în care se aşezaseră mai multe nopţi decât avea el, a dat un răspuns tranşant:

— În secunda doi de când a fost numit, Pitea a demonstrat că-i lipseşte viziunea şi vigoarea politică. Un electorat zdravăn l-ar trimite la gunoi cu statuia lui dictator cu tot. Groapa şi crucea şi-au făcut-o singuri toţi care au condus până acuma.

— Şi Uniunea, nu ia atitudine?

— Uniunea e ca Internaţionala.

— Am vorbit cu bătrâna dumneavoastră, zice că cine să facă dreptate, tătuca de la Roma?

— Zice bine la abuzu' care ni se face cu niscai flori adunate din cimitir şi revândute, draga moşului. Se întâmplă abuzuri de peste douăzeci şi cinci de ani.

Din platou i s-a oprit microfonul că e o chestiune tehnică, revenim. Moşoiu Herbiţă trebuie că mai aştepta, dar n-a venit decât ziua când mascaţii l-au ridicat şi era ca o scândură în mâinile lor, acum nu mai avea nici unde să pună pasul fiindcă s-a trezit în groaza unde tocmai îl certa vocea tatălui său.

— Niciodată n-ai ascultat, ce-ţi trebuia ţie să fii vedetă, Herbiţă!

— Nici nu-mi trebuie, eu am zis totu' din convingere.

— Şi pe biblie de ce n-ai jurat?

— Nu eram în biserică, tată, eram în drum.

— Da' ai votat.

— E dreptu’ meu.
— Şi la plimbarea din juru’ Palatului ce-ai căutat cu astmu’ tău?
— Abuzurile, taică, abuzurile.
— Abuzuri pă dracu gol! Care putere nu face ce vrea?

Dar se vede că groaza se întinsese şi la duhul tatălui său, Moşoiu Onuţă, dacă zicea că aicea o să te omoare oboseala, băiete. Şi a avut dreptate, nu întrebările puse ca de departe în biroul procurorilor Mustaţă Ion, Nicu Pandea, Ilie Cosoi, Marian Nicolau, Valentin Cetea, Liviu Căpăţână, Constantin State, Cosmin Papuc, Răzvan Cozmâncă, Daniel Lazu, Maria Bogdan, Lenin Ilici l-au scăzut pe Moşoiu Herbiţă până s-a curbat la pământ ca nevasta lui, ci oboseala. Că i se roteau pe umeri şi ziua şi noaptea, una în alta. Când, după arest, s-a terminat timpul şi a văzut mâinile curate ale procurorilor, le-a mulţumit că îl lasă să plece acasă din ziua aia ceţoasă, care era deja noapte. Dar nu acasă a ajuns moş Herbiţă. Noroc că l-a anunţat prin avocatul din oficiu o doamnă judecătoare, grăbită să plece la Brusville, Indiferent dacă te-au pus cei din guvern să votezi de mai multe ori, e urgent să consultăm un doctor. Când a auzit şi Să-ţi iei bumbii la timp, deşi votase o singură dată, s-a şi trezit printre bătrânii cu bucăţi de corp şi bolboroseli între cearşafuri. Aşa e raiul, s-a întrebat când scuipatul vecinului căzu pe ciment în faţa lui. Pup ăl cur, domnu’ dictator, zicea sfrijitul în tăblia de fier. Moşoiu Herbiţă trebuie că trăia foarte încet fiindcă s-a liniştit mult după aceea.

Dar seara în care fusese săltat Moşoiu din oglinda unui aparat de filmat fiindcă strigase ce avea şi pe tricou, Poporul e suveran, demisia, exact în faţa porţii Palatului, s-a mai scurs un timp cu defilarea mulţimii, inconştientă că la câţiva metri depărtare se întâmplă aşa ceva. Seara părea liniştită, cordonul uman se îngroşa, se lungea, un râu în care curgeau străzile în oameni cu chipurile aprinse de caniculă, aprinse şi de vorbele strigate nu de gurile lor, ci de vreun duh, intrat deodată în minţile flămânde de sânge. Fiindcă se poate spune că venele gâtului se umflaseră de la strigat, iar feţele protestatarilor păreau schimonosite de aparate. Baba Vancea s-a repezit, cu moartea în faţă, la o televiziune privată şi a zis că asta e ură, s-a rupt poporul în două. A şi avut de la cine învăţa, a strigat într-un microfon un individ apărut de niciunde. La

puţin timp, consilierul cu broaştele în lacul din grădina de la Breaza i-a dat imediat replica pe *facebook*: Organele competente ar trebui să se sesizeze de urgenţă.

Şi protestul de la petiţii&petiţii.com a adunat mii de semnături contra manifestanţilor, iar poliţia a ridicat mai mulţi pensionari pentru tulburarea liniştii publice. Dar dubele nu s-au văzut pe aleile ascunse de vilele foştilor şi actualilor miniştri, consilieri, parlamentari, iar mulţimea de la un capăt al serii nu afla ce se întâmplă la celălalt. Înaintase în grupuri, când risipite când compacte, rupându-se în cele din urmă pe la orele 19,00 pentru a ieşi din miezul tricolorului cu nisipul pe faţă şi limba înţepenită de otravă în aerul încins.

Palatul se eliberase din strânsoare când Lia Mardare, trăgând aer în piept, intrase în Vizuină pe la orele 23,00 cu tocurile la pantofi sculptate. Ca şi rochia de voal, din cauza trupului cam împlinit. Afară mulţimea, care nu mai avea toate gândurile în ea, se risipise demult, era o lumină ca de zi când poarta s-a deschis spre întunericul de dincolo. Nimeni n-a ştiut ce-i spune Mardare preşedintelui înăuntru. Totuşi, nu ar fi fost greu de bănuit ce se întâmplă în apele din care ţâşneau două lumini şi tot două se opreau în camerele video să se înmulţească pe ele singure. După timpul scurs între zâmbetul cu care a intrat şi decolteul cu care a ieşit după miezul nopţii a fost o linişte răscolită de mâinile mari ale preşedintelui, aşezate în mâinile fine ale fotomodelului. Când se depărtau, femeia îl aşeza din nou aproape şi noaptea nu dispărea, oricât ar fi curs minutele şi secundele pe feţele sepepiştilor, încurcaţi de umbra castanilor şi de alte gânduri.

12. Alte glasuri, alte chemări

Mamaia de a provocat greaţă, Mai lasă-ne-n pace, femeie, a mai fost o dată şi încă o dată chemată la Parchetul Suprem. Nici a doua oară n-a vrut să pună mâna pe pix, Nu semnez nimic, se leagă de o babă că ce am dat, nişte ouă? N-am dat nimic. O televiziune privată i-a luat un interviu în ia cu aţă roşie, pentru că era, în fusta neagră, la fel de dreaptă şi cu vocea neîngropată până la a treia chemare a Parchetului. Mai dreaptă când au pus-o sub urmărire.

— Şi acum, mergeţi înainte, doamnă Măriuţă Cociorvă?

— Ce pot să fac? Sunt cu gândurile mele, atâta.

— Ce v-au spus?

— Am spus io. Dacă nu se schimbă în ţara asta nu numai capu', şi ultima mătură, nu ieşim deasupra.

Ochii femeii vorbeau şi cu alte cuvinte, care explicau celelalte cuvinte, nespuse, şi s-a văzut cum trăsăturile ei trec pe feţele celor din platou şi mai departe. Fiecare s-a oprit înăuntrul lui, uimit de privirea cea mare dintr-o faţă de copil, care nu înţelegea ce anume voiau procurorii de la ea. Era ca şi cum l-ar fi văzut pe dracu', Te uiţi la ei, nu ştii ce gândesc. În faţa microfonului, invitatul permanent din platou, Zale Brăduţ, care avea el însuşi tăria Măriuţei Cociorvă pe chip, a spus cu vorbele lui:

— Procurorii trebuie sa facă parte din puterea judecătorească. Dacă îi lăsăm fiii ploii mâine o sa ţipaţi presa că v-a omorât.

— Şi nu le face nimeni nimic, se repezi din tăcerea sa celălalt invitat, un ong-ist cunoscut.

Moderatorul, înainte de a respira Zale:

— Cu cine, domnule Lucian?

— Cu oameni, cel puţin profesionişti, pricepuţi în administrarea treburilor ţării şi nu în atingerea propriilor interese, care sunt, dar stau ascunşi căci le e frică de servicii, de propaganda cloacei. Sunt

multe. Şi, să ştiţi, procurorii nu sunt magistraţi.

— Dar ce sunt?

Ia microfonul, neinvitat, Brăduţ Zale:

— Să clarificăm, ce face acest impostor, sprijinit de instituţii forte şi de cumătra Lia, e ilegal. La circăraia lui nu mai avem nimic de zis sau de aşteptat decât participarea la ciolan a găştii de paraşutişti, şi în guvernul Pitea. Are dreptate doamna Cociorvă, trebuie început de jos.

Din partea cealaltă a platoului ceru drept la replică un reprezentant al puterii centrale. Domnul Palaghia vorbi în cămaşa lui curată, împărţindu-şi umbra cu cea a domnului Zale din faţă:

— Ăştia ca dumneata sunteţi probabil mii de foşti miliţieni sau tractorişti slobozi la gură. Vedeţi că minciuna, dacă e adevărată, e în van. Vă dau un sfat prietenesc, nu de alta, dar din când în când mai vorbim omeneşte. Gândeşte-te, e un sfat prietenesc, bun…

Zale se îndreptă spre moderator:

— Nu am venit în platou să suport obrăznicia ăstuia.

— Vă rog, spuse moderatorul, câteva minute de publicitate, domnilor!

Loviturile ca de ciocan ale invitaţilor de la televiziunea privată creşteau audienţa şi atunci serviciile şi-au infiltrat mai mulţi agenţi în trusturile de presă. Pentru siguranţă naţională.

— O să facem totul ca la carte, domnule preşedinte, i-a transmis pe firul scurt şeful de la telefonia cu buget dublu.

— Să văd mai întâi mişcarea!

— Sigur, domnule. La ordinu' dumneavoastră, domnule preşedinte!

Zale, însă, era sigur că Moroiu înjurase la telefon, Futu-ţi gradele mă-tii care ţi-am dat şi anu' ăsta o stea şi scutire de impozit pe viaţă, dacă o să mai fim şi după! Intoxicare, a zis la prima emisiune ca invitat din oficiu Zale, Manipulare! Nu e vorba de…ţi-ar dreacu' de soldăţoi proşti, dar moderatorul iar a cerut publicitate şi mulţi au schimbat canalul. *Ratingul* nu mai era ca înainte.

Doar accidentul din iadul alb, cu doi morţi, copilotul şi medicii care urmau să facă un transplant urgent, salvaţi în ultima clipă de moţi, a dat o pompă de aer televiziunii invitatului Zale Brăduţ. Ei

au transmis ştiri despre accidentul aviatic, începând cu orele 15,00, în auzul fără auz al autorităţilor. Că s-au dus la faţa locului, în munţi, echipe de la toate instituţiile, şi voluntari profesionişti, şi Smurdul, nu era suficient, datorită lentorii cu care mergeau în cruciş şi curmeziş. Lipsea un centru de comandă, cu tot ordinul existent la nivel de guvern, şi fiecare grup o lua câţiva kilometri într-o parte, la scurt timp în cealaltă, derutat de veştile sau localizările contradictorii, şi asta nu doar la poalele Apusenilor, ci chiar în televizor, la servicii, la minister. Noroc că o femeie din comuna Horea Sat rămăsese cu ochii la munţi din cauza frigului şi bărbatul ei nu era acasă, nu era acasă, cum nu a fost niciun moţ până pe la 18,00. Se înnoptase şi nu mai venea, şi frigul stătea la fereastră şi în curte, stătea şi pe munte, stătea şi sub zăpadă, stătea şi în aer şi trebuia, Maica Domnului şi Isuse Hristoase Dumnezeule, să facă ceva, măi omule, e un avion în munte, s-a spus la televizor. Abia sosit, Todirică s-a dus fără să mai mănânce în ghetele deja ude la vecin şi vecinul, care era primar, a chemat satul şi tot Horea de parte bărbătească a urcat în gheaţa lui Todirică până pe vârful muntelui fiindcă aflaseră, de la doctorul cu telefon la locul accidentului, că era zăpada de doi metri şi doi metri de viscol nu puteau fi decât printre brazii de pe platou, la vreo zece kilometri, pe care i-au făcut cu lanternele, dar mai mult cu voinţa. Ea mergea înainte, altfel cum să treci muntele prin săgeţile din talpă şi bătăile inimii, care ajunseseră gânduri. Dacă nu suntem acolo la timp? De câteva ori un versant s-a întors pe cealaltă parte, dar Horea Sat, cu primii trei oameni, a împins muntele cu îngerii şi aşa au intrat în pădure, căutând cerul de pe platou. În faţa întunericului şi-au desfăcut nasturii de la scurtă, să fie mai uşori la mers, şi înainte nu au fost trupurile, strânse în menghine de brad, a fost tot întunericul, dar luminat de un vârf de munte, care nu era altceva decât locul. Locul accidentului îi chema, altfel nu aveau cum pătrunde prin gheaţa şi umbrele ţepoase, prin negura ca o haină groasă, prin propriul lor mers care, parcă, o lua înapoi. Primul sătean a ştiut că e aproape de poiană când nu el, un sunet s-a proptit în băţul de corn şi a strigat de acolo, dar nu era ecoul lui, nu era încă. Doar vârful de munte s-a oprit şi asta a auzit mai bine, a lăsat gheaţa din picioare şi a făcut în ciorapii de lână câţiva metri prin zăpada de 2 metri când un ţipăt de om l-a ajuns şi lanterna s-a

mişcat singură. A strigat la rândul lui, ecoul stătea spânzurat de brad când iarăşi strigătul cuiva s-a trezit singur printre trunchiuri. El, ecoul, a fost deodată trei oameni vii, coborând deja spre platou, apoi copilotul, patru medici care aşteptau moartea, aşa de aproape de respiraţia lor încât îi unise în acelaşi gând, în cele din urmă şi pilotul şi rezidenta. Doar că doctorul cu telefonul la 112 şi la celelalte instituţii ale statului de drept a simţit în geaca lui groasă, ce noroc să vină la aeroport pe motocicletă, a simţit şi în glezne moartea pilotului şi a rezidentei. A strigat dinăuntru şi a strigat de afară şi atunci o adiere i-a fost aproape şi n-a mai simţit nimic. Stătea ca un copac la pământ când moţii au ajuns printre fiare şi oameni. Pe doctor l-a ridicat în îmbrăţişarea lui unul Todirică. Doctorul avea să întoarcă darul munţilor, după un an, tot prin Todirică, în propriile braţe, care nu ţineau omul, ţineau muntele, ridicat la cer. Dar în noaptea accidentului nu a mai fost nimic de făcut cu pilotul care avea să spună după moarte, dar cine să audă decât Baba Vancea, că furtuna de zăpadă zvârcolea brazii şi zvârcolea aerul şi zvârcolea pământul când a reuşit să-l coboare ca să poată ateriza fără un şoc prea mare, dar nu aşa de liniştit încât să nu-şi vadă coşmarul, trupul şi cabina împrăştiate şi ţepuşele de ger cu geamuri în ele. A reuşit să dea un singur telefon, înainte să-şi audă vocea străină din măruntaiele lui. Şi a mai trăit o jumătate de oră fără să vadă umbrele din jur sau desenele care erau brazi, dar puteau fi lupi, dacă gerul nu i-ar fi ţinut şi pe ei departe de vârful muntelui, unde nu era viaţă în lacrimile de 24 de ani de pe faţa rezidentei, ci gheaţă curată ca noaptea. Apoi, şi respiraţia fetei era tot agonie, mâna atârna lângă medicul care o resuscitase mereu, dar după două ore l-a cuprins şi pe el somnul şi era un noroc că nu murea deşi timpul se oprise în brazii din jur. Sau din el? Aşa, a spus medicul mai târziu, am avut un răgaz de meditaţie, dar ne omora frigul. Nu mai pleca din noi.

Când muntenii s-au aplecat peste umbrele îngheţate din platou, pulsul era mai bun la medici, nu şi la copilotul cu un picior ceva mai departe. Şi doi moţi au luat fata pe braţe fiindcă sufletul ei abia dacă mai era înăuntru. Până la maşina Smurd, la câţiva kilometri mai jos, i s-a lipit, însă, una dintre lacrimi, pe obraz. Lacrimile nu s-au văzut la televizor, s-au văzut pe feţele celor din jur, care n-au mai aşteptat să confirme specialiştii moartea din

cauza hipotermiei, au privit-o ei încă o dată. Oricum, cei trimişi la faţa locului au reuşit să urce până acolo cu o maşină de teren, au filmat şi au zis că nu răspund de rămăşiţe, nici de mortul dintre fiare. De metal. Şi atunci tot Horea Sat a păzit noaptea care nu se mai termina fiindcă nu era lumină decât pe feţele sătenilor. Când s-a luminat de ziuă tot ei au scos cu funii restul avionului, rămas fără om înăuntru, după ce o echipă Smurd reuşise, în sfârşit, să-l ridice din iadul alb, pătat de sânge şi carne chiar şi acum, în primele raze de soare. Mai jos, moţii trăgeau şi de drum ca să poată coborî avionul în sat pe o sabie ascuţită de munte. Moţii noştri!

Impresionat, dar cu întunericul de aseară în el, Zale Brăduţ s-a dus la birou şi a scris, cum o mai făcuse cu alte subiecte la Guvern şi Parchet, o scurtă sesizare către preşedinte:

Preşedintelui României, domnului Aurelian Moroiu

Domnule Preşedinte, vă solicităm să introduceţi de urgenţă pe ordinea de zi a Comisiei de Siguranţă Naţională măsuri privind managementul obligatoriu la starea de urgenţă, survenită în cazul accidentelor de aviaţie civilă, în speţă a celui din Munţii Apuseni, comuna Horea Sat. Nu mai există ruşine în această ţară dacă toţi consilierii dumneavoastră au manifestat dispreţ şi desconsiderare faţă de comuna Horea Sat şi medicii salvatori numai ca să lovească în păcălici şi guvernul lor. La suflet faceţi parte din tablou, iar stofa e de Machiavelli. Eu, în locul morţilor, i-aş da în judecată pe consilieri dacă domnia voastră nu vreţi să-i demiteţi, cum aţi şi afirmat de la prezidiu, cu steagul în spate. Adevărat, lipsa coordonării la nivel guvernamental, a dezinformării, proastei gestionări a unei situaţii de siguranţă naţională din partea guvernului şi serviciilor a dus la demobilizarea forţelor de intervenţie. Dacă sătenii din Horea Sat nu s-ar fi mobilizat pe asemenea urgie de vreme nimeni nu scăpa cu viaţă din iad. Numai să nu fie scoşi vinovaţi pentru asta.

Domnule Preşedinte, solicităm să vă îndepliniţi sarcinile constituţionale şi să introduceţi pe ordinea de zi, la şedinţa Comisiei, această situaţie, deşi se vede că, după ce aţi tăcut două zile, porniţi prin oamenii voştri o campanie de dezinformare şi manipulare în media, care e vizibil de partea voastră, lucru inacceptabil pentru democraţie. Mai aveţi şi tupeul să vă adresaţi românilor miercuri seara că pilotul şi rezidenta ar fi fost salvaţi dacă exista coordonare

şi comandă la interne şi transporturi, dar cu toţi cei din jur, aleşi după chipul şi asemănarea voastră, aveaţi şi dumneavoastră sarcini clare în situaţii de urgenţă. V-aţi bucurat pe seama morţii celor doi să loviţi în guvernul şi aşa slab, adevărat, aţi cerut demisia premierului, miniştrilor, nu şi a omului vostru. Doi miniştri au fost demişi, dar motivul real nu era cererea dumneavoastră. Ziariştii au aflat ceva încă de marţi, dar au confundat instituţiile, iar serviciul de telefonie râdea cu râsul vostru.

De ce nu puneţi în discuţie la Comisie instituţiile responsabile în acest caz şi nu numai? L-aţi adus şi pe omul numit de dumneavoastră la servicii să mintă ţara, care e a voastră şi a guvernului deopotrivă. Câteodată păreţi a fi om, juraţi pe Constituţie şi pe familie, dar călcaţi în picioare totul, aveţi la picioare slugi şi coridoare întregi de dosare, oameni cheie în funcţii cheie, cu creier şi simţuri numai pentru voi, în timp ce miniştri şi cei care trebuiau să se ocupe de coordonarea situaţiei de criză mâncau şi beau, beau şi mâncau, urmărind haosul la TV. Consilierul vostru, vă atrag atenţia deosebit de respectuos că a zis, cu o nepermisă permisie, vorbe care nu se zic despre accident. De aceea, grijuliu, îi recomand Secția psihiatrie de la Spitalul Nouă Fraţi Pătaţi. Nu îmi permit să insult grav administraţia prezidenţială, repet, dar libertatea şi drepturile să le apăraţi nu pentru voi, criminalii şi avortonii, ca cei din Parlamentul lărgit la balcon sau de la guvern şi instituţii poliţiste, ci pentru poporul minţit şi hăcuit de taxe. Ştim că bătălia se dă pe subsolul României, dar de câte ori vin alegerile plouă cu daruri din toate părţile de nici scutul anti-racheta nu te mai apără. Suntem furaţi şi la inundaţii, nu numai în campanie de voturi, chit că vine sfârşitul, oricum. Cât de bolnavi trebuie să fiţi, cum v-a desfigurat ura faţă de poporul care v-a ales preşedinte şi v-a cerut demisia fără să vă demită fiindcă v-aţi ridicat din moarte cu Satana în suflet! Nu a fost aici niciun atac, a fost exprimarea unei opinii personale, împărtășită de mulţi. Există oameni care creează reflexe condiționate, așa cum aţi creat reflexul multora din apropierea voastră. Mor instinctiv de frică. Am văzut asta până și la babele din fața televizorului. Aţi târât poporul în morminte, a căror existenţă părea imposibilă cu câţiva ani în urmă, recoltaţi indivizi de la organe şi pe urmă folosiţi minciuna ca ingredient la orele serii, în direct. Până v-aţi făcut insuportabil de privit. Ne daţi rara ocazie să vedem cum arată ipocrizia în stare pură, să vă ierte Dumnezeu că noi nu mai reuşim!

Domnule Preşedinte, eu atât am de zis, cel mai important este să nu-

ţi pierzi niciodată speranţa că mai salvăm ceva din capitalismul ăsta bezmetic. În speranţa că ar exista ruşine pe undeva pe-acolo prin capul vostru, vă transmit toată nemulţumirea din partea celor care nu au acces la tratamente pentru că spitalele din apropiere s-au închis, din partea bugetarilor şi pensionarilor la limita sărăciei. De ce nu sunt ascultaţi? Am auzit că o să vă fugă şi ochiul celălalt. Mai aveţi o lună de linişte şi vine urgia. Ce veţi face dacă acest scenariu, pe care îl iau destui în consideraţie, se va adeveri? Şi aşa se spune că pregătiţi moartea să poarte rochie de voal. O s-o omorâţi şi pe ea?
Cu respect pentru funcţie, însă, vă rugăm să convocaţi de urgenţă o şedinţă a Comisiei de Siguranţă Naţională şi să luaţi măsuri contra întregului grup infracţional în frunte cu domnia voastră.

Brăduţ Zale

Domnului Preşedinte al României, Aurelian Moroiu

13. Viaţă cu pereţi suprapuşi

Accidentul aviatic a răscolit populaţia, mai ales că la înmormântarea pilotului şi a rezidentei a fost puhoi de lume, dar au urmat şi serile din jurul Palatului, culminând cu aceea în care fusese săltat Moşoiu Herbiţă. I-au dat drumul cam rece, dar vorbele lui s-au mutat la alţii şi serile s-au încins peste limită în ultima lună de mandat Moroiu. Inimile slujbaşilor au împietrit şi ele. Nu mai auzeau strigătele. Ce bine cu pereţii ăştia suprapuşi, nu se aude nici măcar moartea, care se freca de ziduri cu vechii torţionari, lovind în sacii umani de la puşcăria Periprava sau Râmnicu-Sărat. Abia acum, după atâtea decenii de la revoluţie, justiţia îi întreba de sănătate, mai ales că beneficiaseră de pensii excepţionale, calculate legal, după contribuţii la stat, dar ei loveau mai departe. De data asta în microfoane, pe care le vedeau ca pe sacii cu gaura de sârmă înăuntrul omului, aruncaţi în Dunăre sau Balta Albă. Cel puţin lacul din Balta Albă se îngrăşase cu nămol, bun pentru reumatism, din care au dus şi la Băile Felix din Oradea, fără un izvor pe fundul apei.

Nu din seara moşului Herbiţă, ci din aceea a Măriuţei Cociorvă, mutată şi lungită în catacomba cu pereţi dubli, s-a ridicat Baba Vancea şi a zis că e prea mult, s-a ajuns la dictatură. Măriuţa că ea nu pune mâna pe pix nici a treia oară, Un judecător să-şi facă de lucru cu o babă şi nişte ouă!? Ea nu a dat niciun ou, alb sau negru. Au întrebat-o direct în carnea numai piele şi a fost arestată pentru 30 de zile, să se hotărască odată. Atunci faţa ei a dispărut, cum a dispărut şi dosarul cu interogatoriul.

Larisa nu mai voia ştiri, a ieşit din somnolenţa apartamentului de la patru, golit acum pentru vânzare, O viaţă de om, şi s-a învârtit prin străzile din apropierea Muzeului de Artă până când

seara l-a învelit, iar cupola stătea mai albastră, sus. A privit, apoi, în groapa cu scările din curte, unde din Măriuţa rămăseseră numai ochii pe unul dintre pereţi. Larisa a luat-o pe Victoriei, a trecut de Sabie şi Humanitas, de Palatul Telefoanelor, vechea Romarta, magazinul Victoria şi se opreşte la statuia lui Traian. Lupoaica era vie. Poate de asta o şi fotografiau turiştii, de pe partea cealaltă. A luat-o înapoi, să cotească spre Cişmigiu, la Gambrinus s-a oprit în istorie, şi-a zis singură, în faţa clădirii renovate. Intrarea în Cişmigiu puţea de la veceuri. Pe bănci se aşezaseră mai ales bătrânii cu timpul afară, nu înăuntru, parcă prostiţi de la seceta din august, umplută cu frunze căzute, şi de ploile din septembrie. Sub cerul care nu-i mai atinge îşi puneau pe faţă lumina muribundă, un fel de speranţă în loc de inimă. Cunoşteau după-amiaza, cum se duce ea spre seară la Palat, dar nu era de ajuns o adiere până acolo. Stăteau lipiţi de băncile legate în drugul de fier de la picioare şi ziua pleca singură din ei când încercau să se desfacă de propriile statui, mai limpezi decât privirea. Care nu se atingea una de alta.

Când să iasă spre Kogălniceanu un tramvai avea capătul cozii spre dreapta, urca dâmbul pe lângă săpături. Zări nemişcarea dinăuntru, deşi chipurile se legănau în aerul închis, doar diavolul zâmbea, cu o mână agăţată de mânerul de gumă. Zâmbea spre Larisa. Parcă îl cunoştea. Abia la Piaţa Kogălniceanu realiză cine este, şi asta din privirea în carne şi oase, neschimbată de aici până pe faţa Aurelianului, înviat mereu chiar din frica adversarilor lui, dar şi din lentoarea timpului. Pentru că şi timpul se făcea adesea după voia sa. Doar serile păreau libere în ţara asta dacă tot mai înconjurau Palatul. Şi în ele apăruseră câteva capete, care purtau alte şi alte capete, derutându-i pe agenţii cu aparatele de fotografiat. După cercetări, la direcţia secretă s-a descoperit că erau morţii de la revoluţie. Preşedintele şi-a chemat oamenii la sfat, dar ei se uitau în jur.

— Ce dracu, şi Măriuţa Cociorvă, generale?

— A decedat, domnule preşedinte.

— Mai omorâţi-o o dată!

Generalul Negoi îşi ridică privirea şi îl văzu cum se îndepărtează, neştiind ce poate gândi omul ăsta care ce om o fi? Îi fusese teamă că o să-l întrebe de scandalul cu regii asfaltului. Analiştii se şi

repeziseră să spună că aşteaptă ca preşedintele să răspundă despre relaţiile cu ei, cum trebuie să răspundă şi pentru numirile în justiţie, pentru retrocedări şi pământuri şi case după ce i se termină vremea. Mai ales cu asfaltul era bucluc mare zilele astea. Care mai de care a furat şi şi-a asfaltat curtea care sanchi este a fratelui sau a mamei, îşi spuse Negoi. Da' el nu a omorât pe nimeni, a executat ordinele, atâta. Mariot a fost un găinaţ, nu are de gând să vorbească ce nu trebuie. Larisa nu se putu abţine să nu râdă, Are creierul cât nuca dumnealui! O să fie ăştia primiţi în iad? Dar generalul Negoi se temea de preşedinte, avea ureche ascuţită, şi porni cu faţa lui de cavou spre ieşire când se lovi de peretele din fund. Tocmai acum nu găsea ieşirea şi se grăbi să se ridice pe vârfuri, făcând câţiva paşi prin hol să nu se audă. Abia când s-a aşezat pe bancheta din spate a maşinii de serviciu a întors privirea spre Palat. Acum arăta ca o gaiţă într-un nuc şi Larisa îl lăsă împreună cu frica lui. Aşa este şi tăcerea Moroiului, s-a gândit generalul.

Era o nemişcare în aer. Era şi senin spre Izvor. Palatul Parlamentului, departe, părea jupuit de lumină. Când soarele a trecut de el, şi uitarea trecea. Şi Larisa. O stare de liniște o duse în reflector când apucă să vadă insertul de pe zidurile combinatului din Poienii Bughii, Ce pustiu! Ai acolo amintiri pe care nu le uiţi, îşi spuse, şi zări un perete care mergea spre liniile invadate de mărăcini. „Vîndut apartament în Ferentari, azi venit cu căruţa la tîrg". Insertul îi era necunoscut. Dar în spate era alt perete. Măi, să fie! S-au amestecat toate.

14. Cutremur în cătuşe

Când televiziunea de pe magistrală a fost cuprinsă de tremurul care a mişcat fundaţia clădirii de sticlă, toţi jurnaliştii s-au uitat la seară, luase cu ea cablurile, birourile şi pe directorul însuşi. Găsit incompatibil, conform Comisiei de Integritate. Faliile s-au reaşezat numai înăuntru, dar cu o patimă prea clară pentru telespectatori, a se vedea comentariile *online*, ca televiziunea să nu-şi piardă o vreme audienţa maximă de până atunci. Speriaţi de cutremurul dintâi, urmat de replici scurte, dar simţite de fiecare, chiar şi pe feţele realizatorilor, unde timpul trecea prea repede, jurnaliştii nu au avut puterea să gândească la rece, s-au lăsat duşi de senzaţii, fără să mai vadă cine erau cu adevărat, pentru ce şi pentru cine, şi s-au trezit înfăşuraţi în propriile scenarii, imediat trâmbiţate pe celelalte televiziuni, şi mai încovoiate de patimile diferiţilor directori prinşi în focul luptei politice de o parte sau alta. Poporul s-a văzut abandonat tocmai acum, în prag de alegeri prezidenţiale. Parcă nici seara nu se mai auzea ca înainte. Că de văzut oricum nu se mai vedea în jurul Palatului ca înainte. Fără seninătate mai vreţi şi să aveţi cerul de partea voastră, ar fi transmis pe patul de moarte Baba Vancea, dar nu mai era ascultată, îşi pierduse viziunea. Viziune nu era, însă, la niciunul dintre partidele aflate în cursa prezidenţială, dar vremea manipulărilor nici nu avea nevoie de asta, mai ales că programele pentru ieşirea ţării din impasul economic, social, politic, din orice impas erau reduse la unul, şi acela pe blogul candidatului independent, cu semnăturile încă incomplete.

Existau mai ales oameni care trebuiau votaţi, existau şi sponsorii lor nevăzuţi, vizibili abia după data alegerilor la contracte cu statul. Când se va termina odată cu istoria asta era mai greu de fixat decât apocalipsa. Totuşi, în febra alegerilor, ultimele zile de

mandat Moroiu nu erau lipsite de culoare. Dimpotrivă, atacul la preşedinte se încinsese pe seceta din vară dar şi frigul de noiembrie, era semn rău. Nici Moroiu nu lăsa vreo seară de la Dumnezeu să nu cuvânteze la pachet, mai întâi contra popularilor, apoi pentru candidatul său, Lia Mardare. Asta a nemulţumit pe mulţi şi atunci ecoul cuvintelor lui, în loc să se ducă spre popor, se întorcea la Palat. Dar nu pe el îl ajungea, ci pe Lia Mardare, plecată prin ţară după voturi, în corsetul care îi subţia talia, în bluza încheiată la gât şi tenişii *Converse*, alegând acele culori pe care nu singurătatea le pune, ci sutele de hectare de pământ cumpărate, casele şi conturile, în fine, libertatea ei de femeie a mileniului trei. Mirosul şi pielea corpului fostului fotomodel s-au fotografiat amândouă cu sătenii şi cu orăşenii obişnuiţi, dornici de aşa vedetă între ei, dar au fost şi nişte ţărani care au huiduit deşi nu aveau pe cine pune în loc. Spuneţi dumneavoastră cu cine să votez şi votez, le zicea, cu buzele lila, candidata Mardare, iar oamenii se trezeau că amiaza aia nu era din vremea lor, era dintr-a doamnei cu bani, Doamne, când mai scăpăm de belea? Unul că era şi beleaua lor, or a murit? N-a murit, că s-a trezit cu el între picioare fără să simtă! Da' ce, era muscă? Cum să stea pe ea şi să nu simtă? Daţi-o încolo de treabă, doar suntem bărbaţi. Dar amiaza cu Lia Mardare în mijlocul unei mulţimi tăiate în două nu era una care s-o termine. Nicidecum. Ţinea să precizeze că are în faţă şi în minte imaginea preşedintelui Aurelian Moroiu. Oricum preşedintele se uită dintr-un timp pe care îl pierde, a mai zis cu ultimele puteri în lumina chioară Baba Vancea, speriată că o vede diavlou' şi pe ea şi e mult de mers şi am murit. Era deja bătrână când fusese Moroiu copil şi cât să mai trăiască? Dar să pună piatra de mormânt pe ea încă din viaţă, asta numai cei plini de zel, toţi cu nasul în arc, de parcă veniseră în stol de pe apă, era o imagine pe care numai un spectacol alegoric putea s-o concureze. Oficialităţile din Muri asta au şi declarat, iar din mormânt, ca o demonstraţie, s-a ridicat actriţa de la teatrul local, bucuroasă că avea un contract la sfârşit de vară, când cei activi plecaseră în concediu. Numai că mortul s-a sculat şi el, în acelaşi timp, să se uite la parada oficială. E mai reuşită ca mine, şi-a spus, şi s-a întins la loc, aşteptând actele de la primărie. Au fost gata exact când carele au dispărut în seara din golf, cu privirile şi blitz-urile lipite de ele. Atunci s-a mişcat şi apa,

nu numai pământul din Vrancea până la Bucureşti, iar carele alegorice, şi odată cu ele piatra de pe locul de veci al vrăjitoarei, au plutit spre apus, în ţipătul celor care au mai apucat o mână sau un picior de alături. Realitatea nu minte, dar a doua zi după festivitate primăria a trimis un consilier la televiziunea locală să calmeze populaţia. Fusese o furtună şi dacă apele au luat strada principală nu e niciun deces. Doar cimitirul a murit, l-a luat valul pe consilier, care nu era vinovat, nici măcar nu era vocea lui în capelă.

Pare-se că Moroiu aşteptase o vară întreagă momentul urgiei, răsfoind din când în când dosarele. Nu se ştie dacă toţi de acolo aveau bube, dar capii opoziţiei, cu siguranţă, pentru că la prima aluzie a preşedintelui de la orele 18,00 cătuşele au şi zăngănit de la Parchetul Suprem Bucureşti până la Municipal Ploieşti. A fost grea doar circulaţia pe calea Republicii fiindcă se scoseseră liniile de tramvai şi o groapă lungă, întreruptă numai la răscruci, i-a privit trecând prin timpul oraşului ca pe ciumaţi. Cât aveau să dureze lucrările la linia de tramvai muncitorii se mai odihneau, zilnic, în ea. Sau munceau unii înăuntru şi stăteau ceilalţi deasupra. Poate de asta mascaţii s-au grăbit, să nu cadă într-o privire adâncă, până dincolo de Halele Centrale. La statuia lui Mihai Viteazul au aşteptat să treacă chiar convoiul lui Hachi, pus în lemn de brad, dar cu mâinile în arhiva care mâncase mult din timpul lui. Nu au stat să asculte vioara lui Vlad. Avea corzile întinse de la inima lui la inima tatălui, gata să se rupă. La ieşirea din biserică partitura de la Festivalul Enescu a stat pe loc, aşa că lumea n-a ştiut ce să aplaude, linia melodică sau corzile rămase în mâinile compozitorului? Abia la răscruce l-a ajuns pe Vlad singurătatea, dar era prea tânăr să nu treacă, smerit ca şi Hachi, prin ea. Maşina mascaţilor virase deja la catedrală spre Biblioteca Judeţeană, unde directorul Boromir, înainte de infarct, era prezent în acelaşi timp pe holul spre sala de lectură sau secţia împrumut, ca şi pe culoarul cataloagelor sau pe cel care dădea în aripa tribunalului. Asta i-ar fi înnebunit şi pe mascaţi, mai ales că statura de om vorbea limba română cum purtau ei gumele pe trup, numai că vorbitul nu-i includea decât pe bibliotecari, şi asta doar în timpul programului, când se urâţeau de câtă răbdare trebuia să înghită, Iertat să fie pentru neliniştea lui! Muncitorii de la renovarea clădirii s-au uitat, spânzuraţi de

schelele interioare, la ghemul care se desfăcea pe culoarele goale, acum, dar avea să se înfăşoare ca să poată coborî odată, pe picioarele lui, în întunericul de la capătul expozţiei de pictură.

În fine, când să intre la consilier, mascaţii şi-au zărit umbra tot în groapa Ploieştiului. O luaseră cu ei. Unul dintre odihniţi şoptea că firma este printre favoritele vechiului şi noului guvern. Numai consilierul-şef că n-a semnat nimic, nicio licitaţie, dar cătuşele i-au ridicat, la ieşirea împinsă de jurnalişti, mâinile sus, înainte ca poliţistul să ţină creştetul inculpatului în palmă. Când a fost eliberat din arest pentru lipsă de probe, palma se mutase pe capul consilierului din Mangalia, prins nu de cătuşe, ci de o boală nemiloasă în patul de spital, unde trăgea din ţigară şi rătăcea într-un pustiu prin care nu reuşea să treacă nici măcar un gând. Nu eşti tu cam prostu', îşi spunea, dacă lupţi cu Moroiu de unu' singur? Pentru că doar ciuperci cu pălărie roșie ar putea să-i anuleze răutatea și să devină ființă omenească. L-au lăsat pe consilier în pace, să se liniştească pentru soţia, fiii şi Biata mamă care nu ştie ce am în jurul pieptului. Era ultima lui privire până i-au dat un nou mandat de 30 de zile arest.

Ce-i drept, mai ales în ultimele luni, cătuşele se purtau la televizor. Justiţia televizată mărea audienţa. E clar că se opta pentru aşa chilipir, un teatru acasă şi ieftin, altfel televiziunile de ştiri ar fi dat faliment. Cătuşele erau uneori prinse în gol, dar Parchetul Suprem găsea iute un înlocuitor, mai ales cu notorietate, de o culoare sau alta. În ce-o priveşte pe Lia Mardare, nu asemenea amănunte au făcut-o să dea un pas înapoi. Vremea. Vremea era mai departe de preşedintele ei. Dar printre cei câţiva manifestanţi, care nu renunţau la seara din jurul Platului, s-a auzit că prin sângele ei curgea sângele lui. S-a întărit imediat ce a văzut candidaţii la preşedinţie, care atât aşteptau, să cedeze. A văzut norul rotit deasupra pieţei Palatului, a văzut-o şi preşedintele, dar Mardare nu s-a plâns. Aşa a început lupta, împinsă de ochiul Moroiului şi de cuvântul său de la ora 18,00, care vuia ca apa, dar n-a stat să se gândească de ce. Să vedem cum scapă amatorii ăştia din sabia cu două tăişuri, i-ar fi spus preşedintelui. Moroiu ştia că puterea lui vine din două părţi, una din afară şi alta dinăuntru, aşa că a mişcat oglinzile spre el şi picioarele îi erau ca fierul, gura s-a desfătat în jertfa femeii, ochii i s-au aprins de noapte. Dar a

stăpânit până la capăt focul măruntaielor şi a căzut asupra ei, suind în duhul care sta să moară de plăcerea cărnii şi poticneala împreunării celei din vârful oglinzii, unde era tot vremea lor, chiar o vreme şi jumătate, cu capul legănat, în fine, şi aruncat alături. Aşa s-a făcut ziua şi noaptea în jur şi s-au putur odihni. Chiar şi pentru cei care se uitau la ei şi nu-i vedeau, de dincolo.

Sepepiştii simţeau, în schimb, mirarea, cum le strică ea locul de pază. Da, se umpleau de întrebări şi nici lor nu le venea să creadă. Drept e că Majuru Gheorghe îşi păstrase uniforma călcată, Drace, e prea întuneric! Îşi muşcase limba.

— Era şi nu este vreunu' viu la poartă, domnule căpitan?

— Vreo broască, Gheorghe, ce-ţi veni?

Căpitanul Naum îi oferi o cafea rece.

— S-a făcut întuneric şi nu ne mai întâlnim cu ai noştri. Nici în gând, şefu'.

— Majurule, să-ţi iei nişte zile de concediu. De mâine sau poimâine.

Pe Majuru Gheorghe îl cam umplură de mânie vorbele superiorului, dar a tăcut până s-a luminat pământul de sub picioarele lui. Atunci a văzut-o pe Lia Mardare ieşind, pe lumină. Aude în aer Să-ţi trag una-n foale, trădătoare naţională! şi zări umbra unei păsări, Pasăre politică! Tocmai călca vântul prin castanii de pe stradă şi parcă mânca din el.

În acest timp Larisa măsura zidul, dar îi ieşea lăţimea şi lungimea mult peste statura preşedintelui. Zilele următoare n-or să mai fie la fel, îşi spuse. Şi a trecut printre umbre în plânsul lui Enescu din faţa Operei Române, Cum mai stă şi clădirea asta în neputinţă!

15. Blestemul şi goarna. Începutul

Ziua de mâine au fost cuvintele Babei Vancea, cele mai aproape de popor, O să vedeţi ce n-aţi mai văzut! Destul de aproape şi de Larisa. Atunci s-au ridicat veteranii, câteva sute de oameni, şi o trâmbiţă ca o doagă între ei. Ce să vedeţi, vedeţi duhurile noastre fără loc, vedeţi pustiul, a zis. Un trup străin vă apasă morţii şi vă ţine în el întunericul, dar voi staţi supuşi. Larisa luă trâmbiţa şi suflă în ea. Nu era decât rătăcire pe feţele trecute de 70 de ani. Se opri înaintea gurilor uscate şi triste, Sunt deja morţi! Se învârti spre clădirea guvernului. S-or fi uitat în oglindă? Le-au cam crescut guvernanţilor negi pe faţă! Au lăsat-o moale cu Preşedintele, asta e.

Ce să se înmulţească, a întrebat primul dintre veteranii închisorilor Râmnicu-Sărat şi Periprava la ora de maximă audienţă a televiziunii naţionale în microfonul din piaţă, ce, decât ura, dacă trăiesc toţi într-o asemenea fraţietate? Au închis ochii. Suntem primii în Europa care trăim sub limita nevoii într-o ţară cu cei mai mulţi îmbogăţiţi peste noapte. Nu aveam cum ajunge într-o sărăcie lucie decât cu o justiţie legată la ochi, cu instituţii oarbe, în tăcerea deplină a instituţiilor şi partidelor, indiferent de culoare. E atâta metal pentru decoraţii, dar şi ele sunt pentru farisei. Şi acum tac guvernanţii şi Parlamentul sau spun veşnic vorbe, a mai zis veteranul de război cu pensia din coşmarul lui. Una calculată fără anii din închisorile comuniste, cu ploaie de pumni şi picioare şi nesomn şi, nu mai vorbim de moarte, nu conta un sac legat la gură, împuns cu patul puştii şi aruncat în canal sau câmp sau apă. Ne-a ajuns o pedeapsă şi mai mare, să fim umiliţi! Am fost mii, mai suntem câteva sute, ca şi arestaţi la domiciliu fiindcă nu avem bani să ne deplasăm, nici măcar la întruniri. I-aţi pierdut şi pe eroi, guvernanţi!

Veteranul se adresa întunericului, Nu ăstuia de sub vodă şi de

sub oamenii zilei, unui întuneric al întunericului dimprejurul şi dinăuntrul Întunericului, care nu mai rabdă până la judecata acestei vremi. Şi vă va huli şi vă va stăpâni vântul şi uscăciunea, de două ori purtată de lăcomia fiilor fiilor voştri cu rădăcinile afară. Cel care face dezbinare e sus, dar şi voi, arăta omul spre guvern, şi voi staţi în puterea lui cu tăcerea voastră. În care nu se mai poate respira. În care nu se ştie ce se poate dezlănţui. În care întunericul e de piatră.

Când omul tăcu Larisa a înconjurat mulţimea captivă în aerul Pieţei Victoria. Cu privirea obosită mai apucă să vadă pielea bătrânilor, cu noaptea în ea, Atârnă ca naiba! Când se trezi nu s-a mai gândit nici la chipurile lor, nici la al ei. S-a ridicat din întinderea ca de apă care lua foc, Nu e ziua Moroiului? Nu era. Şi mai avea doar câteva zile de umblat şi gândul deja i-a obosit.

În piaţă goarna rămăsese agăţată de un stâlp, tras de ferestrele închise de la guvern în ele. Dar asta din cauza geamului foarte neted, devenit în razele amiezii oglindă, una din care, îmbrăcaţi în sudoare, doi bărbaţi, mai uscaţi ca toamna, se îndreptau spre gura metroului.

— Face numai dezbinare, apucă să spună unul cărunt celuilalt, mai scund. Am auzit glasul. Cică eu, Eu sunt cel care pune binele la rău şi răul la bine. Hă, hă, hă, zice.

— E Mo-moroiu. A terfelit Constituţia de nici o cur-curte n-are să-l mai scape vreodată din me-memorie. Urmele de do-dosare, şi ele în îngropate, o să-l acopere. Ca-ca şi armele pentru Insula Şarpelui.

— Cârcoteli de tobă chioară, le aruncă aşa, repezindu-se pe scări, un duh tânăr, cu gluga de la hanorac pe cap.

— Bă ăsta, care tac-tac-tu' n-a avut curajul să te re recunoască, eşti cu-cumva turnător?

— Moşule, scoate sâmburii din gură când vorbeşti. De gândit oricum nu mai poţi. Ce tablou? Tractir!

— E ospiciu, futu-ţi mor-mor-ţii mă-tii de copil din flo-flori!

— Să te mănânce puşcăria, ba-balâcule!

Până să coboare scufia de moş prima treaptă, tânărul dispăruse. Nişte sâni s-au văzut trecând ţanţoşi prin mulţime. O luau spre staţia dinspre Romană. Însă a doua moarte nu venise, iar goarna nu mai atârna de stâlp.

În tot timpul şi împotriva adversarilor săi numai Moroiu străluceşte în puterea nopţii celei cu ochi de lup, în vreme ce Lia Mardare pornea campania mai devreme decât ceilalţi, chiar din locul preşedintelui, cu o dorinţă care aştepta ziua următoare. Ziua următoare manifestaţiei Lia purta părul negru legat la spate şi buzele ei ciclamen, în picioare pantofii cu toc înalt, înalt ca să încerce cu ei îngerii pe pământ. Până şi întunericul se uita în jos din cauza lor. Atunci a luat goarna, o portavoce nou-nouţă, şi a dat glas din ea. Erau două grupuri, unul striga Mardare preşedinte, celălalt Jos Moroiul! Grupul simpatizanţilor s-a uitat la priveliştea cu Lia Mardare, cum începe seara asta alt zid, pe dinăuntru, cu pâlnia în mâna dreaptă, sprijinită de preşedinte, de el însuşi pentru el însuşi, de numele lui înaintea naţiunii celei îngropate şi mereu dezgropate, după trebuinţă şi pofte.

— Nu ştiu dacă am să fac faţă acestei campanii ca preşedintele Aurelian, dar un vot poate fi o bucată de autostradă sau de pământ în arendă. Votaţi-mă pentru că sunt cea mai potrivită pentru preşedinţie. Rog, spuse ea aghiotantului din armura Moroiului, nu-mi mai suflaţi, nu-s ministru să vorbesc după dictare. Sunt candidatul de care aveţi nevoie. Treziţi-vă! S-a umplut ţara de trădători, ajutaţi-mă să scot la lumină bărbăţia acestei naţii, să iau ţara înapoi, şi cu ea justiţia, care a îngropat un conducător. Ajunge! Pământul nostru nu va mai fi în întuneric dacă veţi pune ştampila pe sigla Partidului Constituţional.

Dar seara trecuse şi în grupul celălalt, strâns chiar pe trotuarul din faţă cu un şir de pancarte: POMANAGII SI VOTANGII! ATI VOTAT MOROIUL, ACUM VOTATI PUROIUL! PREGĂTEŞTETE MARDARE CĂ LIBERTATEA TA TRECE MAI REPEDE CA TIMPUL! LA BRU-TĂ-RIE! NICIO MILĂ DE PUPILĂ!

Lia Mardare, însă, zâmbea chiar şi înăuntrul izolării de către mulţimea cu răutăţile în aer. În momentul acesta vântul o privea ţintă şi nişte piroane de foc se înfigeau în zid. Lia, într-un azuriu intens, îşi potrivea vocea. Dragilor! Dar se întoarse la mulţimea cea împărţită din poartă, Iuhuhu! Zâmbi din nou, ca din depărtare. Iată vulturul de pe stema ţării! Dar azuriul, care era al preşedintelui, trecu prin mulţime ca o rătăcire a minţii celei cu multe capete.

Lia Mardare aştepta ca două zile să încapă într-una singură şi să

vorbească mai departe. Numai că vulturul fugea cu sceptrul şi sabia statuii din faţa Universităţii. Timpul se ducea după el. Totuşi, în asemenea momente provocate de diavol, rujul ciclamen visa încă. În vis apăreau nopţile pline de mătase. Pe pista pentru biciclişti din faţa Palatului o voce ascuţită în blugi a lăsat viaţa să i-o ia înainte şi s-a aruncat peste zid. Un sepepist a trimis-o diavolului în clipita următoare. Ca în faţa unei oglinzi Lia Mardare zâmbea neîntrerupt şi acum. Zâmbetul stătea ca un somn pe faţa candidatului la preşedinţie şi aşa avea să fie în plin apocalips.

Mardare a ridicat glasul din nou, Dragilor, priviţi! E o lume a democraţiei. Oamenii, însă, nu mai aveau linişte. Iuhuhuiuhu, i-au răspuns candidatului în duhul care se zbătea deja între ei şi nu voia să se îndepărteze de Palat. Poate de aceea pâlcuri noi sosiseră din gura metroului, cu feţele înmuiate de căldură. Alţii se revărsau de pe Kiseleff, Aviatorilor, Kogălniceanu şi Leu direct în minunata înfăţişare a vulturului, desprins de ţară, acum, atât cât să închidă piaţa cu aripile lui. Împrejurul şi înăuntrul mulţimii adia o seară plină de ochii care clipeau, cu sticla în ei. Dumnezeule, fulgerul are faţă de om! Dar tunetul a fost cu o clipă înaintea Moroiului, a lovit în pauza dintre liniştea lui şi întunericul lăsat deodată peste piaţă, cu fiinţele în ea ca ziua şi noaptea, una pe o parte a trotuarului, scandând pentru preşedinte, cealaltă dincolo, urlând contra lui. Iar între fulgere şi glasuri zâmbetul Liei Mardare a stat înjunghiat câteva clipe. Din care a ţâşnit, pe neaşteptate, negrul de fum. Din el nu s-a mai întors sufletul cuiva fiindcă nu s-a mai văzut nici preşedintele, ţinând seninul tulburat cu aproapele său într-un singur ecou, nici refrenul din Piaţa Palatului. Doar oamenii, rupţi între ei, s-au mai auzit până la poarta care dădea înapoi din moartea călcată în picioare.

S-a întâmplat ca o falie din Vrancea să pornească prin pulbere spre Bucureşti. După cutremure mici şi dese staţiile de metrou s-au mişcat odată cu mulţimea Palatului. Într-o clipă şi mirosul de gaze a urcat prin crăpături până deasupra. Deasupra era foc şi pară. Câteva incendii au fost anunţate la 112, primul în Gara de Nord, la depou. Un tren se topea la mică distanţă de o cameră de supraveghere. Călătorii veneau de pe liniile din gară să se uite, dar căldura îi tot împingea înapoi. Camera se topise şi ea.

— Cum naiba, focu' e dat pe sticlă, spunea un bărbat, uitându-se

pe netul de pe celular.

Prietenul bărbatului spuse prin pânza batistei de la gură:

— Aici s-ar potrivi porumbeii. Ar pleca cu tren cu tot.

— Matale te-ai potrivi pe o baligă, nene, se repezi tânărul cu basmaua legată la spate.

— Ce vorbeşti dumneata, eşti femeie şnur, fără ţâţe, fără cur.

— Iar mata eşti la ani-lumină de preşedinte, matrafoxatule!

Tânărul intră în rândurile mulţimii de gură-cască. Şi mulţimea respira greu. La depou pompierii încă luptau cu flăcările de la distanţă şi focul mânca interiorul vagonului ca să treacă în celălalt. Când flăcările nu puteau merge pe deasupra sau pe dedesubtul trenului din cauza şuvoaielor de apă o făceau, când mocnit când cu limbile ieşite prin ferestre, pe dinăuntru. La sfârşit, trenul carbonizat a stat, ca o fotografie veche, în picioare. Cât o privire spre podul Basarab. Dar pompierii plecaseră urgent la Romană.

16. Incendiul şi un pixel de drac

Pauza după cutremurul mare din Vrancea nu a fost de întuneric, cum credeau unii, a fost de foc. Cel mai mare incendiu de la începutul toamnei s-a petrecut pe apă. Mai întâi în delta Bucureştilor sau ceea ce devenise Lacul Ciurdea, apoi spre alte zone ale capitalei. Poate şi dinţii câinelui, rămaşi în laboratoarele procurorilor, provocaseră urgia. Dinţii intraseră în carnea de 4 ani a lui Dănuţ tocmai când fratele lui mai mare alergase din parc să atingă marginea deltei. Marginea era şi un gard de firmă, cu găuri în el. Dinţii au trecut în Dănuţ direct din gard, au trecut repede şi au rupt bucăţi întregi din copilul care n-a mai apucat să se gândească la amiaza de pe bancă, alături de bunica lui. O amiază liniştită. Când a ajuns mai aproape, fratele său tot nu a văzut în întregime băiatul şi câinele, a văzut doar amestecul tăvălit pe moviliţă şi razele care s-au oprit deodată la marginea ridicăturii de teren. Se opriseră în loc să privească muşcăturile şi ţipetele. Şi, din când în când, tăcerea dintre ele. Când Sorin, de 6 ani, a dat să se repeadă la câine, o muşcătură s-a desfăcut de ultimul ţipăt, care era ce mai rămăsese din Dănuţ. Nu-l mai ajunsese amiaza de pe banca bunicii. Când fratele a revenit în parc, fuga lui era ca şi înţepenită. Nu putea vorbi. Timpul trecuse dincolo de gardul firmei private, iar liniştea bunicii nu mai era pe bancă. Băiatul s-a repezit înapoi, spre movila de pământ, cu oamenii care văzuseră prin el. Că Dănuţ mai ţinea dinţii câinelui înfipţi în carne e altă poveste. Dinţii au fost salvaţi şi păstraţi ca probă în laborator. De unde mai muşcau, încă, prin tubul de sticlă. La un an seceta sau ce a izbucnit de dedesubt a dat foc deltei, dar asemenea coincidenţe nu sunt de luat în seamă în secolul XXI.

Şi nu a fost uşor de stins focul pe câteva hectare de vegetaţie cânepie, cu toate că pompierii au intervenit cu autospeciale. Din

cauza noului drum al câinelui, inaccesibil, le-a trebuit ore bune să se apropie de locul lui Dănuţ, care era şi locul incendiului, repede propagat spre margini odată cu păsările supte de flăcări, odată cu frica băiatului, rămasă aici, în aerul ţinut drept, pe vârful movilei, de o cruce. Numai aerul, întins pe braţele crucii, nu a luat foc prin mirosul de gaz, tot mai insistent, de deasupra. Dar trebuie că era vorba de pixelul albastru, care pe toate le şterge din memorie până la urmă. Numai privirea mamei nu o ştersese din cealaltă privire, care mai bântuia locul şi nu avea unde să se aşeze pentru odihnă între muşcături, rămase slobode dincolo de parc.

De altfel, mereu se vorbea de emisia de gaze cu efect de seră şi nu s-au mirat prea mulţi când o limbă de foc a urcat din staţia Romană şi vijelia a dus-o până la poarta Bastiliei, şi la etaj. Nu ştiu ce drac l-a călărit atunci pe Moroiu să se arunce în cuşca cu hiene din mass-media că nu e flacără violetă. Şi azuriul a tremurat chiar aici, la Coloane. Venise însăşi Măturoaica de Brusville să sprijine candidatul Moroiului când a surprins-o flacăra, de care s-a ferit la librărie, unde a coborât la subsol şi a citit multe titluri de la cărţile puse în rafturile din spate. Dar auzea cum vorbeau, la primul etaj, două angajate.

— Ia uite ce se sumeţeşte Talpa Iadului!

— Gândeşte azi ce trebuie să urască mâine, tu!

— Ştii ce i-aş spune? I-aş spune ai vomitat votca care ai băut-o la Brusville, cucoană?

— A şi avut maestru bun.

— Lasă, de frumoasa asta fug şi morţii din cimitir. Să-i cumpărăm un sutien mai acătării, cu sârmă metalică, să pară mai nurlie. Cât de cât!

— Maaare viespea, nu ştiu cum o mai suportă pământul.

Fetele au zărit pe geam albastrul care s-a rotit în aer, cum a luat-o prin faţa vechiului ASE şi s-a lovit de plopul de la răscruce. Plopul a căzut fulgerat, uitându-se o clipă la biserica albă de amintirea ploii, pentru care se ruga şi acum preotul. Imediat crăpătura a pornit din altar, a trecut strada şi a dat în Victoriei, gata să coboare în staţia de metrou. Acolo s-a uitat la Antipa, se auzea furnicarul dinăuntru lovind în sticlă. Să fi văzut cum o lua vuietul spre Muzeul Satului, cu flacără cu tot! La intrare o femeie făcuse brâu cu braţele în jurul copilului să nu ajungă focul la el până se face ea

scrum. În plină stradă o maşină s-a aprins, şoferul abia a reuşit să iasă afară din fiară că alţi şoferi i-au sărit în ajutor. Flăcările cuprinseseră însă jumătate din ea şi multe maşini s-au ciocnit din mers, cu arsuri înăuntru, care erau oameni. Pompierii au sosit greu, aşa că din clădirea guvernului sensurile de mers s-au văzut invers. Doar norul, îngroşat deasupra, a umbrit deodată Piaţa Victoriei, iar luminile dinăuntrul şi dinafara clădirii pâlpâiau ca tăciunii în noaptea de-i spusese a minţii unu' Mircea.

Altfel fuseseră norii dinaintea secetei de august. De la ploi ţânţarii au pus o pânză deasă peste mare parte din Bucureşti. Într-o informare către Sănătatea Publică s-a scris negru pe alb că au fost văzuţi şi adulţi într-o bucată de roată cu apă de ploaie. De asemenea, au fost colectate femele, tot adulte, în parcuri şi în canale. Câteva au fost găsite pe oameni, iar unul se pare că avea apă şi frunze şi larve în corp. Dansa tocmai în parcul de la Operă, în faţa statuii. Şi vorbea cu o limbă de pasăre, care băuse albastru de metil:

— Dansul nu face parte dintre insecte, s-a adresat celor de pe băncile laterale.

Oamenii au anunţat poliţia şi poliţia l-a transportat la Spitalul de Urgenţă. Se scria, deşi n-a fost confirmată şi la dansatorul de la Operă, despre o gripă ucigaşă, adusă din Asia de ţânţari.

— Numai asta nu mai aveam, generale, i-a zis, răspicat, Moroiu în dimineaţa de vineri însoţitorului de la Palat spre Vila Park.

— Institutul Cantacuzino a confirmat că mai suferă şi modificări, domnule.

— Suferă un…

Edilul Bucureştilor a luat imediat măsuri împotriva norului de ţânţari, care se deplasa de colo-colo şi, fiindcă ploile au fost urmate de o secetă cruntă, în două zile l-a dus pe câmp, apoi l-a mutat pe lacul aproape secat de lângă pădurea Corbeanca. Acolo a dormit ca în sicriu pentru un timp, cât să producă Institutul Cantaczino un nou vaccin.

A doua sau a treia zi după ce norul a fost imobilizat, şase femei ca stăncuţele rătăcite pe sârma de la Stâlpu, drumul spre haltă, aşteptau, fiecare cu o piatră în loc de faţă, la Parchet. După vreo jumătate de oră s-au desfăcut din tăcere, le strângea aerul de aici.

— Acum, ar mai lipsi lăcustele, au fost anu' trecut în Bărăgan, spuse cea de pe margine.

Femeile de vreo 80 de ani, chemate de dimineaţă la Parchetul Suprem dacă au votat la referendum, se aşezaseră pe băncile din curte şi aşteptau în basma să le întrebe cineva înăuntru. Reporterii s-au repezit:

— De ce aţi fost chemate?

— Cică pentru votare.

— Dar dumneavoastră?

Bătrânica ştirbă, în fustă neagră şi sandale şi bluză pipită şi:

— De un' să ştiu?

Altă bătrână, din Periş, întrebată ce ar răspunde, se mira singură:

— Aicea? Am să spui adevărul, că nu ascund nimic, am jurat pă *Biblie*.

Fuseseră aduse cu duba la Bucureşti şi trebuia să fie interogate de instanţă pentru că nu se prezentaseră de bunăvoie.

— Şi, mai mergeţi la vot?

— Merg, de ce să nu merg, a declarat femeia din Târnăbeşti, am votat pe buletin.

Când bătrânele de 80 de ani au ajuns în sat, nu mai aveau priviri. Numai un avocat mai putea să le reprezinte. Şi era unul, atins de flacără când a deschis puţin geamul Loganului în Piaţa Romană şi l-a oprit un vrăjmaş prin ondulaţia străzii Dacia:

— Ţi-ai pus placa pe mormânt, Matache!

— Hai sictir cu placa ta! Vorbeşte mortul neîngropat?

— Taci şi înghite, maestre! Până la alegeri face Moroiu cu voi ca spălătoria Nufăru'.

— Face un…

Nişte faruri l-au izbit din spate şi s-a ciocnit de maşina din faţă. A fost vina lui. Fotografiile făcute la faţa locului aveau o rezoluţie bună. Ca şi stăncuţele.

17. Apocalipsu', ultima repetiţie

Se raporta strângerea de semnături pentru candidaţii la prezidenţiale. Părea problema fierbinte a acestor zile. După incendiul de la depou, în Gara de Nord, ziua de sâmbătă părea, aici, una normală. Doar la casele de bilete era o atmosferă de mormânt, mai ales că şi cozile se legănau într-o parte şi în alta de căldură. Micile capele, cu geamurile casierelor pe ambele părţi, fuseseră date cu var de curând. Ca şi stâlpii. Dacă ieşeai să iei puţin aer, spre Policlinica CFR, vedeai părculeţul cu pungile aurolacilor umblând în voie pe pământul bătătorit de nopţi, şi ele pustii. Nevoile zăceau în jurul statuii şi pe trotuar. Turistul care trece strada să ia un taxi putea să observe canalul în care zilnic intrau aurolacii în bronzul statuii. Pe drumul mântuirii de zi cu zi intrau şi câte trei deodată, dar ieşeau alţi şase. Canalul de aici comunica şi cu bulevardele de dedesubt pentru că în lumea asta odată pornit ajungi înaintea trecerii de la coloanele gării. Subteranele Bucureştilor se lărgiseră, pierduţii de soartă se plimbau prin ele cu feţele în pielea uscată ca în pungi, mai nestingherit decât la suprafaţă. De urinat mai bine urinau pe trotuar sau în intrânduri. De injectat se injectează, după notele de la poliţia feroviară, în braţe, în gât, în urechi, mai ales din cauza fricii că nu mor mai repede şi dacă li se întâmplă ceva mai rău? Doar gazele din măruntaiele pământului îi urmăresc prin gândurile lor şi de asta îşi lasă hainele împachetate afară. Să nu miroasă! Bucureştenii navetişti sau care au drum pe aici se uită mai mult la pungile, sticlele, borcanele, cutiile de conserve, care iau forma stejarului din parc. Cât din el mai avea umbră. Înainte să treci de Ministerul Transporturilor îţi dai seama că drogurile au şi luat-o pe gâtul tinerilor, care se sprijină unul de altul să nu cadă. Fiindcă atunci când sunt pe pământul bătătorit par despachetaţi din cauza

frigului, care le ţine ochii deschişi. Seara nu se mai vede decât paloarea pe chipurile lor. Câinii se uită la ea ca la umbre, dar şi umbrele sunt cangrenate de la înţepături. Umbrele, însă, ştiu să aştepte să treacă odată tremurăturile. Sirena unei maşini de poliţie nu tulbură nici aţipeala stejarului, nici statuia. Din somnul ei intră şi iese mirosul de canal să se uite la lume sau să o ia, din nou, cu el pe lângă ţevile şi perechile cu nopţile una în alta. Paşii merg uneori pe spatele lor. Doar iertarea nu se aude prin vântul apărut de niciunde, chiar dacă e o funie de care se ţin nopţile vomitate din ei.

Dacă aurolacii visează urât în ultima vreme, ca şi cum şi-ar căuta dinţii degeaba, e pentru că simt şi la călcătură mirosul de gaze. Frica îi scoate nu dintre seringi sau gunoaie, îi scoate din adăposturile lor subterane din cauza asta. Frica e un fel de tremurătură, în care îşi înfig acele refolosite. Dacă n-ar tremura mereu şi-ar spune că le-au murit braţele. Le-ar muri şi ficatul dacă n-ar fi în transă. În jurul Gării de Nord se desfac, uneori, de miros.

— Ce să facem cu moartea, a întrebat Oană un reporter care ţinea să-i fotografieze. Facem o grămăjoară de iarbă.

— Şi asmuţim câinii, a sărit sora lui Oană, cu trupul înapoi, tăiată de mijloc.

Dacă ştiau că drumul e unul fără întoarcere nu se îndoia nimeni, dar canalul, după spusa reporterului de-i fotografiase, era trupul şi inima lor pe lumea asta, unde îngenuncheau şi visele mai bune. Numai că visele, înconjurate de resturile pe care nu mai reuşeau să le scoată deasupra, au fost spulberate de explozie. S-a întâmplat într-o sâmbătă după-amiază, în plină campanie prezidenţială, cu afişele care începeau candidaţii din Gara de Nord şi nu-i mai terminau nici la marginea capitalei, fără asfalt şi apă la robinet.

Mai existaseră explozii în Bucureşti din cauza unor acumulări de gaze. Dar cei de la distribuţie nu recunoşteau scurgerile, nu se ocupau ei de peticit, şi indicau, adesea, vreun scurtcircuit. Acum, martor era până şi asfaltul crăpat.

— Vedeţi, a zis Oană, aici iese mirosul ca din soba bunicii.

Nu era să se ţină cont de vorbele unuia din pământ. Fapt este că la gurile metroului Gării de Nord gazele au răsuflat liniştite zile întregi. Navetiştii se întorceau acasă împreună cu ele, pe seară. Sâmbătă acumulările din conductele subterane au ieşit ca şi gândul lor pe lângă corpurile agăţate în metrou, scoţând în aer, şi

el fisurat, trupuri şi zdrenţe, pereţi şi ţevi până dincolo de minister. Se aţâţau singure, cu vântul pe clădirea ministerului, de nu vor fi fost draci. Suflul trecuse prin parcul alăturat, prin curţile şi geamurile de la blocurile turn, apoi s-a uitat împrejur un timp. Mirosul s-a întins repede până spre Grozăveşti, Operă şi Cişmigiu, dar nu mai erau corpuri şi bucăţi din bulevardul aurolacilor în el. Totuşi, pentru că cineva trebuie să fi provocat scurgerile, au fost aduşi la audieri mulţi dintre ei, cu mâinile prinse între genunchii ascuţiţi. Oană se găsea la coloane, dar sora lui s-a vindecat de astm pentru totdeauna sub placa turnantă de la statuie. Cea mai fericită a fost, însă, o fată din Huşi, care plecase în cartierul Ferentari pentru o ieftinire la iarbă, iar Vasea ajunsese la teatru cu toate chipurile de aurolaci în el. Avea să le scoată pe rând până când s-a prăbuşit scena în golul ascuns înăuntru, la cel de-al doilea cutremur major. Atunci s-a văzut că era băiatul de la ţară şi nu crescuse el, fusese crescut din băieţii şi fetele injectate cu spasm şi Dumnezeul mă-tii din subteran. Unul tot se revoltase în somnul dintre conductele de gaz.

Seria de explozii a zguduit miezul nopţii de sâmbătă spre duminică şi multe clădiri s-au prăbuşit. Nu ca în ’77, să se uite din propriile dărâmături, ci adâncite în ele, ca nişte corpuri de bătrâni, ostenite de câtă umbră au făcut pe faţa pământului. Ce a urmat, înainte ca ziua să stăpânească zorii de pe bulevarde şi străzi laterale, a fost incendiul, izbucnit când într-un loc când în celălalt, topind şi întunericul din gropile răsărite peste noapte, şi umbrele copacilor rămaşi în picioare. Noroc cu apa care a urmat. S-a ridicat în săpăturile de pe stradă sau de la metrou până a stins şi pământul care ardea în sus. Fusese mai întâi ceaţă, dar mijlocul şoselelor n-a mai zărit-o din locul de acum, doar rădăcinile s-au încurcat în fumul care ieşea din subteran sau plutea la înălţime. Era o privire întoarsă pe dos. Şi în Centrul Vechi multe ferestre stăteau învelite în hainele de pe sârma balconului şi se uitau în jos căzând, încă, înăuntru. Dar pietrele pavajului împingeau ruinele mai încolo. Dâmboviţa se răcise în întunericul ei, cuprins de moloz şi disperare. Toate aşteptau lumina.

Pe Larisa cutremurul şi explozia de gaze au prins-o la Unirii. Nu era lume nici în primul metrou, nici în staţie. Dacă nu venea atât de repede apa prin pereţii crăpaţi s-ar fi prăbuşit într-o clipă totul

în gaură, dar aşa, fumul şi mirosul au fost acoperite de şuvoaie, ea şi-a ţinut respiraţia şi apocalipsu' s-a liniştit până a văzut de sus Dâmboviţa, învăluită de margini, o mlaştină în care dacă te zbăteai cădeai mai la fund. Trecătorii de noapte fuseseră înghiţiţi şi amestecaţi cu nămolul şi bucăţile de zid. Toate se opriseră, la un moment dat, de la Unirii până la Izvor, şi cu ferestrele de la stradă în râu. Nimeni nu se aştepta să vadă a doua zi la televizor tot un arestat cu cătuşele la mâini şi cu piciorul pe scara dubei. Lumea a rămas pe loc, şi-a spus Larisa.

În cele din urmă, grăbită de timpul pe care-l mai avea, Larisa a urcat pe Dealul Moroiului. I se arătase goliciunea din oglinzi? Vila Park strălucea alături de Palat când focul a trecut prin ape cu privirea preşedintelui în ele. Fără zi fără noapte se roteşte în trupul Liei, în ciuda mulţimii care se adună la poartă. Se desprinde, totuşi, la un moment dat, cu ochiul lui strâmt de timpul femeii, gata să treacă la Palat prin murmurul care aştepta măcar o adiere. Generalul Negoi era acolo şi îi făcu loc, Domnule preşedinte, spre uşa de la intrarea secretă, unde nu ajunge ochiul singurătăţii, cu toate că Marta începe acum noaptea la geam şi tot acolo o termină. Larisa a simţit pe creştetul protestatarilor tunetul care s-a dat înapoi. La câteva sute de metri, Dâmboviţa se umflase şi apele întunecate au venit la Palat, gata să ia puteri, nu numai cu şobolanii de prin canale şi de sub Cantacuzino sau de la Operă. Moartea însăşi fugea spre Casa Poporului, cu cele două clădiri enorme, în care golul nu mai încăpea demult. Se revărsase. Au, îmi aminteşte de viaţă, gândi Larisa. Sau de moarte? Nu mai era vreme de stat, golul mergea în vârtej cu un miros vechi şi în miros mulţimea s-a clătinat deodată, apoi s-a sprijinit de apa dimprejur ca de o margine care înainta, exact când o ajunge. Doar o clipă fiindcă următoarea mişcare a vărsat-o în râu, acum singurul loc pentru suflete, Pentru morţi, Dumnezeule! Nu scapi de sub laba ursului. I-a ajuns putrezirea pe apă, gândi Larisa, dar întrezări în minte alt pericol. Insula de pe Lacul Ciurdea aluneca spre oraş. Se îneca încet, ca şi clădirile din focul ţâşnit deodată cu apa. Păsările treceau cu săgeţi în pântece, ţipând deasupra Dâmboviţei şi scuipând fierul. Apa era acum un pod măturat de aripile din ce în ce mai dese ale păsărilor. Încercau să se ridice singure, dar vântul avea culoarea nămolului.

Preşedintele nu a înţeles ce se întâmplă şi l-a întrebat pe general.
— Ce naiba e asta!?
— Dihăniile naibii, domnule, ţipă şi moarte, domnule.
— Să juri că râd. Singure, generale.
— Râd singure, domnule, aşa e.
— Ce plăcere e asta, generale?
— Au spaţiu, domnule. Mult spaţiu. Ca şi Palatul.
— Acuma, da.

De la un timp apa adusese atâta lumină încât se vedeau feţele despărţite de trup în golul bisericii din apropiere, cu rugăciunea preotului intrată în catapeteasmă. Lumina de dimineaţă s-a scufundat ca să treacă şi trupurile desprinse pe malul celălalt, unde clădirile Casei Poporului tronau în marmura lor dintre lumi, gata să meargă pe role şi să ajute populaţia, speriată acum şi de vânt. Vântul mergea prin ploaie, Fereşte-mă, mamă, de omul spân, repeta Larisa din lecturile ei. Dacă arhitecţii lui Ceaşcă, îşi spuse, au cioplit şi vântul şi apa în marmură, atunci, atunci oraşul e uitat de timp. Dar gândul că Moroiu mai are ceva de trăit o făcu să atingă lemnul bisericii. În el rămăseseră mătăniile, dar şi bătăile de seară, tăişuri care mai loveau o dată în gândurile ei, tocmai când se afla din nou în faţa Palatului. Aici se adunase altă mulţime, purtată de valurile care înnebuniseră mare parte din Bucureşti. Unii aveau căutătura în afară şi înăuntru, uitând că abia au murit. Numai Palatul tăcea, ca o insulă de stâncă, una care nu voia să se înece. La numai o zi de la prima urgie, Moroiu apăru în liniştea asta de moarte doar cu un ochi înecat, dar numai Larisa ştia, ajunsă pe malul abrupt de la Leu, că e tot o păcăleală. De acolo vedea acoperişurile spălate într-un soare mirat de marginile lui, vedea şi verdeaţa de la Ciurdea, şi capătul din nord, şi estul, şi vestul, şi tot ce era în avans la vremurile astea de prăpăd. Banu Larisa, Eheee, când îţi ziceai că toate au un sfârşit!!! Nu te-ai mai uitat în oglindă, le-au crescut tuturor bube şi au lăsat-o moale. Asta-i, s-a terminat!

18. La Capelă. Statuia din urmă

Războiul părea departe de ţară, cu toate că Insula Şarpelui era aproape, şi când aparţinea României, şi când trăgea spre est. O parte din apele dimprejurul insulei se vedeau din Sulina, apoi, pe vreme senină, chiar din Murighiol. Se vedeau şi de pe malul vecin. Dar Moroiu, credeau mulţi opozanţi, își dorea un război. Nu era de ajuns cutremurul. Adevărat, starea de urgenţă îi convenea. Nu se ştie dacă dăduse vreun ordin. Oricum, oglinzile trimiteau intenţia aşa de departe, încât generalul se trezi de-a dreptul încurcat. Se vede, însă, că slujbaşii fac multe din mintea lor pentru că dorinţele Moroiului se propagă şi prin unde. Ştiiie, măăă, crezi tu că nu ştie, auzea tot mai des generalul Negoi. Şi după el spiriduşii din biserică, mai ceva ca Larisa prin locurile cunoscute. Aşa afirmase Baba Vancea în capelă, unde spiritul Larisei reveni să petreacă ultima ei oră, privind la ce mai săvârşeşte vremea pe aici.

— Pentru pacea veşnică a preşedintelui, spuse cu linişte Baba Vancea.

— Chiar dinainte, dacă asta mai dă cuiva vreo satisfacţie, răspunse Larisa, uitându-se la furnir şi la un neg de pe gâtul moartei.

În desenul vântului de zi basmaua babei flutura, însă, capul înnodat în ea, cu nasul coroiat afară. Adaugă, privind ochii din capul Larisei:

— Pentru Moroi insula-i doar pretextu', starea de urgenţă e totu'. Nu-l mai poate nimeni mişca din loc. Doar dacă locul îl mai naşte o dată.

Larisa asculta cum vin copacii, vine pământul şi vine farul şi vine muntele şi vine apa caldă şi spuse:

— Parcă am fi pe Insula Şarpelui. E un Triunghi al Morţii de jur-împrejurul insulei. Nu va ajunge nimeni la masa negocierilor.

— Pentru o stâncă? O s-o înghită apa cu şarpe cu tot.

— Care nu mai e.

— E, dar a îngheţat. Ca marmura.

— Şi focul?

— Focul iese din el, dar apele o să spele şi amintirile morţilor.

Totuşi, stânca din mare, cu farul ei, supraveghea nu doar Balcanii, ci şi realitatea de pe fundul mării. Baba Vancea tocmai şoptea spre ceaţa care se apropie de pieptul ei ascuţit de pasăre.

— Sunt multe camere. Oracolul încă mai zace pe acolo pe undeva. Poate la Far.

Larisa era gata să-i spună babei că ai mâncat oase de peşte? Baba Vancea că ce zice gându' matale e fără căpătâi. Niciuna nu avu timp, însă. În uşa capelei apăruse deodată seara. Intrată în ape. În ea o reţea de străzi o făcu pe Larisa să se înfăşoare în contururile albe din jur. Avea o senzaţie de frig, acum. Şanţurile de apă se legau prin tuneluri. Şanţurile mergeau în sus. Iar dacă erau subacvatice nu avea de unde să ştie. Ştie, crezi tu că nu ştie, auzi Larisa şoapta babei. Se făcea că se află pe podul cu care păşea, cu urme adânci, spre blocul de marmură din vârful stâncii. Iar Moroiu se arunca în moarte. Sau o fi doar voinţa ei? Din spate, capul Babei Vancea se desfăcuse.

— Nu-i e dat să moară.

Larisa, înspăimântată, tăia acum orizontul, cu pasărea cocoţată pe umeri şi luând întunericul cu aripile. Visul o aştepta pe străzi, unde seara intrase cu totul în ea. Şi cu privirile mulţimii. Acolo are să nască? Mereu naşte în vis şi nu termină. Limba de foc de la Far se strecura la aşa distanţă în chinul ei, Ca să fie vie când se aruncă pe pământ şi vântul ia drumul Murighiolului. Vedea pustiul din el. Era un timp scurt până scăpa de noaptea care o înghiţea într-un şuierat lung. Cineva dăduse drumul la râul de dedesubt, Ia uite ce vis mai visez moartă! Şi fulgerul s-a aflat deodată pe lacul de la marginea Murighiolului, doar cu jumătate din Casa Poporului în aer. Departe de faţa ei, Moroiul a înghiţit, însă, apa şi a ieşit uscat pe nisipul din Balta Albă, Chiar că e vis! Apa termală fusese suptă cu totul de fiară. Sau aşa au zic localnicii, care văzuseră ridicându-se din lac şi din răbdarea lor nămolul cu trup de om. Numai numărul trupurilor nu le-au putut reţine, deşi vuietul era în ele, poate din cauză că înotaseră de sute de ori, uneori traşi de picioare

la fund, pe vremea când apele se apropiaseră mult de ei şi de Amara. Acum nu mai rămăsese decât glasul adânc pe nisipurile crăpate şi drumul la buza prăpastiei. Şuieratul mergea până la orizont, unde Larisa a văzut norul, singur cu puterea lui aproape de Bucureşti. Acolo s-a vărsat, fără voie, din privirea ei locul străzilor şi cugetului, rămas din navetist în seara zdrobită pe zidurile Palatului. Atunci Moroiu s-a întâlnit într-un gând cu Lia Mardare, femeia din neamul ăsta rupt în două şi după moarte. Şi acum umblă gândurile lor în spatele oglinzilor, îşi spuse.

Palatul era, însă, pustiu, dar femeia Mardare se arătase lui, cu pantofii şi geanta violetă, iar de afară mulţimea striga să iasă şi nu a ieşit. Stătea cu zidurile în jur în ultima zi care-l avea şi pe Moroiu în ea, şi vinul, şi pământul arendat, şi apele vândute în jurul Insulei Şarpelui. Doar pentru cine ar fi citit contractul, care tocmai ardea în şemineu, Palatul, şi el vândut, era înveşmântat în pustiu, mare pe dinafară şi pe dinăuntru, dar glasul mulţimii strica ultima plăcere a unei zile din care cei doi priveau departe, poate înăuntrul altui vis. Asta şi-a spus Larisa, auzind vuietul mai aproape. Vuietul ca de apă s-a închinat Moroiului şi din nou visul cu naşterea o aştepta, Doamne, ăsta-i iadul, nu altceva!

Dar întunericul părea altul în oglinzile lui Aurelian Moroiu. Aflată într-o clipă în Vizuină, oglinzile îi amintiră Larisei de rochia mamei, dar Lia Mardare le acoperi, depărtându-se. Atunci simţi Larisa mâna străină în ea. Mâna bărbatul care-i intra în pântece era o asemenea bucurie că nu mai putea fi o naştere. Corpul lui se încorda cu o urmă de sudoare pe frunte înăuntrul vieţii, tăcând odată cu groaza din pântecele fetei, odată cu despicătura smulsă din rădăcini, odată cu lama care începuse talpa piciorului ca un frig, zărit înăuntrul oglinzii. Mamă, strigă deodată, crezând că rochia este un întuneric din care iese, totuşi, în cele din urmă. Mamă! Numai că noaptea obosise în ea şi degeaba o pătrunde cât era de mică şi tata nu voia să-i facă vreun rău, o deschidea şi ăsta era lucrul pe care-l vedea dimineaţa pe cearşaf. Mamă, a strigat Larisa a doua oară, dimineaţa nu se mai mişcă din pat. Dar mama o spăla pe faţă, o îmbrăca şi îi spunea că nu mai intră nimeni la ea, lasă, trece şi asta. Simţea şi mai apăsat nodul, cum se înnoadă şi a doua şi a treia şi a patra oară în ea. Simţea că privirea bărbatului de deasupra era moartea, care se împreunase cu răsuflarea şi,

până să zacă pe spate, o înveli cu ochiul cel negru. Cu celălalt râdea. Atunci auzi cioburile şiroind pe pereţi, ştiu că este Moroiu şi că se termină visul. Lia Mardare îşi trăgea rochia pe ea.

Se trezi în capelă, cu Baba Vancea mai senină decât înainte. Îi spunea, cu capul întors spre portretul din dreapta:

— Uită-te cum arată în poză Lauru Balauru!

— A luptat mult justiţia asta.

— Zici că-i scăpată de pe arătură.

— Cu băieţii viguroşi.

— Ce caută aici?

Baba Vancea, şi mai băgată în basma:

— Dă probă la flaut pentru preşedinte.

— Da' Preşele ştie?

— Ştiiie, crezi tu că nu ştie cum e cu sistemu' şi Brusvilu'?

— Mda, funcţionează perfect.

Basmaua era mai înăuntrul Babei Vancea. Trebuie că se lumina. În limpezimea ei Larisa văzu ce nu se vedea, cum Moroiul se adaugă statuilor. Doar că avea ochii împreunaţi.

— Asta n-a mai văzut, a şoptit baba din furnirul ei.

Doar cerul a mai atins-o pe Larisa de rămas bun când reflexul mulţimii din faţa Palatului trecu prin ea ca o amintire. Acum pleca şi amintirea şi durerea. Erau doar corpul ei.

19. La capătul vremurilor

„…aruncaţi-l în întunericul cel mai din afară!”

(Matei 22, 13)

Când şi izvorul din Insula Şarpelui s-a cutremurat, cum aveau să decidă specialiştii, o bubuitură s-a auzit în mijlocul mulţimii din jurul Palatului, făcând o groapă adâncă. Dar înăuntrul zidurilor, printre sufletele eliberate din Casa Poporului, părul negru al Liei Mardare i se răsfira când pe spate, când peste faţă, iar umerii rămâneau goi în faţa statuii vii a preşedintelui. Pe suprafaţa oglinzii zgomotul de afară se netezea. Nu şi bătrâneţea de pe chipul Martei, apărute ca un strigăt dinăuntru, cum ridica mâna să lovească. Una dintre oglinzi s-a spart, şarpele de apă s-a afundat cu pământ cu tot înăuntru, iar degetul dus la buze de preşedinte nu reuşi să facă tăcere în Vizuină. Lia se săltă spre ea însăşi, dar mai căzu o oglindă. Crapă, Doamne apără-mă! În faţa încolăcirii, apele fugeau în toate părţile. Marta dădu înapoi. Privirea celeilalte o ţintui şi încordarea avea în ea acul de siguranţă de la guler. Înţepătura i s-a înfipt în gât. A vrut să urle dar, neîndemânatică, s-a prins de ceva ca un fulger. Preşedintele nu schiţase niciun gest. Cât timp mulţimea nu avea cum să intre în Vizuină stătea cu azuriul în el, detaşat. Numai nebunia ar înţelege cum de putuse deschide frigul şi întunericul cineva de afară. Doar dacă ar vrea să se sinucidă! Se înveli şi atunci cele două femei au privit cu acelaşi ochi uşa care se închidea pentru totdeauna în urma lor. Deja se aflau la capătul coridorului, agăţate una de alta, când pe geam se lipise un chip aşa de turtit că nici măcar nu se vedea la faţă. Striga.

— Uite-o pe amanta lu’ Moş Gâlceavă!

Pe geam s-au amestecat şi alte figuri. Scufundate în urechi. Rozătoarele, îşi spuse Lia. Dar imaginea din geam părea o rădăcină uscată între crăpături de pământ. Geamul pleznise. Repede,

Mardare se desface din părul Martei să închidă uşa din faţă cu yala de sus. Coridorul se învârtea pe loc. Hohotul, însă, apărea şi dispărea, apărea şi dispărea. O pierduse pe Marta în respiraţia întunericului prin care mergea, Săraca, a fost şi ea demult în faţa vieţii şi a pierdut-o! Da' de unde îi veneau gândurile astea? Doar bătaia tocurilor o însoţea. Cum era să bănuiască în serile împreunate din oglinzi că împrejurul fericirii se făcea tot o gheţărie. Avea ea un vis cu o adâncime de câţiva kilometri în jos, dar nu putea spune nimic din el, mai ales că auzea voci de acolo şi asta i-ar fi trebuit, casa de nebuni. Ceva i se furişa, însă, în minte când se izbi de caldarâm.

Gloata de capete ieşea din aceeaşi gaură din geam, ţipetele se eliberau, luând-o spre umbra Liei Mardare, prinsă de cercurile apei, Alte guri, Maica noastră de Dumnezeu Născătoare! Singura care se uita în ochii ei era o mumie ştirbă. Sau mai multe. Îşi aminti că mai ales ştirbii ajung în iad. Ia uite, şi cerul e altul! Nu ca deasupra Palatului, unde se uita pământul crăpat de afară ca la ceva coborât din alt cer. Dar seara de acolo, ca o desfrânată, auzea cum se răscoleşte mulţimea în mânia ei de brazde adânci. Multe capete s-au lovit deodată cu ploaia, Cutremurul, au rostit toate cele opt glasuri din groapă. Ochiul din geam, ca un pământ desfăcut, a căzut şi el într-o parte. Dacă ar mai fi fost Larisa Banu sau Baba Vancea ar fi spus că nu astea sunt împrejurările morţii Liei Mardare, că pe ea a găsit-o mulţimea de capete, nişte amintiri, în holul Palatului, cu capul pe masa agenţilor, şi arsă. Cum să arzi umbra, oricâtă mânie s-ar fi strâns în oameni care nu mai simţeau pe chip decât frica? Încă vii în seara purtată pe undele venite din Vrancea în Capitală şi mai departe, cu râul de dedesubt trecând în Dâmboviţa, mai întâi, apoi în Dunăre, la Far. Poate că acolo sau de mai departe, din jurul Insulei, trebuia să se uite poporul fiindcă se repezea în ora pustie un cheag azuriu de şarpe şi din cauza neatenţiei nimeni nu va afla ce anume era asemenea miraj în mânia care cuprinsese toată capitala şi mai dădea şi pe dinafară, ca şi cum acele momente de aşezare a faliilor de pământ, începute din Turcia, reluate în Vrancea înspre Panonia, se amăgeau cu tunetul mulţimii şi cu veşmântul unui cer băgat sub piele drăcească la Bucureşti. Ia uite cum trupurile sunt despărţite, jumătate pe malul

drept, jumătate pe cel stâng, şi Dâmboviţa sau râul de ieşise cu adâncul lui se uita în toate părţile şi dezlega de locul lor Palatul Parlamentului şi clădirile Casei Poporului cu stafiile înăuntru, unele vii, altele moarte, pecetluite cu capul de ceară, cel care avea un ochi înviat din morţi, imediat ce văzuse gloata închinându-i-se fiindcă aducea cutremurul din Vrancea la mâna lui, oprind şi fulgerul pe vârful Mitropoliei, să afle neamul cel prost care e forţa privirii sale, rotită peste hidra de umbla acum prin seara Palatului ca să se verse afară, tot în seară, unde ia-mă pe mine mai bine, i-a strigat ultimul dintre glasuri, şi lasă măsura asta de oameni să se adune mai departe, pe porţile şi pe podurile vechi ale Bucureştilor, numai de Dumnezeu ştiute, şi gheţarul de jos se va uita cum toate fac săpături pe frunţile lor, unde noaptea aduce alte şi alte fulgere şi aşa vom fi scăpat de urgie.

Dar capătul urgiei începea tocmai de la mâna statuii, nu alta decât a conducătorului, dezvelită înainte de vreme şi de aceea neterminată în dimineaţa care a strălucit pe trupul şi geanta Liei Mardare, despuiate amândouă, în faţa lui Aurelian Moroiu. Nu se poate spune că nu văzuse, după ce femeia lui fusese aruncată din Palat în gaura mulţimii, direct pe caldarâmul îngropat pe porţiuni, cum s-a ridicat trupul ei dintre suflările puturoase şi s-a uitat, împinsă de propria umbră, la cornul de rinocer crescut din faţa Moroiului, cel de tablă vopsită, nu de marmură. Şi asta între gurile smulse ale manifestanţilor, regrupaţi în faţa porţii Palatului, unde mai era un loc tare şi un cârd de ciori urla din castani, fâlfâind un steag cârpit pe deasupra capetelor care, de data aceasta, s-au lăsat conduse de un bărbat cu steag, dar şi cu înfăţişare de mort dacă nu s-ar fi repezit la Mardare şi nu i-ar fi rupt cu putere din rochia albastră, umflată la poale. A fost momentul când fitilul s-a aprins şi, în loc s-o vadă pe femeia care le pleca din mâini, capetele urlătoare s-au apucat să se uite în jos, la trupurile lor din genunchi, gata să se ajungă unele pe altele, cutremurate de o potriveală venită cu vântul din marginile capitalei, vânt la care se uita şi Moroiul, ajuns cu privirea între umbrele de sticlă fărâmiţată. Cu rochia, care nu se mai înfiora, Lia Mardare deja simţea în nări lungimea Lupoaicei din faţa Muzeului de Istorie şi era gata să întindă vântul în langoarea ei când alt cârd, de femei tăcute, acum, o sili să intre pe străduţa spre Biserica Stavropoleos, prea strâmtă

ca să nu o ducă în ruşinea ei prin amurg şi prin mintea lor nepăsătoare. Încetase vântul, dar începuse o ploaie măruntă şi restul rochiei stătea pe fundul cerului când femeile au dezbrăcat-o complet şi forma ei de viaţă s-a zbătut să scape din strâmtoare. Numai că din geamurile clădirilor aşa de apropiate s-au vărsat ca un râu funcţionarii cu cămăşile strânse la gât şi au încălecat-o pe rând şi pe rând au ieşit sub privirea lui Stavropoleos într-o grindină cât oul de pasăre, Păcătoşilor! Dacă nu vor fi fost prezente şi păsările cerului, coborâte în pântecul desfăcut pe apele cu bucăţi de gheaţă în ele, câte se duceau odată cu străzile în Dâmboviţa. N-au mai lăsat-o vederii Moroiului, prea departe şi prea fixată de sculptor în cornul de rinocer şi bronz, mai ales acum când femeia Mardare se împreuna cu fiara din faţa muzeului. Câţiva aurolaci o aşezaseră pe trepte, înaintea lui Traian, şi se uitau înăuntrul ei de femeie jumulită de păsările cerului, dar i-a cuprins dintr-odată amurgul să umble goi şi au intrat în ea cu bubele lor prefăcute în sânge. Se pare că mai trăia odată cu retragerea apelor fiindcă întunericul era înafara Liei Mardare, dezmierdând-o pe cărnurile care-i înfloreau şi pe faţă. Sau aşa crezuseră cei care au văzut noaptea următoare ca pe un împieliţat, lăţind dimineaţa prin ganguri şi străzi laterale. Şi asta când au învelit bucăţile smulse de pe scările muzeului şi au purtat suflarea lor până la primul etaj de la magazinul Victoria, unde geamurile dispăruseră, şi cei de jos au strigat la ei să lepede femeia pe caldarâm şi ei nu au lepădat-o. În schimb se uitau la ea cuprinşi de agitaţie. Din faţă îi mai rămăsese zâmbetul de altădată. Au început să tragă de şuviţele negre de păr şi de braţele din care se mişcau numai degetele până când s-au prăbuşit împreună în holul de dedesubt şi dimineaţa i-a văzut în carnea împreunată de vreun diavol, legat cu o faşă, luată din ultimul raft de la parter. Doar la Biserica Stavropoleos s-a auzit un zgomot ca de clopot căzut. Dar clopotul era afară din clopotniţă şi limba lui înăuntru, Doamne păzeşte ce vremuri au mai apucat şi bucureştenii dacă ziua asta nu e în somn!

Când soarele s-a ridicat drept şi repede peste Centrul Vechi, somnul nu mai era întreg nici în măruntaiele scoase afară ale Curţii Domneşti, nici pe Lipscan, umplut cu sticlă pisată, iar când a trecut spre Palat nu a mai găsit decât o tăcere de otravă, exact pe locul preşedintelui. Doar în Vila Park, doar acolo noaptea mai

atârna în restul oglinzii din mijlocul Vizuinii, pe care primul dintre aghiotanţi, intrat înăuntru pentru prima dată, o acoperi ca după moarte deşi auzea distinct gurile ştirbe de afară respirând greu şi cum se uită la ei nasul hulpav al Moroiului, cu o privire în care golul mergea, Maica mea Precistă Fecioară! Poate de aceea s-a dus omul până în aripa de nord, unde a găsit-o pe doamna Marta, fericită, Preacuvioaso, că Aurel venise noaptea la trupul ei şi plecase pe mare, ca de obicei. Asta era singura ei memorie. În cămaşă albă, cu mânecile tari, i se păru aghiotantului că e departe până şi de trupul său, N-are nicio culoare, muta! Dar ce înghiţea întunericul din scăfârlia Martei, împotriva ei, nici şeful pazei, chiar şi în ultima zi de muncă şi de moarte nu a putut afla. Hă, hă, hă, se cutremura zidul, astupat de cărări şi care nu-i ieşise Larisei la măsurători fiindcă era dublu, iar una dintre măsuri se mişca, Aruncaţi-l! Numai că omul de pază a ieşit să-l vadă pe preşedinte cum stă dincolo de seară, mai seară decât cea care explodase în faţa Palatului. Cine îi luase glasul? Lent colonelul s-a strecurat printre crăpături, unde se mai strigau nişte rugăciuni, Doar n-o să urmăresc şi gândul lui, acum, îşi spuse. Era nehotărât dacă s-o ia pe Dante sau pe Turgheniev. În acelaşi timp. În acelaşi timp se trezi într-o mirare, care era umbra lui, căutându-l.